

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΜΑΕΣ
52

ΕΤΟΣ: 11^{ον}
ΑΡΙΘ: 524

Βλέπει πώς ο Άλφρεν κι' οι πειραταί του θα θριαμβεύσουν και πώς αυτός κι' οι Σκώτοι θα γελοιοποιηθούν και καταθάλλει μια τελευταία προσπάθεια, σάν να θέλη να δώσει ψυχή και φτερά στην βάρκα του. 'Η βάρκα του λές κι' έμψυχώνεται απ' αυτόν: Πηδάει, πετάει πάνω απ' τ' κύματα, κοντεύει να φτάσει τους Δανούς. Κι' αυτοί όμως διπλασιάζουν τις δυνάμεις τους και κοντεύουν να προσεγγίσουν... 'Ο Άλφρεν μάλιστα ετοιμάζεται να πηδήσει στη στεριά.

Βλέποντας το αυτό ο Μάκ Νάιλ, ξανακούει τα λόγια της 'Ελγκάφ ν' αντιχούν στ' αυτιά του, σάν πένθιμη καμπάνα: «Θά με πάρη εκείνος που θ' άγγιση με το χέρι του εκείνο το νησί». Και τα μελίγεια του φουσκώνουν, πάνε να σπάσουν. 'Ολα γύρω του χορεύουν έναν άπαισιο χορό και τον σαρκάζουν. Νοιώθει πώς θα τρελλαθώ... 'Αεφρα γυρίζει και σκύβει. 'Αρπάζει το τσεκούρι του, άκουμπάει το άριστερό χέρι του στην άκρη της βάρκας και μ' ένα δυνατό χτύπημα το κόβει απ' τον καρπό!.. Πεταί τότε άμέσως το τσεκούρι κι' άρπάζει το ματωμένο χέρι, το ζυγιάζει πάνω απ' το κεφάλι του και μ' όλη του τη δύναμη το πετάει στη στεριά!

Μπροστά σ' αυτή την αφάνταστη παλληκαριά κι' αυτοθυσία, όλοι, Σκώτοι και Δανοί, μαζί κι' ο Άλφρεν, μένουν κατάπληκτοι και κυττάζοντας με θαυμασμό τον ήρωα, φωνάζουν:

— Τιμή στον ανδρείοτερο! Τιμή στο Μάκ Νάιλ, τον μεγάλο άρχηγό που το χέρι του άγγιξε πρώτο τη στεριά...

Έτσι ο Μάκ Νάιλ έγινε άρχοντας της Κολέσευ και παντρεύτηκε την αγαπημένη του 'Ελγκάφ. Στο νησί αυτό έζησε όλα του τα χρόνια, απολαμβάνοντας τον θαυμασμό και την άγάπη όλων, ώπου πέθανε γέροντας.

Αργότερα, οι απόγονοι του Ρογήρου ντε Μονγκόμερυ, συμμαχησαν με τους άπογόνους του Μάκ Νάιλ και πήρανε και το οικόσημό τους, ά πάνω στο όποιο βλέπει και ένα χέρι ματωμένο.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ

(ΑΡΑΒΙΚΟ)

Όταν πεθάνω, βάλτε μου στον τάφο, όπου θάμαι, μια πέτρα που το χρώμα της νάναι σάν ρόδο χρώμα, την ρόδινη την ώμορφη της κόρης να θυμάμαι και την καρδιά την πέτρινη που μ' έβαλε στο χόμα!

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

Άγνη κόρη της Άθηνας, δός μου πίσω την καρδιά μου, ή, σάν πέταξε για πάντα απ' τ' αήθη τα δικά μου, φύλαξέ την, και πριν φύγω, πάρε τη στερνή φωνή μου: — Σ' άγαπώ, πολύ, Ζωή μου!

Μά τα ξέπλεκα μαλλιά σου, που τα χάιδευαν ή αύρα, μά των μαγικών ματιών σου τα ματόκλαδα τα μαύρα, που φιλούν τη θεία μορφή σου και ραγίζουν την ψυχή μου, — Σ' άγαπώ, πολύ, Ζωή μου!

Μά τα κερασένια χείλη, τη δαχτυλιδένια μέση, μά τα άνθη που λέν όσα λύρα μά δεν θά μπορούση, μά του έρωτος το γέλιο, μά τη θλίψη τη δική μου, — Σ' άγαπώ, πολύ, Ζωή μου!

Φεύγω, κόρη της Άθηνας, αλλά μη με λησμονήσης. Κι' ενώ φεύγω για την Πόλη, έσύ

(μόνη έδώ θά ζήσης, έδώ πουμεινε ή καρδιά μου, έδώ (πουμεινε ή ψυχή μου... — Σ' άγαπώ, πολύ, Ζωή μου!

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Η καλή του καρδιά. Η άγαθοεργίες του. Πώς πούλησε το βέλιν του για να αγοράσει φάρμακα σε μια φτωχή γειτονιά του. 'Ο Δηληγιάννης έσυνεχισε. Η συντροφιά του Μπαρού Παναγιώτη. Απειταρίες!... Η μαυροφρεμένη κυρία Τζορτζ. Η ματοφυλάκιο του πρωθυπουργού. Ότε λεφτε!.. κτλ. κτλ.

Ο άειμνηστος πρωθυπουργός Θ. Δηληγιάννης, που διάσημος άρχισε από έναν παράφρονα, τον Κωσταγεραζή, ήταν άνηθο, θικός, τίμιος, ειλικρινής, μεγαλόκαρδος. Οι τρόποι του ήταν άπληκτα δεκτικοί, και τον παρομοιάζει κι' ή άπληκτιά του άσπαστη.

Από μικρό παιδί όλες του τις οικονομίες τις δέχεται σε διάφορα γαθοεργίες. Ήταν τόσο φιλεύσπλαχνος, όποτε, όταν ήταν άρρωστος, πούλησε μερικά από τα βιβλία της έπιστήμης του για ν' αγοράσει φάρμακα μιας φτωχής γειτονιάς του.

Όταν πάλι βγήκε για πρώτη φορά βουλευτής, κάθισε σ' ένα πουλ ήταν κοντά στην όδον Άγγεμον και πήρε κοντά του, για να τον υπηρετεί, τον περίφημο έφημεριδοπώλη Μπαρού Παναγιώτη.

Μια μέρα, πρηνί — πρηνί, ο Δηληγιάννης φώναζε τον μαυροφρεμένο γαϊώτη και του έλεγε:

— Παναγιώτη, τη βουλευτική άποζημίωση την ξεκαθαρίσαμε. Έταξε, λοιπόν, μήπως έμνη τον λεφτά, γιατί χαθήκανε...

Ο υπάλληλος Παναγιώτης έλεγε τότε απ' την τσέπη του το υπόδειμα του και δένει στο Θεοδώρα, όπως άποζημίωση του Δηληγιάννη, τέσσερα άσημα λίτρα!..

Δέκα μέρες πριν από την εκλογή του, ο Δηληγιάννης απ' το σπίτι του να μπη στο άμαξι του, τον άκουσε μια μαυροφρεμένη γυναίκα να τον καλεί. Ο Δηληγιάννης, μόλις την άκουσε, έβγαλε την τσέπη του.

— Τι θέλετε; την ρώτησε. Κι' ή μαυροφρεμένη γυναίκα σκουπίζοντας τα δάκρυα στα μάτια της, του έλεγε:

— Κιόρι πρόεδρε, είμαι ή γυναίκα του τάδε (ένος απ' τους άσημένους φίλους του Δηληγιάννη) ο οποίος είχε πεθάνει από ασθένεια.

— Και τί θέλετε;

— Δυστυχώς, κίριε πρόεδρε, — Καλά, τίς είστε τότε. Πήγα να μια στιγμή.

Κι' ο άειθαλής προσβήτης ανέβηκε ξανά τη σκάλα, μπήκε στο φείο του, πήρε κάτι και ξανακατέβηκε.

— Πάρε, κυρία μου, είτε στη μαυροφρεμένη γυναίκα, και της δώσε ένα χρηματικό ποσό.

— Ο Θεός να κόβη μέρες από μένα και να σοι δίνει χαρά, να είτε ή δυστυχισμένη γυναίκα, άποκατανομένη, με δάκρυα στα μάτια.

Ο Δηληγιάννης για χρηματοφυλάκιο χρησιμοποίησε μια μικροσκοπική μηχανή, ή οποία είχε την εντύπωση καμιά φορά να περπατάει, εντός απ' τα μονόδρομα και τα δίδραμα, και κατέληγε στο δρόμο.

Ένα βράδυ ο Δηληγιάννης είδε να μπαίνει μέσα στο γραφείο του διενθνή της «Πρωίας» Γ. Ματθιόπουλου.

Ός γνωστόν, ή «Πρωία» ήταν το δημοσιογραφικό όργανο των ληγιάννη κι' έδωσαν με χρήματα δικά του.

Τί θέλεις, Γιώργη; ρώτησε ο Δηληγιάννης τον Ματθιόπουλο.

— Λεφτά, κίριε πρόεδρε! Είναι Σαββατόβραδο άπόψε και χαίρει πληρωθούν οι στοιχειοθέτες της «Πρωίας», άπάντησε έκείνος.

— Για νά ίδωμε άν έχομε, του άποκρίθηκε ο Δηληγιάννης.

Κι' άμέσως τράβηξε ένα συρτάρι του γραφείου του, έβγαλε την οίχημη χαρτοσκακιούλα και με τα δύο του χέρια την άναποδογύρισε την τινάζει άπάνω στο γραφείο του.

— Δέν έπίσσε όμως απ' αυτήν ούτε ένα μονόδρομο.

Σήκωσε τότε το κεφάλι του ο μακαρίτης και κυττάζοντας κατευθείαν τον Ματθιόπουλο, του έλεγε:

— Βλέπεις, Γιώργη, ότι δεν έχω μια δραχμή. Δέν πήρα άκόμη και το στή μου, ως πρωθυπουργός. Δυστυχώς, όμως, σου άπάντησε ο Δηληγιάννης.

— Δέν έπίσσε όμως απ' αυτήν ούτε ένα μονόδρομο.

Σήκωσε τότε το κεφάλι του ο μακαρίτης και κυττάζοντας κατευθείαν τον Ματθιόπουλο, του έλεγε:

— Βλέπεις, Γιώργη, ότι δεν έχω μια δραχμή. Δέν πήρα άκόμη και το στή μου, ως πρωθυπουργός. Δυστυχώς, όμως, σου άπάντησε ο Δηληγιάννης.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. H.

Φυσιολογία εκφραστική, ζωηρά και έξυπνη, προσελκύει το ενδιαφέρον. Κατορθώνει να συντονίζει πάντοτε τα κατέλλα της με την ιδιόρρυθμη φυσιολογία της, όποτε ν' άποδίδεται ή εντύπωση μιας επερωτωμένης και ενός «κασέ» εκ των πλέον χαρακτηριστικών. 'Αν δε έπρόκειτο να καθορισθώ και στο λεξιλόγιό της περιγραφής των κοσμητικών χρωμάτων, θα καθορίζετο άσφαλώς ως τύπος Τσιγγάνικος από τους πλέον ενδιαφέροντας. Η τουαλετική της δεινότης άπαράμιλλη, σε συνθέσει «σίκ» κομψότητας και γούστου. Περιζήτητη στις κοσμητικές συγκεντρώσεις, εκ των πλέον «σαμάρι». Την διακρίνει χιμομορφική πλάση, ή οποία συντελεί εις το να είναι έκτάκτως ευχάριστη ή παρουσία της. Σε μια των τελευταίων κοσμικών συγκεντρώσεων είχε μεγάλο κομμάτι, έμμελησθαι σε χορευτικό «γκρουάζ».

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μερικά εκ των άπογευματινών δεξιώσεων της έβδομάδος, που συνεπείκωσαν έκλεκτους κύκλους γνωστού κόσμου των αιδουσών, ήταν και ή παρά τή ν. και τη ν. Δ. Δοδέδου.

Μέσα στον φαντασμαγορικό διάκοσμον των αιδουσών και των καλλιτεχνικών έργων τέχνης, ή οικοδέσποινα έδεχθη με πολλήν συμπαινωμένη και χάριν, τον ν. και την ν. Μιζ, Βλαστού, χάριμα κομψότητας και τουαλετικής δεινότητος, τον ν. και την ν. Καμάνη, τον ν. και την ν. 'Αλ. Χωρήμε, τον ν. και την ν. Δ. Μανέτα, τον κόμην Μερκίτη, τον ν. και την ν. Ντεμίντση, τον ν. και την ν. Σοφ. Δούδαρη, τον ν. και την ν. Ταμπακούλη, τον κόμην Γκαλιέντζο, τον ν. και την ν. Μόστερο, την ν. Φορέστη, τον ν. και την ν. Δούμα, κτλ.

Μία ευχάριστη δεξίωση παρά τή έπιτετραμμένη της 'Ολλανδίας και τη ν. Σίλεμ.

Στις ευχάριστες και ή οικοδέσποινα συναρπαστικής κομψότητος, με παύση διατέλλει και κόκκινο φρόγγο.

Καλλιτεχνικές γυναικείες χαριτωμένες σιρόντες, ή ν. Παπαζογίου, με βαθύχρημη τουαλέτα και γενιά άρζαντέ, ή ν. Βίσερ, χαριτωμένη με έμπρη μελέ και χαρμάνι τουαλέτα άνοιχτή, μικρό κανονικό με «σικ» κοντή και γενιά άρζαντέ, ή ν. Κ. Τσαλδάρη, ή ν. Ι. Παπαζογίου, ο προσεβήτης και ή ν. Μάκρη, ο στρατιωτικός άκόλουθος της Παναγολανικής προεδρίας ν. Κρίστις, ο ν. και ή ν. Λάγγαλη, ή ν. Μεταξά, ή ν. 'Υψηλάντη, ο ν. και ή ν. Σιδάκη, ή ν. Ι. Πεσμαζογίου, ή ν. 'Ευτεφλάκη, κτλ.

Δεξιώσεις παρά τή στρατηγώ και τη ν. Ν. Τσιζοτή.

Παρίσαντο: 'Ο ν. και ή ν. Μπότσορ, ο ν. και ή ν. Κριεζή, ο ν. και ή ν. Λογγοπουλίου, ή ν. Μαζά, ή ν. Καποδίστρια, ή ν. 'Εμπεδοκλή, ή ν. Σινιόσγλου, κτλ.

Αναγγέλλονται: Δεξιώσεις εις την Γιουγκοσλαβικήν προεδρίαν διά την 10ην τρέχοντος, δεξιώσεις παρά τή ν. και τη ν. Βλαστού και παρά τη ν. 'Αλ. Ξαναβαή. Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ

Η 40ΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

Την περασμένη εβδομάδα ή Έγκριτος Άθηναϊκή άπογευματινή έφημερίς «Εστία» εώρτασε την 40ετηρίδα της.

«Επί τη ευκαιρία αυτή, το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» έκφράζουν προς τους διευθυντάς της «Εστίας» τας θερμάς και έγχαρδους εύχάς των.

Εφημερίδες ως ή «Εστία», τιμούν την Έλληνικήν δημοσιογραφικήν και άποτελούν το σέμνωμα αυτής. Το πατριωτικόν δημοσιογραφικόν έργον του άειμνήστου Άδωνιδος Κύρου συνεχίζουν σήμερον οι υιοί του, άντάξιοι του μεγάλου πατρός των, έκλεκτοί συνάδελφοι, πεφωτισμένοι δημοσιογράφοι.

Προς τους κ. κ. Κύρου άπευθόμεν ή ειλικρινή μας συγχαρητήρια.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Βάσω, Ένταθα.—Και σε σάς συνιστώ να χρησιμοποιήτε την ίδια λωσόν, που συνέστησα στην Αντίδα G. Bebb, στο προηγούμενο φύλλο, για νά εξαλειφθούν ή πανάδες του προσώπου σας. Όσο για την δεύτερη πρόσωπό σας, μου φαίνεται κάπως...παράδοξη. Είστε βεβαία ότι σάς προήλθαν από στενοχωρία;

Α. Φ. Κ., Ένταθα.—Τά σημάδια, που άφησαν τα σπινάκια στο πρόσωπό σας, θά φύγουν σιγά-σιγά, άν χρησιμοποιήτε την έξής λωσόν:

Borate de soude	2 gr.
Eau de roses	20 »
Eau de fleurs d'oranger	20 »

Έντομεταξύ, δέν ρέπει να τα πειράζετε καθόλου, να τρώτε πολλά φρούτα και χόρτα, ιδίως καρφάτα, και να πονδράτε το πρόσωπό σας με τάλκ, χωρίς να βάλετε καμιά κρέμα. Αυτό προς το παρόν θά σας χαλάσει ίσως το δέρμα λιγάκι, αλλά ύστερα θά λήγουν καλά τά έξαισιονόμια όλα τα σπινάκια σας.

Αντίδα Α. Ι. Κ., Ένταθα.—Σας συνιστώ να καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με την έξής λωσόν:

Alcool camphré	50 gr.
Eau de roses distillée	15 »

Τό πρηνί πλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό, μέσα στο όποιον έχετε διαλύσει μια κουταλιά σόδα και αντί για άλλη κρέμα, μεταχειρίζεστε gelée Kaloderma. Άποφεύγετε τα παστά και τ' άλιμα και τρώτε πολλά φρούτα. Μην πειράζετε καθόλου τα σπινάκια σας και προς το παρόν μη μεταχειρίζεστε καθόλου ούζα. Πρώτον είστε πολύ νέα και είναι περιττόν να συνηθίσετε από τώρα το πρόσωπό σας στα φτιασίδια και δεύτερον, και το καλύτερο ρούζ βλάττει το δέρμα, όταν έχει προδιάθεση για σπινάκια, όπως το δικό σας.

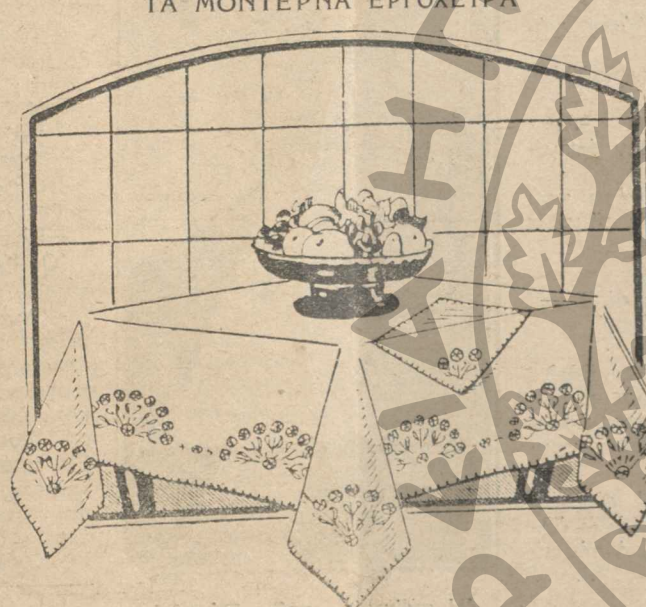
Χάριν, Κωνσταντινούπολη.—Ευχαρίστωσας σας Ξαναβίω την συνταγή του παρθενικού γάλακτος, το όποιον μου γράφετε πως σας ώφελήσει τόσο. Είναι ή έξής:

Eau de roses	900 gr.
Teinture de benjoin	10 »
Teinture de myrrhe	10 »
Teinture d'opoponax	10 »

Λιπημένον, Λόρισαν.—Σας συνιστώ να προσπαθήσετε να βγάλετε σιγά-σιγά το νύχι από το κρέας και ύστερα να βάλετε άνάμεσα, πέντοντας βαβιά με τη μύτη του καλλιδίου, ένα κομματάκι βαβιά. Αυτό θά το επαναλαμβάνετε κάθε μέρα, βάζοντας όλο και μεγαλύτερο κομματάκι βαβιά. Σε λίγον καιρό ή πληγή θά θεραπευθώ, σάς συνιστώ όμως, για νά μην επαναληφθώ αυτό το πράγμα, να φοράτε πλατιά παπούτσια, να κόβετε ίσια τα νύχια σας και να έχετε πάντοτε μεταξύ του νυχιού και τού ποδιού ένα κομματάκι γάζα.

Ναυτάκι, Ένταθα.—Για τις τριχοειδείς που φυτρώνουν στη ρίζα των μαλλιών σας, σάς συνιστώ να τις βοηθήσετε κατ'ανάγκη, να έλθουν. Σιγά-σιγά μεγαλώνοντας θά πάουν αυτή την κατεύθυνση. Έντομεταξύ να κάνετε ένα χτένισμα, που να τις κινεί. Για τα μαλλιά της μύτης σας συνιστώ να πλένετε την μύτη σας με πολύ ζεστό νερό, στο όποιον έχετε προσθέσει μια κουταλιά της σούπας σόδα. Κατόπιν την αλείφετε με την έξής κομμάδα:

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

ΕΞΟΧΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΙΛΑΚΙ

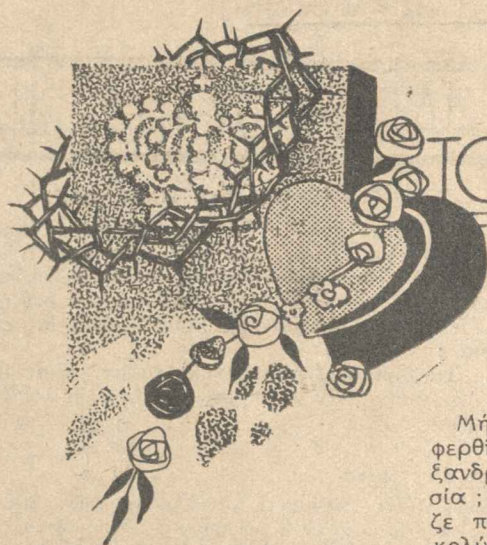
Εξοχικό τραπεζομανδιλάκι, από χρωματιστό λινό, κεντημένο με μοτίφ από φεστόνι και μπορνταρισμένο με φεστόνι του αούτου χρώματος.

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphré	50 »
Souffre précipité	10 »
Acide salicylique	7,5 »
Resorcine	0,02 »

Την άρρηνετε έπάνω δύο φορές και έπειτα πλένετε κατόπιν με χλιαρό νερό.

Άνυπομονούσαν, Πειραιά.—'Απ' ό,τι άναλαμβάνω, εύχαριστείτε ή έλθω, κατά την όποιαν άνατάσσεται το στήθος και ότι κι' άν σας συμβουλευσώ για να έμποδίσετε την ανάπτυξη του, φρονάμι μάλιστα είναι επιβλαβές και σσην σωματική σας καλήνη και στην όγεια σας εν γένει. Σας συνιστώ να φοράτε πάντοτε σιαντα έλασμοστά, που να σφίγγουν το στήθος σάν μπαμπούκια, ν' άποφεύγετε κάθε παχυντική τροφή και να κάνετε τακτικά γυμναστική. Άλλωστε, έπέρασε ή εποχή που ή γυναίκες έπρεπε να είναι σάνδρες.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ΜΟΥ

[Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλχημονήτου βασιλέως 'Αλέξανδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

ΙΓ'.
Μήπως δεν είχε ένδια-
φερθῇ τόσο γιὰ τὸν 'Αλέ-
ξανδρο καὶ τὴν 'Ασπα-
σία; Μήπως δὲν ἐφρόντι-
ζε πάντοτε νὰ τοὺς διευ-
κολύνῃ στὰς συναντήσεις
των; Μήπως δὲν ἦταν αὐτὴ, ἐν μέρει, ἡ αἰτία τῆς ἀμοιβαίας
ἐκμυστηρεύσεως τῶν αἰσθημάτων τῶν δυὸ ἐρωτευμένων;
Τώρα λοιπὸν ποὺ ὁ 'Αλέξανδρος εἶχε, περισσότερον ἀπὸ κάθε
ἄλλῃ φορὰ, τὴν ἀνάγκη τῆς, θὰ ἔκανε τὸ καθεστὶ γιὰ νὰ τὸν ὑ-
ποστηρίξῃ, θὰ συνηγοροῦσε ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματός του,
θὰ ἰκέτευε καὶ θὰ ἐπηρεάζε σχετικῶς τὴν μητέρα τῆς...
Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴν
συμπάθεια κι' ἐκτίμησιν πρὸς ὅλα γενικῶς τὰ μέλη τῆς οἰκο-
γενείας Μάνου.

Περισσότερον ὧν ἐκτιμοῦσε τὸν πατέρα τῆς 'Ασπασίας, τὸν
γενναῖο καὶ τίμιον ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος τόσες ὑπηρεσίας εἶχε
προσφέρει στὴν πατρίδα καὶ στοὺς γονεῖς τῆς.

Ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτὲς διέκοψε τὴν νεαρὴν πριγκίπισσα ἡ
μητέρα τῆς, ἡ ὁποία τὴν ρώτησε μὲ καλωσύνη:

—Τί σκέπτεσαι, παιδί μου;

—Θέλετε νὰ σὰς τὸ πῶ; ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ πριγκί-
πισσα.

—Ναί, κόρη μου. Μίλησέ μου ἐλεύθερα, χωρὶς κανένα διστα-
γμὸ χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξιν.

—Σκέπτομαι, μητέρα, ὅτι ὁ 'Αλέξανδρος εἶνε ἀξίος νὰ χαρῇ
τὴν εὐτυχίαν του κι' ὅτι θὰ ἦταν σκληρὸ νὰ τοῦ φέρομε πρὸς
σκομμάτα σχετικῶς.

—Δὲν εἶπα τὸ ἀντίθετο ἐγώ, παιδί μου. Ἐ-
πιθυμῶ μόνον νὰ μάθω μερικὰ πράγματα, σὰν
μητέρα ποὺ εἶμαι. Δὲν εἶνε δικαία, Ἑλένη, ἡ
ἀπαίτησίς μου αὕτη;

—Ἀναμφιβόλως, μητέρα. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς δι-
ευκολύνω ἐγώ, θὰ σὰς διαφωτίσω ἐγώ. Ρωτᾶ-
τε με καὶ θὰ σὰς ἀπαντῶ...

—ἔχουν καιρὸ ποὺ ἀγαπιούνται ὁ 'Αλέξαν-
δρος, μὲ τὴν δεσποινίδα Μάνου;

—Μά... ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωταντικρυστή-
καν, θαρρῶ.

—Δηλαδή;

—Ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ δεσποινὶς Μάνου γύ-
ρισε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην.

—Καὶ τὸ αἰσθημά τους αὐτὸ ἦταν αὐθόρ-
μητο;

—Φυσικὰ, ἐντελῶς αὐθόρμητο.

—Δὲν ἐμεσολάθησε κανεὶς ἄλλος, δὲν ἀνεμί-
χθη κανεὶς; Τὸ ξέρετε καλὰ;

—Ἀπολύτως καλὰ. Ἄν συνέβαινε αὐτὸ ποὺ
λέτε, ὁ 'Αλέξανδρος δὲν θὰ χάριζε ἔτσι εὐκολὰ
τὴν καρδίαν του.

Ἡ βασίλισσα βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

—Καὶ εἶσαι βεβαία, Ἑλένη, ρώτησε σὲ λίγο,
ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτὸ βρίσκεται στὴν ἀρχὴν του;

—Ναί, ἀπολύτως βεβαία.

Ἡ βασίλισσα σάπασε καὶ πάλιν. Δὲν ἤθελε
ἄλλωστε νὰ κάμῃ περισσότερες ἐρωτήσεις σχε-
τικὰς στὴν πριγκίπισσα. Στενοχωρίσταν μάλι-
στα ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ μιὰ τέτοια κου-
βέντα μαζὺ τῆς.

—Καλὰ, παιδί μου, εἶπε τέλος. Σ' εὐχαρι-
στῶ γιὰ τίς πληροφορίες σου. Ἐγώ κι' ἐγὼ ἀλ-
λωστε τίς ἰδίαις ἰδέαις πούχεις καὶ σὺ γιὰ τὸ αἰ-
σθημα τοῦ πρίγκηπος.

Πιὸ ἐνδιαφέρουσα ὑπῆρξε, ὅπως βεβαιώνουν
οἱ γινώριζοντες καλῶς τὰ πράγματα καὶ ἰδίως

οἱ αὐλικοὶ φίλοι τοῦ Κωνσταντίνου, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ ἀνι-
στος βασιλεὺς δὲν εἶχε ἐπιφυλάξεις κι' ἀνοίγε συχνὰ τὴν καρ-
δίαν του, πρὸ ἐνδιαφέρουσα λοιπὸν ὑπῆρξε ἡ συνομιλία Σοφί-
ας—Κωνσταντίνου ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπο-
λοῦσε τότε ὁλόκληρὴ τὴν Βασιλικὴ Οἰκογένεια.

Ἀφοῦ συνεκέντρωσε τίς πληροφορίες ποὺ τῆς ἐχρεώσαντο
βασίλισσα Σοφία, ἀποφάσισε νὰ συζητήσῃ, πάνω στὴν ἐπι-
σημότητα αὐτὴ, καὶ μὲ τὸν βασιλέα.

Ἡ βασίλισσα ὑπέθετε ὅτι ὁ Κωνσταντίνος δὲν ἔκανε
πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ 'Αλεξάνδρου. Ὅσοι
μὴν ἄρχισαν νὰ μιλᾷν μαζὺ του, μιὰ ἡμέρα, ἰδιαιτέρως, καὶ
πάλιν, βλέποντας ὅτι ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος ἐνθου-
σιαστικῶς τὰ πᾶντα.

—Ὡστε τὰ ξέρεις ὅλα! ρώτησε ἡ βασίλισσα γεμάτῃ ἀντι-
καὶ κατὰ πλῆξιν.

—Φυσικὰ, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, μὲ τὴν συνηθισμένην τὴν
τιτῆ.

—Ὅλα... Ὅλα...
Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος ἄρχισε νὰ γελά μὲ τὴν κόρη
του, τὸ πλατὺ, βροντερὸ γέλιο του.

—Ναί, ἀγαπητή μου, εἶπε τέλος. Γνωρίζω, μ' ἐπιπρόσθε-
τον, ὅτι ὁ 'Αλέξανδρος εἶνε ἐρωτευμένος.

—Καὶ δὲν ἀνησυχῶ; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

—Ὅχι δά... Ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε ἀρρώστια ἢ κι' ἀναισθη-
σία, δὲν εἶνε βαρεία, θεραπεύεται εὐκολὰ καὶ δὲν ἀναι-
κάνει ἴχνος, ὅπως τόσες ἄλλες κακὲς ἀρρώστειαι (*).

Ἡ Σοφία δυσανεχτοῦσε.

—Ἡ καλὴ σου καρδιά, εἶπε στὸν Κων-
σταντίνον, σ' ἐμποδίζει καὶ στὴν περιστάσει
νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικότητα.

—Καὶ τί λέει αὕτη ἡ περίφημη πρηνι-
κότης; ρώτησε ὁ Κωνσταντίνος, γελάων.

—Πάντα, χωρὶς νὰ πειραχτῇ καθόλου.

—Τί λέει;

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἀκούσω.

—Ἀστείεςαι. Κωνσταντίνε, ναί, ἀπάντησε ὁ Κων-
σταντίνος, ἀσφαλῶς. Ἀγαπητὴ μου, πρέπει νὰ ἔλθῃς
νὰ μιλήσωμε σοφὰ. Μ' ἐννοεῖς;

—Σ' ἐννοῶ. Λοιπὸν; Τί κινῶναι μὲν
στὸν ἔρωτα αὐτὸ τοῦ 'Αλεξάνδρου;

—Τί κίνδυνον βλέπω; Ἀγνοεῖς ὅτι ὁ 'Αλέ-
ξανδρος ὑποσχέθηκε γάμον στὴν νεὰ πριγκί-
πισσα;

—Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὸ εἶπαν κι' ἐγώ.

—Καὶ δὲν ἀνησυχῶ; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

—Σχεδὸν καθόλου.

Ἡ βασίλισσα ἔκαμε μιὰ ἀπόσπαστον ἐρω-
τήσιν, ἡ ὁποία ἦταν ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Κωνσταντίνος
πρὸς τὴν νεὰ πριγκίπισσα.

—Ἀγαπητή μου Σοφία, τῆς εἶπε, ἀντι-
μετώπιζε καὶ ἐκνευρίζεσαι χωρὶς λόγον.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

—Ἄν εἶνε θέλημα Θεοῦ νὰ παντρευθῇ, ὅπως
λέτε, ἡ νεὰ πριγκίπισσα, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐγώ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως
'Αλεξάνδρου, πριγκίπισσα
'Ασπασία
(Τελευταία φωτογραφία τῆς)

—Ἔτσι λέτε;
—Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια, Μεγαλειότητι. Ἡ ἐπέμβασίς μας
καὶ μᾶλλον μπορεῖ νὰ προεξηγήσῃ.

—Πῶς;
—Ἀπολύτως. Ἄν ὁ 'Αλέξανδρος εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμέ-
νος, βλέποντας ὅτι κινδυνεύει νὰ στερηθῇ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀ-
γαπᾷ, μπορεῖ νὰ καταφύγῃ στὸ μέσον ποὺ καταφεύγουν στὶς
περιστάσεις αὐτὲς ὅλοι οἱ θνητοί.

—Δηλαδή;

—Μπορεῖ, ἀπολύτως, ν' ἀπαγάγῃ τὴν ἀγαπημένην του, κι'
ἐπὶ, μαζὺ μὲ τὸ γάμον, νὰχομε κι' ἕνα σκάνδαλον.

—Ἀδύνατον!

—Ἀδύνατον!

—Ἀδύνατον! Ὁ 'Αλέξανδρος εἶν' ἀνίκανος γιὰ μιὰ τέτοια
τρελλία.

—Ὁ νηφάλιος 'Αλέξανδρος ναί. Ὁ ἐρωτευμένος ὅμως 'Αλέ-
ξανδρος, εἶν' ἱκανὸς νὰ... νὰ πάρῃ, τέλος πάντων, καὶ τὰ βου-
νὰ ἀκόμη.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ἦταν ἀκαταμά-
χητο.

Ἡ βασίλισσα ἔπαυσε νὰ μιλᾷ. Ἐσκέπτετο...

—Κουράζεις ἀδίκῃ τὴν σκέψιν σου, τῆς εἶπε ὁ Κωνσταντίνος.

—Ἄς ἀφήσωμε τὰ πράγματα, ἀγαπητή μου, νὰ βαδίσουν τὸ
δρόμον τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φρόνιμον. Κάθε ἀντίδρασις στὸ
αἰσθημα τοῦ πρίγκηπος, θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ θλιβερὰ καὶ δυ-
σμεπετερὰ συνέπειαι...

—Ὡστε εἶσαι κηρυγμένος ὑπὲρ τοῦ γάμου αὐτοῦ;

—Δὲν εἶπα αὐτὸ. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἀφήσω τὰ πρᾶ-
γματὰ νὰ βαδίσουν τὸ δρόμον τους. Κι' ὁ καιρὸς θὰ μᾶς
δείξῃ τί πρέπει νὰ κάνομε.

—Κι' ἂν βρε-
θῶμε στὴν ἀνά-
γκη νὰ ὑποκύνο-
με; Ἄν βρεθῶ-
με πρὸ τετελεσμέ-
νων γεγονότων;

—Τότε θὰ σκε-
φθῶμε ψυχραῖμα
καὶ φρόνιμα, ἂν ἡ
νὰ ποὺ ἀγαπᾷ ὁ
'Αλέξανδρος εἶνε
ἀσθενὴς, ἂν
εἶναι ἀξίος νὰ γίνῃ
αἰχμὴς του. Καὶ
κατ' ἀρχήν, ἐγώ
πολλῶνιστον, δὲν
βρίσκω τὴν δε-
σποινίδα Μάνου ὡς
κακὴν γυναῖκα. Εἶνε
λαμπρὰ κόρη καὶ
θὰ κάμῃ τὸ παιδί μας εὐτυχισμένο. Ἐχεις ἀντίρρησης μήπως;

—Γιὰ τὸ πρόσωπο τῆς νέας; Ὅχι. Κι' ἐγὼ ἐκτιμῶ ἐξαιρε-
τικὰ τὴν 'Ασπασίαν Μάνου...

—Συνεπῶς, γιὰτὶ νὰ ποнокεφαλᾶμε ἀδίκῃ; Ἄς ἔχομε ὁ-
ποῖον, ἀγαπητή μου Σοφία. Ὁ καιρὸς δὲν ἔλθῃ, λέει ὁ 'Ελ-
ληνικὸς λαὸς στὶς σοφές του παροιμίες. Ἄς ἐμπιστευθῶμε στὸν
καιρὸ καὶ στὸ Θεὸ πρωτίστως...

Μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτὴν μεταξύ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς
Σοφίας, ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἰδύλλiou τοῦ 'Αλεξάνδρου δὲν ἀνησ-
χῶσε πλέον, ἐπ' ἀρκετὸν καιρὸ τοὺς γονεῖς του.

Ἡ βασίλισσα Σοφία, ἡ περισσότερον ἐνδιαφερομένη γιὰ τὸ
εἰδύλλιον αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἔκαμε πλέον ὑπομονήν. Ποιὸς
ἔξευρε; Ἰσως τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ νὰ ἐτελείωνε μιὰ ἡμέρα, ὅπως
τελείωνον συνήθως ὅλα τὰ εἰδύλλια καὶ τὰ πλέον φλογερά.

Ἰσως νὰ ἐτελείωνε ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ 'Αλέξανδρος
κανονικὸν ἔρωτα.

Ἡ προβλέψις ὅμως καὶ ἐλπίδες αὐτὲς τῆς βασίλισσας δὲν
ἐπληρώθησαν. Ὁ 'Αλέξανδρος δὲν ἔπαυε ν' ἀγαπᾷ τὴν δεσποινί-
δα 'Ασπασίαν Μάνου. Κι' ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἀπὸ μέρα
ἐν μέρῃ, τὸ αἰσθημα τοῦ γι' αὐτὴν μεγάλωνε κι' ἐφούντανε περισ-
σότερον.

Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ ὁ 'Αλέξανδρος περιπατοῦσε στὸ Βα-
σιλικὸ Κήπον μὲ τὸν πατέρα του, δὲν τοῦ ἀπέκρυψε καθόλου τίς
διαθέσεις του, τοῦ μίλησε καθαρὰ καὶ ἐξάστερα γιὰ τὸ αἰσθημα
τοῦ πλῆμυρως τὴν καρδίαν του.

Ἦταν ἀπομνημονεύου καὶ ἐβάζειν στοὺς δρομίσκους τοῦ Κή-
που, μιλώντας γιὰ διάφορα πράγματα, ἐντελῶς ἀσχετὰ πρὸς
τὸ αἰσθημα τοῦ 'Αλεξάνδρου.

Ἐσφαλικά ὁ Κωνσταντίνος εἶπε στὸν πρίγκηπον:

—Λοιπὸν, 'Αλέξανδρε, ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ἐρωτευμένος;

Ὁ 'Αλέξανδρος ἀσπίσσε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μὰ ὅρῃκε ἀμέσως

πάλιν τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἀπάντησε:

—Ναί, πατέρα!

—Μπράβο! Ἐχεις θέλω τὴν καρδίαν σου στὴ γλῶσσα σου!...

Μὰ καὶ πάλιν δὲν τὰ ἔχασε ὁ πρίγκηπος.

Γύρισε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς μιλήσω εὐκρινῶς;

—Τὸ ἀπαιτῶ μάλιστα, τοῦ ἐτόνισε ὁ Κωνσταντίνος.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ σὰς δηλώσω, ὅτι στὴν
ὑπόθεσιν αὕτη, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φερθῶ ὅχι μόνον σὰν
τίμιος ἄνθρωπος, ὅχι μόνον σὰν τίμιος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ σὰν τίμιος ἡγεμονίδης.

Ὁ Κωνσταντίνος ἐγέλασε, μὲ τὴν καρδίαν του.

—Δὲν ἤξερα πὼς εἶσαι τόσο ἱππότης, εἶπε στὸν πρίγκηπον.

—Εἶμαι πρὸ πάντων τίμιος ἄνθρωπος, πατέρα, καὶ εἶμαι ἐν-
θουσιᾶς ὅτι τέτοιον θέλετε καὶ σὺ.

—Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Κωνσταντίνος.

—Θὰ ἦταν λοιπὸν τίμιον ἐκ μέρους μου, νὰ παίζω μὲ τὴν καρ-
δίαν μᾶς ἐντιμῆς κόρης, τῆς κόρης μᾶς ἀφοσιωμένης στὴ δυνα-
στεία οἰκογενείας;

—Ὅχι, διάβολε! Δὲν σοῦ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα, ὑποθέτω.

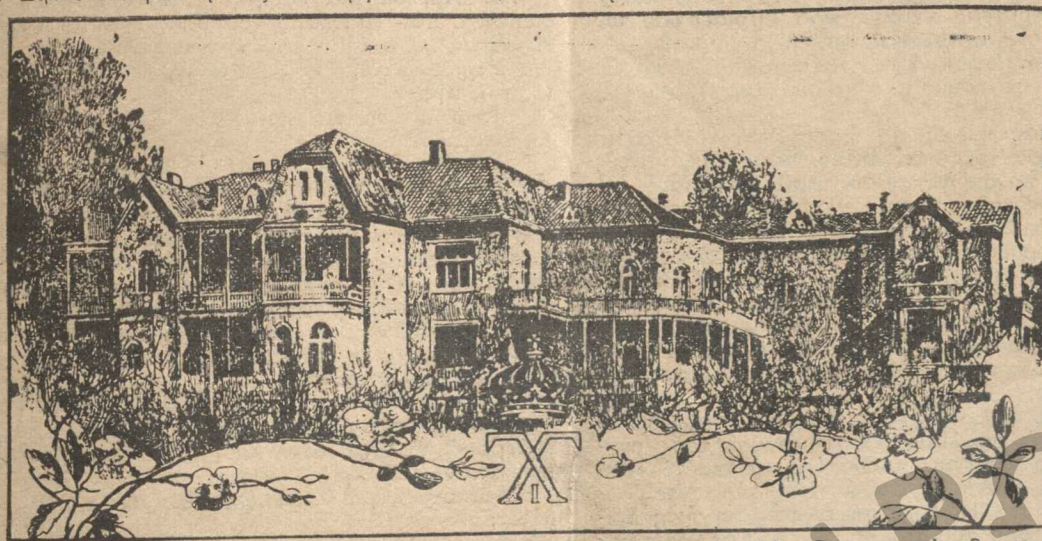
—Τότε...
—Τότε τί;

—Συμφωνήτε μαζὺ μου.

—Καὶ πάλιν τρέχεις καὶ διαδέσσει. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι συμφω-
νῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν διαφωνῶ.

—Εὐχαριστῶ, πατέρα. Ἦμουν θεσβιαὸς γιὰ τὴ γνώμην σας.

Καὶ δὲν σὰς τὸ κρύβω, ὅτι σὲ σὰς θαίζω τὴν εὐτυχίαν μου γιὰ
τὸ μέλλον...

Τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Τατοῦ, ὅπου διέμενε ὁ Βασιλεὺς 'Αλέξανδρος μετὰ τῆς συ-
ζύγου τῆς 'Ασπασίας καὶ ὅπου ἀπέθανε, θύμα τραγικῆς συμπτώσεως.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦ 'Αλεξάνδρου τὴν ἐποχὴ αὐτὴν εἶχεν ἐξελιχθῇ
μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε τίποτε πλέον δὲν θὰ μποροῦσε νὰ
ἐμποδίσῃ τὴν ἑνωσιν τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Ὅπως καὶ σὲ προη-
γούμενον κεφάλαιον ἐγράφηκε, ὁ 'Αλέξανδρος εἶχεν ἐκτεθῇ καὶ
ἀπέναντι τῶν οἰκείων τῆς δεσποινίδος Μάνου ἀκόμα.

Προκειμένου μάλιστα νὰ ταξειδέσῃ στὴ Μακεδονία, πρὸ τοῦ
τέλους τοῦ πολέμου σὰς, ὁ Κωνσταντίνος ἐπὶ παρακλήσεως πρὸς
τὴν ἀγαπημένην του καὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ ἀφαιρήσῃ τὴν
ριττὴν ἄλλωστε—νὰ περιβάλλῃ μὲ καθὲ στοργὴ καὶ φροντίδα τὴν
'Ασπασίαν του, μέχρι τοῦ γυρισμοῦ του.

Ἡ κ. Μάνου τὸν ἀκούε μὲ συγκίνησιν.

—Δὲν θ' ἀρχίσω νὰ ἐπιστρέψω, τῆς εἶπε ὁ πρίγκηπος. Στὸ
μεταξὺ ὅμως αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ γιὰ τίποτε ἡ
δεσποινὶς κόρη σας, νὰ μὴν αἰσθανθῇ σχεδὸν τὴν ἀπουσίαν μου.

Ἡ κ. Μάνου ἐδάκρυσε.

Καὶ μὲ θορυβωμένα μάτια ἀπάντησε στὸν πρίγκηπον:

—Μὴν ἀνησυχᾷτε καθόλου, ὕψιλότατε. Πηγαίνετε ὅπου σὰς
καλεῖ τὸ καθήκον σας. Ὁ Θεὸς μαζὺ σας. Θὰ προσεύχωμαι γιὰ
σὺ μὲ τὴν 'Ασπασίαν γιὰ σὰς καὶ θὰ σὰς περιμένω με λαχτά-
ρα νὰ ἐπαναγυρίσῃτε.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ πόσο εἶχε δεσμευθῇ ὁ 'Αλέ-
ξανδρος, πόσο ἀποφασισμένος ἦταν νὰ κάμῃ σύζυγόν του τὴν
δεσποινίδα Μάνου.

Δὲν ἀγαποῦσε, ὅπως ἄλλοτε, γιὰ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τίς ὥ-
ρας του. Ὁ ἔρωτας τοῦ αὐτοῦ κάθε ἄλλο παρὰ ἐπιπόλαιος ἦ-
ταν. Ἀγαποῦσε σοφ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ο ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΝΤΕ ΣΕΛΝΙΤΣ

Η λατρεία της 'Αναστασίας ντε Σέλνιτς προς τον σύζυγό της, 'Η αιχμαλωσία του θαρράνου. Το είδωλό του με την Μαρία ντε Μπουργκάιμ. Πώς έγινε διάγamos. 'Η επιστροφή του στη Βιέννη. 'Οπου το μυστικό αποκαλύπτεται. 'Η αvertisία της πρώτης συζύγου. Για να σώσει τον αγαπημένο της, κτλ. κτλ.

ΜΑ μιά γυναίκα αγαπάει, είνε ικανή να κάνει όλες τις θυσίες και όλους τους ηρωϊσμούς για τον άνδρα που λατρεύει. Πόδες όμως είνε στον κόσμο ή γυναίκες, που άρσώθηκαν σ' έναν άνδρα, σε βαθμό να δεχθούν να καταστραφούν και να φυλακισθούν εξ αιτίας του, αδιάφορο αν ο άνδρας αυτός ποδοπάτησε τον ξωτικό τους και έκανε την καρδιά τους να ματώσει από τον πόνο ;... Μιά από τις ηρωϊκές αυτές γυναίκες είνε και η 'Αναστασία ντε Σέλνιτς, της οποίας την ιστορία θα σας αφηγηθούμε σήμερα.

Η 'Αναστασία ντε Μονόρτς, κόρη μιας ευγενούς, αλλά φτωχής οικογενείας της Ούγγαρίας, έγινε γυναίκα, ύστερα από ένα σφοδρό ερωτικό αίσθημα, του Αυστριακού βαρώνου Ντε Σέλνιτς, ενός κομψού, ώριμου, μιά επαύλου άνδρος.

Δεν πρόφτασε όμως να χαρή πολλήν καιρό την εντυχία της. 'Υστερ' από λίγο καιρό, ξέσπασε ένας άγριος και εξοντωτικός πόλεμος μεταξύ της αυτοκρατορίας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας και του βασιλείου της Πρωσίας. Ο βαρώνος Ντε Σέλνιτς πήγε απ' τους πρώτους να πολεμήσει. Στο διάστημα αυτό η γυναίκα του ζούσε ολομόναχη στη Βιέννη, χωρίς να συμμετέχει σε καμιά από τις κοσμικές συγκεντρώσεις, που γινόντουσαν τακτικά στην όραση πρωτεύουσας.

Μιά μέρα, κατά την διάρκεια μιας μάχης, οι Πρωσσοί συνέλαβαν αιχμάλωτο τον βαρόνο και τον μετέφεραν στο Μαγδεβούργο.

Ο βαρώνος, ωστόσο, δεν έπληττε και πολύ στην αιχμαλωσία του. Διασκεδάζει, ερωτοτροπώντας με τα όμορφα κορίτσια του Μαγδεβούργου, κι' είνε αλήθεια ότι σημείωσε πολλές επιτυχίες μεταξύ τους. 'Η απόλυτη ελευθερία κινήσεων που είχε, λόγω του βαθμού και της κοινωνικής του θέσεως, του επέτρεπε να συζητά στα καλύτερα σπίτια του Μαγδεβούργου, στα όποια ήταν πάντοτε καλοπρόσδεχτος.

Μιά Κυριακή, στην εκκλησία, ο βαρώνος γνωρίστηκε με μιά όμορφη νέα, την Μαρία, κόρη του κόμητος Ντε Μπουργκάιμ. 'Η έστωρη όμορφη της Μαρίας έκανε ζωική εντύπωση στο βαρόνο. Φρόντισε να αμειωθεί με την οικογένειά της, να γνωριστεί μαζί της καλύτερα, κι' ένα βράδυ, σε μιά άπονητη δεινροστοιχία, στο πάρκο του μεγάρου των Μπουργκάιμ, τα χείλη τους εφώθησαν για πρώτη φορά σ' ένα θερμό, παράφορο φιλή...
 'Υστερα από λίγες μέρες ο κόμης Ντε Μπουργκάιμ πήγε και βρήκε το βαρόνο Ντε Σέλνιτς και του είπε :

—'Ενοιώσα μεγάλη χαρά και τιμή, όταν έκανα τη γνωριμία σας, επειδή κατάλαβα ότι έχω να κάνω μ' έναν πραγματικό ευγενή... Είμαι, λοιπόν, βέβαιος τώρα ότι δεν πρόκειται να διαμάρω καμιά απογοήτευση... 'Ισως να ξέρετε το σκοπό της επισκέψεώς μου... 'Η κόρη μου, την όποια έβλεπα ανήσυχη και ταραγμένη τον τελευταίο καιρό, μου τ'αίτε χθές όλα, μου είπε ότι σας θεωρεί ήδη μηνστήρα της... 'Ηρθα μονάχα για να μω δώσετε την ημέρα των γάμων σας...

Ο βαρώνος δεν ήξερε στην αρχή τι ν' απαντήσει στον κόμητα. Και τότε σκέφθηκε να του φανερώσει βρή την αλήθεια, να του πη δηλαδή ότι ήταν παντρεμένος. Φοβήθηκε όμως μήπως ο κόμης διστάσει για τη διαγωγή του και προτίμηση να σωπάσει.

—Γιατί δεν απαντάτε ; τον ρώτησε ο κόμης, με τόσο κάπως προστακτικό. Μήπως νομίζετε ότι ή πρότασις που σας κάνω δεν είνε τιμητική για σας ;

—'Απεναντίας, ή πρότασις σας με τιμεί πολύ..., τράβισε ο βαρώνος. Θα ήθελα όμως μιά μικρή προθεσμία για να...

—Για να κανονίσετε τις οικογενειακές σας υποθέσεις ; τον δέχθηκε ο κόμης. 'Εχετε δικιο, έχετε δικιο... Σας δίνω, λοιπόν, προθεσμία έξι νύχτων...

—Μάλιστα ! ψιθύρισε ο βαρώνος, αφήνοντας τον εαυτό του να πέσει στην άβυσσο μιας επικώνδης περιπέτειας.

'Υστερ' από πέντε εβδομάδες, γινόντουσαν με μεγαλοπρέπεια οι γάμοι του βαρώνου Ντε Σέλνιτς με την Μαρία ντε Μπουργκάιμ... 'Η νύφη έλαμπε από τη χαρά της. Μά ο γαμπρός φρονόταν ανήσυχος και ανυπολόγιστος, γιατί ο νοός του πετούσε στην 'Αναστασία, ή όποια περιμενε στη Βιέννη την επιστροφή του συζύγου της...

Ο βαρώνος και ή Μαρία πέρασαν ευχάριστα τους δύο πρώτους μήνες του γάμου τους.

'Υστερα όμως από λίγον καιρό υπεγράφη ή εοήγη μεταξύ Αυστρίας

και Πρωσίας και ο βαρώνος Ντε Σέλνιτς είδοποήθηκε ότι ήταν ελεύθερος πια να επιστρέψει στην πατρίδα του. Ο βαρώνος έσπευσε για μιά στιγμή τί έπρεπε να κάνει, να μείνει δηλαδή με την όμορφη γυναίκα του ή να γυρίσει στην πρώτη συζύγού του, ή όποια τον περιμένε τόσο καιρό. Μά ή άμηχανία του δεν βάσταξε πολύ. Κι' ένα λεπτό προτ' έφυγε από το Μαγδεβούργο, επιστρέφοντας στη Βιέννη, προς ν' αποχωρήσει την Μαρία. Της άφησε μονάχα μιά επιστολή, στην οποία της έλεγε ότι λόγω ανώτερης ανάγκης του επέβηκε να την ξεφαινά, χωρίς, ωστόσο, να της πη που πήγαινε.

Όταν ο βαρώνος γύρισε στην Αυστρία, ξαναβρήκε τη γυναίκα του την πιστή 'Αναστασία, που δεν ήξερε πως να εκδηλώσει τη χαρά της για την επιστροφή του συζύγου της — και συνέχισε μαζί της την απλή τους ζωή, χωρίς να ενδιαφερθεί διόλου για τη Μαρία. Ναι, απ' είνε απάλλαγη όστικτά από αυτήν. Μά δεν άργησε να καταλάβει ήταν πολύ γελασμένος.

Η Μαρία, παραξενεμένη από την ξαφνική άνωχρησή του πρίν της, φρόντισε να μάθι ποιά διεθδναι ακολουθήσε ο βαρώνος και έστρεφ' από λίγο βρισκότανε στη Βιέννη, όπου πληροφορήθηκε ότι ο άνδρας της ήταν παντρεμένος από πολλά χρόνια και ότι τότε την εντυχιμένους με τη γυναίκα του. 'Η άνηθιση διαγωγή του βαρώνου κανε τη Μαρία ν' αγανακτήσει και ν' ζητήσει άρρώστα από την αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, για να της υποβάλι τα παράπονά της.

Η αυτοκράτειρα, που φημιζότανε για την αίσθητή ήθησή της, και αυτή κατάληπτη, όταν πληροφορήθηκε την προδοσία του βαρώνου και τον κάλεσε άμέσως στο άνωτατο δικαστήριο της Βιέννης, με τη κατηγορία της διγαμίας. Για να καταλάβετε ποιά όσση ήταν ή θέσις του βαρώνου, σας πληροφορούμε ότι ή δικαία έτιμωρείτο με θάνατο στην Αυστρία, επί θρησκείας.

Όταν ή 'Αναστασία έμαθε όλα αυτά τα περιστατικά, λύπη και ή απογοήτευσις, που δοκίμασε, στάθηκε άπονη. Πόσο δαίνω ότι είμαι υποχρεωμένη να πω ότι την αλήθεια της δικασίας, που θα δικάζουν τον βαρόνο... Μάθετε, λοιπόν, ότι δεν είμαι νόμιμος σύζυγος του βαρώνου Ντε Σέλνιτς. 'Αγαπήθηκα και έζησα μαζί σ'αν άνοδο, χωρίς ν' ήμουν ζήτησιν με την εύλογία της εκκλησίας. Σκεπάζω, βέβαια, με νομιμοποιήσιν με την ένοσή μας, μά ο πόλεμος, που έσπασε ξαφνικά, μάς έμπόδισε να πραγματοποιήσουμε την την έπιθυμία μας... Κι' αν ο βαρώνος μω έπληττε να φέρω τ' άνοσή μου, αυτό τ'ό έκανε για ν' αποχωρήσει από σ'όλη του ζωσιον... Είχε, λοιπόν, το δικαίωμα να παντρευθί, αφού ήταν ελεύθερος, αφού δεν είχε καμιά νόμιμη δεσμο μαζί μου !...

'Υστερ' από τη δήλωσι αυτή της 'Αναστασίας, άσταί διάταξαν άμέσως την άποφυλάκιση του βαρώνου, ο όποιο έλχαν κλείσει στο μεταξύ στη φυλακή. Μά ή δικαία 'Αναστασία καταδικάστηκε σε δέκα χρόνων φυλάκιση, σύμφωνα μ' ένα νόμο της Μαρίας Θηρεσίας, που τιμωρούσε άσθενή τις γυναίκες που εξώκειλαν...

Ο βαρώνος άρρησε τότε, από μιά άσυχχηρή δειλία, την γυναίκα του να πη φυλακή και ν' άτιμασθί. Και ενώ ή γυναίκα του έπληττε βασανίζότανε στη φυλακή, θύμα της μεγάλης καρδιάς της, έπληττε ευχάριστα τις μέρες του κοντά στη Μαρία...

Η 'Αναστασία όμως δεν άργησε να βοή δικαιοσύνη...

'Υστερ' από ένα χρόνο, ή Μαρία πέθανε ξαφνικά. Και τότε ο βαρώνος, βασανίζόμενος από τύψεις συνειδήσεως, για τ'ό κακό που έκανε στη γυναίκα του, παρουσιάστηκε στην αυτοκράτειρα, έπληττε σ'αυτή της και της έξομολογήθηκε όλη την αλήθεια.

Η Μαρία Θηρεσία έμεινε κατάληπτη μπρος στο μέγεθος της άνοθυσ της 'Αναστασίας. Και διάταξε άμέσως ότι μονάχα να την άποφυλάκισιν, αλλά και να της δώσουν μιά σύνταξη, νομιμοποιώντας την άποφυλάκιση της. Έπληττε πια να χωρίσει από τ'ό άνοθυσ συζύγού της και ότι ύπληχε άνοθυσ μείνη χωρίς πόρους ζωής.

Μά όταν ρώτησε την 'Αναστασία τί τιμωρία ζητούσε να επέβηκε ο βαρώνος για την άκαρκατηρήτη διαγωγή του άπέναντί της, απάντησε :

—Σας παρακαλώ να τον συγχωρέσετε, Μεγαλειοτάτη, γιατί τ'ό γαμπό άκόμα !...

Και τ'ό άνοθόγυνο, τ'ό ιστορικό αυτό άνοθόγυνο, πέρασε εύτυχώς τις ύπόλοιπες μέρες της ζωής του.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΛΕΜΕΝΣ

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΗΤΑΝ Σάββατο προτ'. 'Η μικρή Ροθ 'Ελσοι άνέβαινε βιαστικά τ'ό μεγάλο δρόμο του Πικάντλιν, τ'όν ίδιο δρόμο, που τρία δόδεκα χρόνια τώρα άνέβαινε κάθε μέρα, κάθε προτ'. Μπορούσε και με άνοσή μάτια άκούη να τ'όν άνεβί, γιατί ήξερε την κάθε του λεπτομέρεια. 'Ο δρόμος αυτός ήταν ο Γολγούθς της...

'Αλήθεια, είχε μιά παράξενη εύνοια, για την ήλικία της, ή μικρή Ροθ. Βλέποντάς την κανείς, θα μπορούσε να την πάρη για μιά νεαρή μοναχή, που βγίκε από τ'ό μοναστήρι της ντινιέ, όποις όλα τα κοσμικά κορίτσια, χωρίς τ'ό όσση της, και θα προσπαθούσε να ίδι ή τ'ό μεγάλο στανό της, κομψαμένο απ' τ'ό λαμό της, επάνω στο στανό της στήθος. Βέβαια, επάνω στο στήθος της δεν ύπληχε στανός. Μά, θα μπορούσε και να ύπληχε : 'Ο στανός τ'ό μαρτυρίου της...

Όταν ή Ροθ έβγαζε στη λεωφόρο Σάρτσμουντον, στάθηκε μπρος σ' ένα μεγάλο κτίριο, άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε μπρος σε μιά πόρτα, που είχε την επιγραφή : «Τζών Μπράιη, δικηγόρος». 'Εκεί ήταν τ'ό γραφείο, όπου εργαζόταν τρία χρόνια τώρα.

—Καλήμέρα, μω 'Ελσοι, της είπε ο βοηθός τ'ό προϊστάμενου της, π'όν προβάτατο.

Η Ροθ τ'ό απάντησε με μιά «Καλήμέρα» και προχώρησε πιο μέσα, στο ιδιαίτερο γραφείο τ'ό προϊστάμενου.

—Με 'Ελσοι, είσαστε άφορησι ; της φώναξε από πίσω ο βοηθός. 'Η όρη της θα ήταν παραλογισμένη, θα ήταν κατάβληση, για να της πη απ'ό. 'Αλλ' ή Ροθ τ'ό καταλάβαινε και χωρίς να της τ'ό πουν. Πώς θα μπορούσε να είνε καλά, έπειτα από την άπόφασι που είχε πάρη ;...

Ο προϊστάμενός της δεν είχε πια άκομη στο γραφείο του. 'Η Ροθ ήθελε τ'ό καπέλλά της και πήγε και στάθηκε στο άνοιχτό παράθυρο. 'Ας έβλεπε τα πανήγυρα κτίρια και την ζωική κίνησι κάτω στο δρόμο. 'Όλα τ'ό έβλεπε και συγχρόνως δεν έπλητε τίποτε. Τ'ό μόνο που είδε, ήταν τ'ό άπονητό τ'ό προϊστάμενου, που στάθηκε σε λίγο κάτω, έμπρος στην είσοδο. 'Α !...

Πόσο δυνατά χτύπησε τότε ή καρδιά της... Τ'ό άνοθι ήταν άνοιχτό. 'Η Ροθ είδε μιά κούρα, που καθόταν πλάι στον προϊστάμενό της, ντινιέ πλούσια, μιά κούρα κατάβληση, με ψηλά όμορφη. 'Όταν ο προϊστάμενος της Ροθ κατέβηκε, ή ξανθή κούρα έμεινε σ'αυτήν, που ξέκρινε πλάι, μαζί της. 'Η Ροθ την ήξερε καλά την κούρα έ...

Ήταν ή Μάρις Μπράιη, ή γυναίκα τ'ό προϊστάμενου της. Μιά τρομερή γυναίκα, κακή και ιδιότροπη, που είχε μεταβάλει σε μαρτύριο τη ζωή τ'ό καλού, τ'ό τόσο καλού άνθρώπου. 'Η Ροθ την άπο...

—Τρανταπεντάρα ! σκέφθηκε ή Ροθ, καθώς την έβλεπε τ'ό τελευταία φορά, ενώ σκεπτόσε και πάλι τ'ό άπονητό. Τζέρι πάλι τα τριάντα πέντε !...

Τα λόγια αυτά βγίκαν από τ'ό χείλη της, με την άνοθι έκείνη περιφάνεια, που ένοιωσε για τ'ό δικαί της, τ'ό έικοσι χρόνια. 'Αέσως όμως τ'ό νεανικό π'όν σκεπτι της σκεπτόσασε. Σε τί τάχα της όφελούσαν τ'ό έικοσι της χρόνια ; Άρσ'ό δεν θα ξανάβλεπε πια ούτε αυτό τ'ό γραφείο, ούτε π'όν άνθρωπο !...

—Καλήμέρα, Ροθ ! της είπε, μπαίνοντας στο γραφείο του, ο προϊστάμενός της.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. 'Η Ροθ είδε τ'όν ίδιο μάθρο χείλο, γάφο από τ'ά μάτια του, που έβλεπε πάντοτε, την ίδια κομψαμένη μορφή, τ'όν ίδιο λιπνέμο έπρος. 'Α ! τ'ά ήξερε τόσο καλά ό'ό αυτά !... Απ'ό μονάχα έβλεπε τ'όν λαμπρό έκείνον άνθρωπο να διώχνη από π'όν π'όν τ'ό προσκοπή τ'ό αμύγδαλο, τ'ό όποιο ήταν υποχρεωμένος να χ'η μπρος σε όλον τ'όν άλλον κόσμο... 'Α, ναί ! 'Ο άλλος κόσμος δεν έπληττε να βλέπει τίποτε, δεν έπληττε να καταλαβαίν τίποτε. Γιατί ο Τζών Μπράιη είχε κοινωνικές υποχρεώσεις, είχε μιά γυναίκα, μιά θέ-... ένα όνομα, ένα επάγγελμα. Και ή Ροθ θαύμαζε την καρτερικότητά του, τη σωστή του, τ'ός τρόπους του. 'Εθαύμαζε όλη την ψυχική του δύναμη και όλα αυτά όλην μιλήσει τόσο βέβαια στην ψυχή της Ροθ, που είχαν πλάσει τόσα δεινά μέσα στη νεανική σκέψη της μικρής δικηγόρου ! Ναι ! Μονάχα αυτή μπορούσε να καταλάβι τι συνέβαινε απ'ό κατάβληση της ψυχής απ'ό τ'ό λαμπρό άνθρώπου. Και μονάχα αυτή ίσως θα μπορούσε, με την καρτερικότητά της, με τη δροσιά τ'όν έικοσι χρόνων της, με τη λατρεία της, να τ'ό ξαναδώσει τη χαρά της ζωής !...

Πότες φορές τ'ό είχε σκεφθί και ξανασκεφθί όλα αυτά ή Ροθ !... Μά, π'όν τ'ό όρεσι : Νά, τώρα πια είχε καταλάβι, έξανα, πως τίποτε δεν ήταν δυνατόν να γίνη και πως έκανε άσχημα ν' άφήνη την γυναίκα της να φλογίζεται έτοιμα...

είχε άνεβί μέχρι τ'ά αυτιά της. Καταλάβαινε πως τ'ά γυναίκα της δεν άντεχαν περισσότερο. Βιστωκά, φόρεσε τ'ό καπέλλά της. Και την ίδια στιγμή που ο προϊστάμενός γύρισε προς τ'ό μέρος της, μιά θαύσε μη γλωσσά είχε άπονητό στο λεπτό προσωπάκι της.

—Πήγαινε στο καλό, Ροθ, της είπε, δινοντάς της τ'ό χέρι. Και σε εύχαριστώ για όλα...

«Σε εύχαριστώ για όλα... 'Η λέξεις αυτές άντηχούσαν σ'αυτή της, ενώ ή Ροθ κατέβαινε τις σκάλες, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγισμούς...

Λίγο άργότερα κατέβηκε και ο Τζών Μπράιη. Πήρε ένα άνοθι και τ'αύησε προς την Πόρτιαν Σκωτία. Σταμάτησε μπρος σε μιά κομψή μονοκατοικία, έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί και άνοιξε την πόρτα. Μιά μικρή, γόστη γυναίκα, με μαύρα μάτια, τον περιμένε εκεί. 'Ο Τζών Μπράιη την πήρε στην αγκαλιά του και την φίλησε.

—'Η καρή γυναίκα τ'όν οδήγησε σ'αυτήν, τ'ό πρόφερε λιγά και άρσ'όταν να συναντήσουν.

—Ξέρεις, τ'ό είτε έκείνη σε μιά στιγμή. Σε τρεις μέρες κλείνει ένας χρόνος π'όν...

—Ναί, ναί ! Τ'ό ξέρω, απάντησε έκείνος. Κι' αυτή ή Μάρις π'όν διασώζει άπονητό. Ένα δόλωμα, λέει, θα ήταν σ'αυτάλο !...

Σταμάτησε, στάθηκε βόρφα για λίγες στιγμές μπρος τ'όν, έπειτα πήγε και κήθηκε σ'αυτά τ'όν και πέρασε τ'ά γυναικ'όπ'ότα της πίσω απ'ό τ'ό λαμό του.

—Είμαι, δεν πειράζει, άκόμη μου, τ'ό είτε, και έφερε τ'ό πρόσωπό της κοντά στο δικό του. 'Ας αή την σκεφτόμαστε. 'Ας πούμε τίποτε άλλο... Τι νέο συνέβη σήμερα στο γραφείο σου ;

—Τι νέο ; Έκανε έκείνος αδιάφορα. Τίποτε. 'Η ίδια πλ'ησι, όπως και πάντα. Μονάχα — να ένα νέο, άφοι έλεις — παρατήρησε ή δικηγόρος μου...

—'Α ! Και γιατί ;

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Τζών Μπράιη. Ξέρω να την φαντασώ...

Μά θα βρήκε ίσως άλλου καλύτερο μισθό !...

Ο Τζών Μπράιη κήθηκε στο γραφείο του και άρχισε να ύπληχε μερικές επιστολές. 'Επειτα, άνοιξε μερικούς φακέλους και άρχισε να διαβάσει μερικές δικηγόριες. Σε μιά στιγμή, διέκοψε τ'ό διάβασμα, γύρισε προς την Ροθ και της είπε :

—Ροθ, τηλεφώνησε, σε παρακαλώ, στην 'Όπερα, να κρατήσουν δύο θέσεις άποη για την κυρία Μπράιη...

Η Ροθ σηκώθηκε για να τηλεφωνήση. Είχε διακρίνει πολύ καλά τ'όν τόνο τ'ό μίους, που π'όν έξανα ή φωνή τ'ό προϊστάμενου της, όταν έπρόφερε απ'ό τ'ό όνομα : «Κυρία Μπράιη». 'Ετσι όνόμαζε πάντοτε τη γυναίκα του. Δεν έλεγε ποτέ : «'Η γυναίκα μου». Μά πάντοτε : «Κυρία Μπράιη». Σαν να μιλούσε για μιά πελάτιδά του, μιά αξιοτίμη, βέβαια, μά σχεδόν άγνωστη πελάτιδα.

Σε λίγο τ'ό ρολόγι χτύπησε δώδεκα. Και όταν ο Τζών Μπράιη σηκώθηκε για να φύγη, ή Ροθ σηκώθηκε κι' αυτή και πήγε κοντά του.

—Κύριε Μπράιη, τ'ό είτε, και ή φωνή της έφερε έλαφρά, έχο και τ'ά σας πω...

—Τι συμβαίνει, Ροθ ;

—Ένας δόρυθος άκούστηκε κάτω στο δρόμο, την ίδια στιγμή. 'Ο προϊστάμενος προσώρησε προς τ'ό παράθυρο. 'Η Ροθ άνέπνευσε, όταν έκείνος της γύρισε έτσι τη σάχη. Ήταν πολύ καλύτερα έτσι. 'Αν την κίττασε σ'αυτά μάτια, τ'ό φάρος της θα την έγκάτευε, δεν θα μπορούσε ποτέ να τ'ό πη αυτό που ήθελε.

—Λέγε, Ροθ, τί συμβαίνει ; Ξαναρώτησε ο προϊστάμενος, έξασκωλουνόνας να κίτταξη στο δρόμο.

—Κύριε Μπράιη... θέλω... θέλω να παρατηρώ από τη θέσι μου...

Ο προϊστάμενος δεν γύρισε να την κίτταξη έκπληκτος.

—Θέλεις να παρατηρής, Ροθ ; της είπε.

—'Η φωνή του έδειχνε μιά μικρή άπορία, μά αυτή μόνο. Κατά τ'ά άλλα, ήταν ξένη, ψηλή σχεδόν.

—Θέλεις να παρατηρής ; επανέλαβε.

—Ναί. Σήμερα κούλας !...

—Καλά. 'Εσ'ό ξέρεις καλύτερα από μένα, φυσικά, τ'ό σιμφέρουν σου. Φεύγεις... τώρα κούλας !

—Ναί, κύριε Μπράιη, τώρα !

Η λεπτή φωνούλα της Ροθ κόντενε να σόση από την ταραχή που δοκίμαζε. Δεν την είχε ρωτήσει διόλου για π'όν λόγο έφαιγε. Μά, και γιατί τάχα θα της τ'ό ρωτούσε ; Τ'ό ήξερε πολύ καλά, τ'ό ήξερε τόσο καλά, όση κι' ή ίδια. Γι' αυτό ήταν άπολητος πεπεισμένη ή Ροθ.

—'Όσο για τ'ή δουλειά σας, κατ'όρθω-σε να προσέθεσι, λιποψυχισμένη, είνε π'όν εύκολο να βρήτε μιά δακτυλόγραφη. Ένα όποιοδήποτε κορίτσι απ'ό έξω, μπορεί να τ'ή κάνει...

Και έξανα κούλασε. Της ήταν άδύνατο να προσέχη μιά λέξη παραπάνω. Η καρδιά της χτύπησε τρομερά, τ'ό αέρα να προσέχη μιά λέξη παραπάνω. 'Η καρδιά της χτύπησε τρομερά, τ'ό αέρα να προσέχη μιά λέξη παραπάνω. 'Η καρδιά της χτύπησε τρομερά, τ'ό αέρα να προσέχη μιά λέξη παραπάνω.

—'Εσ'ό είχαριστα για όλα... 'Η λέξεις αυτές άντηχούσαν σ'αυτή της, ενώ ή Ροθ κατέβαινε τις σκάλες, έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγισμούς...

Λίγο άργότερα κατέβηκε και ο Τζών Μπράιη. Πήρε ένα άνοθι και τ'αύησε προς την Πόρτιαν Σκωτία. Σταμάτησε μπρος σε μιά κομψή μονοκατοικία, έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί και άνοιξε την πόρτα. Μιά μικρή, γόστη γυναίκα, με μαύρα μάτια, τον περιμένε εκεί. 'Ο Τζών Μπράιη την πήρε στην αγκαλιά του και την φίλησε.

—'Η καρή γυναίκα τ'όν οδήγησε σ'αυτήν, τ'ό πρόφερε λιγά και άρσ'όταν να συναντήσουν.

—Ξέρεις, τ'ό είτε έκείνη σε μιά στιγμή. Σε τρεις μέρες κλείνει ένας χρόνος π'όν...

—Ναί, ναί ! Τ'ό ξέρω, απάντησε έκείνος. Κι' αυτή ή Μάρις π'όν διασώζει άπονητό. Ένα δόλωμα, λέει, θα ήταν σ'αυτάλο !...

Σταμάτησε, στάθηκε βόρφα για λίγες στιγμές μπρος τ'όν, έπειτα πήγε και κήθηκε σ'αυτά τ'όν και πέρασε τ'ά γυναικ'όπ'ότα της πίσω απ'ό τ'ό λαμό του.

—Είμαι, δεν πειράζει, άκόμη μου, τ'ό είτε, και έφερε τ'ό πρόσωπό της κοντά στο δικό του. 'Ας αή την σκεφτόμαστε. 'Ας πούμε τίποτε άλλο... Τι νέο συνέβη σήμερα στο γραφείο σου ;

—Τι νέο ; Έκανε έκείνος αδιάφορα. Τίποτε. 'Η ίδια πλ'ησι, όπως και πάντα. Μονάχα — να ένα νέο, άφοι έλεις — παρατήρησε ή δικηγόρος μου...

—'Α ! Και γιατί ;

—Δεν ξέρω, απάντησε ο Τζών Μπράιη. Ξέρω να την φαντασώ...

Μά θα βρήκε ίσως άλλου καλύτερο μισθό !...

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

Τὸ σπιδοβόλημα ἐνὸς πνεύματος. Ὁ «Πελαργός» τοῦ σατυρικοῦ «Ἀστεως». Ἡ δημοσιογραφική του σταδιοδρομία. Ἡ φίλη του μετὰ τὸν Σουρή. Μερικά ἀπὸ τὰ σπαρταριστά του ἀνέκδοτα. Πῶς ἐβγήκε τὸ «Σκρίπ». Τὸ σελόνι τοῦ Σουρή καὶ ὁ Εὐαγγέλιος Κουσουλάκος. Ὁ συντάκτης τοῦ «Σκρίπ» στὸ Κακουργιοδικεῖο. Τί εἶπε γι' αὐτὸν ὁ Γεώργιος Α'. Τὸ κύκνειον τοῦ Κουσουλάκου.

ΝΑ ἀπὸ τὰ ἐνφύστερα πνεύματα τῆς περι-
σμένης δημοσιογραφικῆς γενεᾷ ὑπῆρξε καὶ ὁ
μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάκος. Πνεῦμα
ἀληθινὰ Ἀττικὸν, δροσερὸν, ποὺ ἀκόμη σπιθο-
βολεῖ στ' ἀθάνατα ἀνέκδοτα, ποὺ διηγούνται
οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι συντάκται.

Ὁ Εὐάγγελος Κουσουλάκος ἐθεωρεῖτο Μα-
νατίης. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶπε ὅτι ἐγεννήθη
στὰς Καλάμας, τὸ 1861, ἀπὸ γονεῖς Λάκω-
νας. Ἀπὸ μικρὸς ἦρθε στὰς Ἀθήνας, ὅπου
ἐσπούδασε, καὶ ἐπῆρε διπλῶμα Νομικῆς, γιὰ
νά...μὴ τὸ χρησιμοποίησιν ποτέ. «Ὁ ἔντυ-
πος χάρις» — ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος — τὸν ἐτραβοῦσε σὺν μα-
γνήτης, καὶ ἄρχισε τὸ δημοσιογραφικὸν τοῦ στάδιο ὡς συντάκτης τοῦ
«Λομοδαίου» καὶ κατόπιν τοῦ σατυρικοῦ «Ἀστεως». Ἐδημοσίευσε, μετὰ
τὸ ψευδώνυμον «Πελαργός», ἔξιντα ποιήματα, σάτιρες, ἐπαγρύμματα,
γιὰ τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς. Ἐγραψε ὅμως
καὶ εὐθύνους παραγράφους, μετὰ τὸν γενικὸν τίτλον : «Ἀναφυκτικὰν».

Σταυρολογεῖται μερὰ :
«Ὁ κ. Χαρίλαος Τρικοῦπης, μεταθὰς εἰς τὸ Χμεῖον, παρ-
μεινεν ἐπὶ δῶρον. Κυρία, ἐνώπιόν του, ἐγένετο ἡ ἀνάλυσις
τῶν λόγων τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως κ. Θ. Δηλη-
γιάννη, οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν ὅτι περιεῖχον ἀξῶτον καὶ...καθό-
λου ἄλας».

Ἰδοὺ καὶ ἓνα τετραστίχον του, μετὰ τὸν τίτλον «Θαῦμα» :
Αὐτοκτονούμε, σκοτωνόμεθα, πεθαίνουμε,
καὶ ἡ Στατιστικὴ μᾶς λέγει πῶς πληθαίνουμε,
ἀλλὰ τὸ θαῦμα μ' ἐκόλπει ἐξηγεῖται,
γιατὶ σὲ κάθε ὅπου ἐκθῆται θὰ βρῆται.

Ὅταν ὁ Χ. Τρικοῦπης, στὰ 1888, ἐπέβαλε νέον, βαρύτερον φορολογικὸν
σύστημα (γιὰ τὸ ὅποιον ἀνωμαλῶς «Φορομύπητς»), ὁ «Πελαργός» ἐδη-
μοσίευσε τὸ ἀκόλουθον :

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Υποβάλλονται τῷ κ. Τρικοῦπῃ πρὸς φορολογίαν :
Δαμαστής τοῦ Λέοντος...τῆς Χαίρωνίας, γενικός ἐπόπτης
τῶν καπνῶν τῆς...κεφαλῆς, παιδαγωγὸς τῆς μικρᾶς...Ἀρ-
κτοῦ, κατασκευαστὴς κοντακίων...ἐκκλησιαστικῶν, ἐπιδιορ-
θωτῆς τῆς κλίμακος τοῦ...Ἰακώβου, δῶκτης τῶν λυκῶν...τῶν
τουφεκίων, ἐκτελεστὴς διαθήκης
τῆς Νεκρᾶς...Θαλάσσης, ἐκδότης
ἐνταλμάτων συλλήψεως...τοῦ Προ-
δρόμου.

Καὶ ἓνα ἀκόμη ποιήματός του, μετὰ τὸν
τίτλον «Οἱ Ψαράδες» :
Ἀκόμα καὶ στὰ ψάρια,
στὶς φρούς καὶ στὰ μύδια,
σὲ πῖνες, καλαμάρια,
καλόγριες καὶ στρείδια,
πῆγε νὰ βάλῃ ὁ φῶρος
ὅπου παντοῦς δρῶς.
Ἐπρεπε ἀντὶ τὰ ψάρια
καὶ στοὺς φτωχοὺς ψαράδες,
σὲ πέννες, καλαμάρια α,
καὶ στοὺς καλαμαράδες
τῶν φῶρος τοῦ νὰ βάλῃ,
γιὰ νὰ μὴ γράφουν ἄλλοι !

Στὰ 1889 ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ
δικηγόρος Παπαλεξανδρῆς εἶχε παρα-
στήσει, μετὰ ἐπιτυχίαν, τὸ δραματικὸν τοῦ
εἰδύλλιον «Τὸ Λαγιαρνί», γυναικὶ φλο-
γέρης, φονιστῆς, κατασκευαστῆς καὶ
ἀλλὰ τέτοιον, ποὺ ἦσαν τότε τῆς φιλολο-
γικῆς μόδας. Ὁ Κουσουλάκος τὸ συνε-
δύσε μετὰ κλοπῇ τοῦ Δημοσίου Τα-
μείου, ποὺ ἔκανε τότε ταῦτα, καὶ ἔ-
γραψε :

Μπαίνουν κλέφτες στὸ Ταμεῖον, σποῦν τίς
(κλειδαριές),
παίρνουν δεκοτὴ χιλιάδες καὶ οὐλοῦν τοὺς
(πάνε...)
μὰ ρεμοῦλες σὺν θυμῷ ἄλλοι πῶς γερῆς,
«ὅσο λίγα μόνο πήραν, οἱ κούτοι, ὡς ρετίνες».
Μπήκαν κλέφτες, μπήκαν κλέφτες, πάλι στὸ
(μαντρί),
κι' ἀρπάξαν, λαί, τοὺς κόπους καὶ τὸν ἴδρω-
(τὰ σου...)
Ἀπὸ τὸ θεὸ νὰ τέρηθῃ, Παπαλεξανδρῆ,

ποὺ τοὺς μάζωξες δῶ μέσα μετὰ τὰ δράματά σου !...

Καὶ ἄλλο, περὶ τοῦ, γιὰ τὸ ἴδιον θέμα :
«Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ὁ Λυκαῆτος» :
—Τί ψητὰ ἔχει ;
—Ψητὸ δαμαλάκι, ψητὸ βιδέλο, ψητὸ φίλετο...
—Δὲν ἔχει ψητὸ ἀρνί ;
—Εἶχε, ἀλλὰ τὸ πήρε ὁ κ. Παπαλεξανδρῆς καὶ τὸ
δράμα !...».

Ὅταν τὸ σατυρικὸν «Ἀστὺ» μετεβλήθη σὲ καθημερινὴν παλιὰ
μερίδα, ὁ Εὐάγγελος Κουσουλάκος ἐξεκολούθησε νὰ γράφῃ ἐπὶ
πολιτικὰ ἄρθρα καὶ χρονογραφήματα. Συγχρόνως ἦταν καὶ ἐπι-
κριτὴς τοῦ «Νεολόγου» τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπειτα, πῆγε
στὰς θῆσας : διορίστηκε διευθυντὴς τῶν γραφείων τῆς Βουλῆς καὶ
ὕστερα διευθυντὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Τυπογραφείου.

Στὰ 1895 ἀπεφάσισε νὰ ἐξαγγυλίσῃ ἐστὺς παλαῖους τὸν ἐφημε-
ρίδην δημοσιογραφίαν—καὶ ἐξέδωσε τὸ σατυρικὸν «Σκρίπ». Ἡ Ἀθήνα
αὐτὴν ἔβρισκε τότε σὲ ὅλα τὰ στάδια. Σημαίνει, σὴν γλῶσσαν
Κυβερνητικῶν, καὶ ἀποδείξει σημεῖο τῆς ἀντιπολίτευσης πρὸς τὴν
δημοσίαν ἐγγράφῃ. Ἐξ αἰτίας ὅμως ἐνὸς χρηματιστικοῦ σκανδάλου
Κυβερνητικῶν Σωτηροπόλου, ἡ λέξις «Σκρίπ» περιέπεσε ἐπὶ τῆς
τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δανείου τῆς τότε Κυβερνήσεως καὶ περὶ
τῆς δικαιοδοσίας τῆς λαϊκῆς σάτιρας. «Σκρίπ», λοιπὸν, ὡς
σατυρική τοῦ ἐφημερίδα ὁ Κουσουλάκος, ἐμεταλλεύμενος τῆς
τότε κυκλοφορίας τῆς λέξεως. Τὴν ἔδωκε καὶ Κυριακῇ καὶ ἔπει-
κεῖ τ' αἰμῆτα ἐκεῖνα «Ψιλὰς» του, ποὺ ἦσαν ὁλόκληρος ὁ Κουσου-
λάκος καὶ ἐδιαβάζοντο ἀληθινῶς.

Τὸ «Σκρίπ», ὡς ὄργανον σατίρας, ἀγαπήθηκε πολὺ ἀπὸ τὸν λαόν.
ὅμως καὶ ἀπὸ τὸν Κουσουλάκον, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε — παρὰ τὴν
τῶν φίλων του — νὰ ἐκδόσῃ, ἀντ' αὐτοῦ, μὴ μάλῃς καθημερινὴν
λιτῆν ἐφημερίδα. Τὸ περιεργὸν εἶπε ὅτι αὐτός, ὁ τότε ἔξιστος καὶ
φειρετικός, δὲν εὗρεκε τὸν κατάλληλον τίτλον γιὰ τὸ νέο του ὄργανον.
Νὰ πάρῃ τὸν ἴδιον «Σκρίπ», δὲν τὸ ἔκρινε ἀνάλογο καὶ τὸ
βαρύνει τὸν νέον τὸν δημοσιογραφικὸν ὄργανον. Ἐπειδὴ ὅμως
τῶν τίτλων καὶ τοὺς ἀπέριπτε. Ἦθελε ἓναν τίτλον πρῶτον καὶ
στενοχωρία του, καὶ τότε ἄρχισε μὴ περιεργὴν ἱστορίαν : Κάθε
παρουσιάζονταν γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ συμβόλιστα καὶ τοὺς
τίτλους γιὰ τὸ καινούριον φύλλον ! Λαῖκοι καὶ κληρικοὶ, γραμματικοὶ
καὶ ἀγοράμαχοι, ἐπρότειναν ὅλα τὰ
νοῦν νοῦν τῆς νέας ἐφημερίδας. Ἐπει-
δοὺ παρουσιάστηκε στὰ γραφεῖα τοῦ «Σκρί-
π» ἓνας ἐπαρκετὴς διδάσκαλος καὶ ἔλεγε
στὸν Κουσουλάκον, γραμμένον ἐπὶ ἑλπί-
κόλλῃ χαρτί, τὸν ἀναισθητικὸν τίτλον
τῶν μακροσκελέστατος καὶ ἄρτι
ὡς ἔβη, διὰ νὰ μὴ τελειώσῃ πο-
τε.

«Ἡ Μεγάλη Ἰδέα τῆς ἀπελευθε-
σεως τῶν ὑποδούλων ἐπαρχιών, καὶ
τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τοῦ Ἰστροῦ, καὶ
τῆς συμψηφείας αὐτῶν εἰς μίαν
πολιτείαν... κλπ. κλπ.».

Ὁ Κουσουλάκος πῆρε τὴν κόλπον
ἐκεῖνη, τάχα μετὰ σοβαρότητος, τὸ
καὶ εἶπε :

—Φίλε μου, σὰς συγχάρι, εἶπε
σὺς τίτλος ! Δυστυχῶς, δὲν δύνανται
χρησιμοποιοῦνται.

—Διὰ τί ;
—Ἀν, ἂν μπαίνη αὐτὸ κατὰ μέ-
θῃ περισσειῇ τόπος γιὰ τίποτ' ἄλλο !

Καὶ ἀπελυσθείς, ἔβηρε στὴν ἐφημε-
ρίδα τὸν ἴδιον τίτλον : «Σκρίπ». Κι' ἐπὶ
ἐξεκολούθησε νὰ τὸ ἀναγῇ. Ἦταν
τῆς καλύτερης, τῆς προοδευτικῆς, καὶ
μερίδας, προπάντων γιὰ τὸν Κουσου-
λάκον, ὅτι ἐξωντάνευσε μετὰ τὴν ψυχὴν
φύλλον βγήκε τὸν Ἀθῆνατον τοῦ 1896.
Κουσουλάκος ἔγραψε τὸ πρῶτον ἄρθρον
καὶ τὴν εὐθυμογραφικὴν στήλην, μετὰ
τὸν τίτλον : «Τῆς Ἡμετέρας».

Στὰς ἀρχὰς τοῦ συνέθη ἡμερῶν
Ἀπὸ ἐσφαλμένη ἰσως πληροφορία, ἔγινε
ὅτι οἱ ἀρραβῶνες τῆς προκηρύξεως

πράττειται νὰ διαλυθῇ. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς προσβολὴ ἐναντίον τῆς
Βασιλικῆς Οἰκογενείας, καὶ ὁ Κουσουλάκος κατεδιώχθη, ἀλλ' οἱ ἐνορ-
μοὶ τοῦ Κακουργιοδικείου Λαμίας τὸν ἀφώσαν. Καὶ ὅμως, τὸ «Σκρίπ»
ἔγινε ἀργότερα τὸ ἐξόχως φιλοβασιλικὸν φύλλον, προπάντων ἐπὶ Βασι-
λέως Κωνσταντίνου.

Στὸ μετὰ βῆκε νέα ἐφημερίς, τὸ «Ἐμπρός» τοῦ Δημ. Καλαπο-
ρίτη, ὁ «Χρόνος» τοῦ Χαϊροπούλου καὶ ἄλλες. Ὁ συναγωνισμὸς ἀνε-
παύστῃ ζωῆς, τὰ φύλλα ἔγιναν μεγαλειότερα σὲ σχῆμα καὶ σελίδες.
Τὸ «Σκρίπ» ἀναγκάστηκε νὰ παρακολουθῇ τὴν νέα κατάστασι, ν' αὐ-
ξήσῃ καὶ αὐτὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων του, καὶ φυσικὰ, ὅπως ὅλοι οἱ
ἰδιοκτῆται ἐφημερίδων, ὁ Κουσουλάκος ἔβγαλε ζημιωμένους ἀπ' αὐτὸν
τὸν χαρτοπόλεμον. Τότε συνέθη καὶ τὸ περίφημον ἀνέκδοτον τοῦ μακαρί-
του ἀποφύτου, δηλαδή, ὅτι μὴ μέρη, ποὺ ὁ Κουσουλάκος περνοῦσε μ'
ἐνα φίλον τοῦ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς, εἶδε σ' ἓνα λαϊκὸν ζαχαροπλαστεῖον
ἐνα ταψὶ μακαλαῶν ἀκαταμέτρητον μ' ἓνα πολυσέλιδον «Σκρίπ». Γύρω ἀπὸ
τὸ ταψὶ περνοῦσαν ἡ μιγῆς, ἀγωνιζόμενες νὰ τριπώσουν κάτω ἀπ' τὴν
ἐφημερίδα. Καὶ ὁ Κουσουλάκος, κοινώντας μελαγχολικὰ τὸ γεφύρι,
εἶπε στὸν φίλον του, δείχνοντάς τὸ ταψὶ :
—Κίτταζε, ἀπὸ τότε ποὺ τὰ φύλλα ἔγιναν πολυσέλιδα, οὔτε ἐμεῖς
παροῦμε νὰ φάμε μακαλαῶν, οὔτε ἡ μιγῆς !...

Ὁ Εὐάγγελος Κουσουλάκος ἦταν ἀπὸ τοὺς τακτικὸς θαμνῶνας τοῦ
φιλολογικοῦ σαλονιοῦ τοῦ Σουρή, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεραγαποῦσε γιὰ τὴν
ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀγαθὴν τὴν καρδίαν. Στὶς ἐσπερίδας αὐ-
τῆς, ποὺ περνοῦσαν μετὰ τῆς ποιήσεως καὶ μᾶλλον, καὶ ὅπου διεξήγετο δι-
αγωγὴ ἀποδοτικῶν καλλιτεχνικῶν, τὸ δροσερὸν πνεῦμα τοῦ «Πελαρ-
γός» εἶχε πολλὰς φορὰς τὴν κυριαρχίαν. Ὅπως γι-
νοῦν ἀπὸ τὸν ποιητὴ τοῦ «Ρωμίου», ἐτοὶ καὶ γύρω
ἀπὸ τὸν «Πελαργόν», ἐστημιζέτο κίβλος ἀπὸ λο-
γίους καὶ καριές, ποὺ περιέμεναν ἓνα ἀστεῖον, ἓνα
νύκτωρ χαρακτηρισμὸν, ἓνα ἀνέκδοτον, ἀπὸ τὰ χεί-
ρη τοῦ...

Ἦσαν ὅμως καὶ μέρες δυστυχίας γιὰ τὸν Κου-
σουλάκον. Ἀρρώστησε ἀπὸ νόσον ἀνάτο. Πόνον
τοῦ πόνου τὸν βασάνει, καὶ ἰδίως σὸ ἀριστερὸν
τὸ πόδι, ὅπου ἦταν ἡ ἐστία τοῦ κακοῦ... Ἐν τού-
τοις ὁ Κουσουλάκος δὲν ἤθελε νὰ καταθέσῃ τὸ ὄ-
μα. Ἀγωνιζόμενος νὰ κρατηθῇ στὴ ζωὴ καὶ στὴν
ἀποδοτικὴν. Σέφονταν τὸ βασανισμένον τοῦ σκέλους,
ἐξαισθητικῶς νὰ πληγῇ στὸ σαλόνι τοῦ Σουρή,
ὅπου αἱ φίλοι τοῦ παρακολουθοῦσαν λυπημένοι τὴν
πρῆσιν τοῦ ἀγόνιου. Ὁ Κουσουλάκος καταλάβαινε
τὴν λίαν τοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ...τοὺς παραγο-
ρεῖ, νὰ τοὺς κινήσῃ, μ' ἓνα του χαρτολόγιον,
τὸ γέλιο !...

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Μαρία Σουρή, βλέποντας
ὅτι ἐκείνος σὸν κατεῖχε, ὅπου ἦταν ἐγκατακλιμένος ὁ
Κουσουλάκος, κρεμάσανε τὸ πόδι του καὶ δὲν εἶχε
ἢ ὄψον, ὁ γυναικὸς ὅμως Εὐάγγελος, καὶ τὸ συ-
μμετρεῖται νὰ τὸν βοηθήσῃ, λέγοντας :

—Κόμι Κουσουλάκο, θὰ πεθῇ τὸ πόδι σας...
—Δὲν περᾶει, κυρία Μαρία, ἀφῆστε με, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν θὰ
πέθῃ, ἐπειδὴ, ὁ Παρθένος !...

Τὴν τελευταίαν μέραν τῆς ζωῆς τοῦ ὁ Σουρή καὶ ἡ γυναῖκα του ἐπῆ-
ραν καὶ πάλι στὸ σπίτι τοῦ Κουσουλάκου, στὰ Πατήσια, νὰ τὸν ἴδωσιν.
Στὸν προθάλαμον βόρῃαν τὸν γιαιότῃ του.

—Πῶς πάει ; ρώτησε ὁ Σουρή.
—Ὁ, δυστυχῶς, δὲν ἔλαττει πάλι καμμιὰ ἐλπίς, ἀπάντησε ὁ γιαι-
ός. Μετ' ἐνέσεις τὸν κρατοῦμε.

Συγκαταστήσαντες ὅσοι μπορούσαν τὴν λίαν τοῦ καὶ τὴν συγγένειόν τοῦ,
ἐν ὅσῳ Σουρή μῆχαν στὸ νοσητὸν τοῦ ἀρρώστου. Ὁ Κουσουλάκος
ὡς ἔβη, εἶχε ὅμως ἀκόμη τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνέγεια. Ὁ Σου-
ρή δὲν μύδωσε, ἡ κυρία Σουρή ὅμως θέλησε νὰ παραγορήσῃ τὸν ἑτο-
μῆσαν. Ἐμίσσησε λίγες λέξεις. Ὁ Κουσουλάκος χαμογέλασε :

—Ὁχι, κυρία Μαρία, τῆς εἶπε, πεθαίνω... Καὶ σὰς συγχάρι...

—Εἶνα, γιατί ;
—Δὲν κείνεις τίς πῆττες, ποὺ μᾶς δίνετε κάθε Προτοχρονιά...
Ἦταν τὸ τελευταῖον τοῦ ἀστεῖου. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες ὥρες εἶχε σβῆ-
σιν ἓνα ἀπὸ τὰ ἐξοχότερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς του.

Μερὰ ἀπὸ τ' ἀστεῖον, ποὺ εἶπε ὁ Εὐάγγελος Κουσουλάκος ἔμειναν
ἀληθινὰ στὴ μνήμην τῶν συγγένων τὸν δημοσιογράφον.

—Ἡ ἑλλάς, φίλε μου, ἔλεγε κάποτε, εἶπε σὺν τὸ πνεῦμα τοῦ Τ...
Αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ὅπου τιπώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Σκρίπ», ἦταν
ἐν ὅσῳ εἶδος κάρου... Ὅταν πῶνεν φύλλον, ἐταλάντευτο δεξιὰ καὶ
ἀριστερὰ, ξεχαρβαλωμένο. Κι' ὅμως, μετὰ τὸ τὸ χάλα, ἐλειπονο-
γῆτος, ἐνὶ τίπῳ μέσα του δὲν ἦταν σωστό. Μόλις ὅμως ἐπεχειρήσαν
κάποτε νὰ τοῦ διορθώσῃ μὴ βίδα, ὁ πνεῦμας ἐτρέξε κοντὰ μου, φωνά-
ζοντας :

—Μὴ ! μὴ τὸ πειράζετε !...

—Γιὰ τί ;
—Αὐτὸ δυνάμει μόνο χαλασμένο. Ἄμα διορθώθῃ
καὶ τὸ παραμικρὸν ἐπάνω του, παύει νὰ ἐργάζεται...

Αὐτὸ εἶπε καὶ ἡ ἑλλάς. Αἱ μεταρρυθμίσεις γιὰ τὸν
τὸν χώρα μας εἶνε καταστροφὴ !...

Ὅταν ἔβγαλε τὸ καθημερινὸν ἐσπερίον «Ἀστὺ», ὁ
Εὐάγγελος Κουσουλάκος, στὰ 1894, ἔγραψε τὰ εἰ-

θημα πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, μετὰ πολλὰ χιούμορ στολισμένα... Διὰ τὴν
εἶνε ἡ φράσις :
«Λυεῖται ἡ συνεδρίασις καὶ δένονται οἱ βουλευταῖς».

Κάποτε ἔτρωγε μετὰ φίλους τοῦ στὸ Φάληρον. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν συντρο-
φῶν ζήτησε νὰ τοῦ κάνουν διὰ αἰγὰ μᾶτια, καὶ διὰν τοῦ τὰ ἔφεραν, τὰ
κίτταζε, μετὰ ὑποψία γιὰ τὴν φρεσκάδα τοῦ.

—Ἐγὼ τὴν ἰδέαν, εἶπε ὁ Κουσουλάκος, ὅτι τ' αἰγὰ εἶνε τόσο μπα-
γάτικα, ὥστε τὰ μᾶτια αὐτὰ ἔχουν προενοῦντα...

Καὶ γυρίζοντας στὸ ἐκκλησιον γκαρσόνι, διέταξε :

—Φέρε τοὺς ἓνα ζευγάρια γυαλιά !...

Ἐνὰς νεαρὸς ρεπόρτερ, τὸ πρῶτον βράδυ ποὺ προσελήφθη στὸ
«Σκρίπ», παρουσιάστηκε στὸν Κουσουλάκον καὶ τοῦ εἶπε :

—Κόμιε διενθύντῃ, δὲν ἵσχυται, δυστυχῶς, καμμιὰ εἰδησις.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸ γεφύρι του.

—Ἐχτε μαχαίρι ;

—Ὁχι.

—Τότε νὰ πάτε νὰ βρῆτε καὶ νὰ κάμειτε κανένα φόνον !...

Κάποτε, πάλι, ποὺ ἔτρωγε στὴν Κηφισιά, ἔφαγε ἀνεκάλυψε μέσα
στὴ σούπα τοῦ ἓνα κομμάτι ! Ἐκάλυψε τὸν ξενοδόχον καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.
Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ, σαστισμένος.

—Ξερετε... Ἐπεσε, κατὰ λάθος, φαίνεται, ἀπὸ τὸ γελῶν τοῦ
μαγειροῦ.

—Εἶσατε βέβαιος ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ γελῶν τοῦ ;

—Βεβαίως.

—Τότε νὰ με συγχωρεῖτε, γιατί ἐνόμισα ὅτι

εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν ρεντινῶτά του...

Τὰ εὐθυμογραφικὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς, ποὺ

ἔγραψε ὁ Κουσουλάκος, ἦσαν τόσο διασκεδαστι-
κά, ὥστε κάποτε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἐρώ-
τησε ἓνα δημοσιογράφον :

—Ποῦ γράφει αὐτὰ τὰ νόστιμα πράγματα ;

—Ὁ Κουσουλάκος, Μεγαλειότατε.

—Μπράβο του ! Τὰ διαβάξω καὶ γελῶ...

Καὶ ἔξασπεσε σὲ ὀμιλητὰ γέλια...

Ὅλος ὁ Ἀθηναῖος Τίσιος ἐπένησε τὸν θά-
νατό του. Καὶ εἰς τὸ «Σκρίπ» τῆς 19ης Ἰαννου-
αρίου 1903 — τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του, δια-
βάξουμε :

«Ἐνεκα τῆς προκεχωρηκτικῆς ὥρας—ἡ-
τό πλεόν ἡ τρίτη καὶ ἡμίσεια τῆς πρώτης,
ὅτε ἐγνώσθη ὁ θάνατος τοῦ Εὐαγγέλου
Κουσουλάκου, καμμιὰ συνάδελφος δὲν ἡ-
δυνήθη ν' ἀναγράψῃ τὴν εἰδησιν τοῦ θά-
νατου τοῦ μόνον δὲ τὸ «Σκρίπ», χάρις εἰς

τὸ τελειοτάτου συστηματικὸν πιστηρίον του, διελάλησε τὴν
πρῶτον τὸν ἀλγεινὸν τοῦ θανάτου. Καὶ ἐλέχθη τότε, ἐν μέσω
δακρύων, εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ «Σκρίπ» :

«Ὁ Κουσουλάκος ἔφερε τὸ πιστηρίον αὐτοῦ γιὰ νὰ μπο-
ρέσῃ ἡ ἐφημερίδα τοῦ ν' ἀναγγεῖλῃ πρῶτὴ τὸ θάνατό του !»

Καὶ τὸ «Σκρίπ» ἐξεκολούθησε ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ ἐκδίδεται, ὡς ἰδιο-
κτησία τοῦ κληρονόμου τοῦ κ. Π. Βασιλαδάου, τοῦ γνωστοῦ καλλι-
τεχνήμονος, διαγνώστου καὶ δημοσιογράφου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἡ περισσότερὴ στήλη τῶν Ἰαπωνικῶν ἐφημερίδων εἶνε πιστὰς
ἀπὸ βελόνης καὶ ἔσπευ δημοσιεύει. Τὸ μεγαλειότερον δὲ μέρος τῶν
ἔξιν δημοσιεύσεων τὸ καταλαμβάνουν ἡ ἀγγέλαις διαφόρων νέων
καὶ νεανίδων, ποὺ ζητοῦν συγγένους. Ἀναδημοσιεύουμε ὅσον μὴν ἔσται
ἀγγελία, γὰρ νὰ λάβετε μὴ ἰδέαν :

</

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΔΥΚΕ

ΤΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας γέροντας, με μακρυά κάτασπρα γένεια, παρουσιάστηκε...

φοβερό, στεκόταν τώρα όρθος, δίπλα στο κρεβάτι του γιου του, κρατώντας στο ένα χέρι του το άδυνατισμένο χεράκι του παιδιού και στο άλλο το μεγάλο, το αδμαντοκόλλητο γιγασγάνι του. Ίσως να σκεφτόταν ο κακότυχος πατέρας πως ο άποιος θάνατος δεν θα τον μούσεν ν' αγγίξει το παιδί του, όσο εκείνος θρικόταν κοντά του. Θωρακοφορεμένοι στρατιώτες, όρθιοι και άκίνητοι, φρουρούσαν γύρω στο κρεβάτι του άρρωστου, ενώ κάτω στην αλή, άλλοι φρουροί καθάλαλρηδες, φύλαγαν με τις μακρυές λόγχες τους, την είσοδο του φωταγωγημένου παλατιού... Άπάνω στις ταράτσες, τοξότες με την πολεμική στολή τους, έξεσφενδόνιζαν αδιάκοπα δηλητηριασμένα θέληψη στα σύννεφα κ' οι ιερείς είχαν διαταχθεί να χτυπούν αδιάκοπα τα τὰμ-τὰμ και τους μεγάλους χαλκινούς δίσκους... Τά φώτα, τα τύμπανα, τα θέλη, οι άγρυπνοι φρουροί, όλα αυτά τα μέτρα, είχαν ληφθεί για να μη τολμήση ο θάνατος, που καιροφυλακτούσε το θύμα του, να πλησιάση στο παλάτι...

Στην πόλη μέσα, κάθε κίνηση είχε σταματήσει, τα μαγαζιά ήταν κλειστά και η άρκες ήταν δεμένες στη σειρά στην όχη δια και άναμαλλασμένες γυναίκες, θρηνοούσαν και προσευχόντουσαν, χτυπώντας τα στήθη τους μπροστά στο κολοσιαίο, πέτρινο άγαλμα του Βούδα. Και μέσα στο δωμάτιο του διαδόχου, άπάνω στο χρυσό κρεβάτι με τα πλούσια μεταξωτά σκεπάσματα, το βασιλόπουλο άγωνιούσε... Τά δόντια του παιδιού χτυπούσαν από τον πυρετό κ' ένα αδιάκοπο, φοβερό ρίγος, έκανε το έξαντλημένο κορμάκι του να σπαρταρά άπάνω στο στρώμα. Με τα σκελετωμένα χεράκια του, θάρρει πως προσπαθούσε ν' άφαιρέση από το στήθος του κά ποιο άόρατο θάρος.

Από το διπλανό δωμάτιο άκούγονταν οι θρήνοι της δυστυχισμένης μητέρας του της βασιλίσσας, και της άκολουθίας της. Για μία στιγμή το παιδί φάνηκε σαν να συνήλθε, άνοιξε τα μάτια του, και με φωνή που μόλις άκούγονταν, ρώτησε τον πατέρα του:

—Γιατί, ά μητέρα, δεν είναι κοντά μου;

—Κοιμήσου, παιδί μου! άποκρίθηκε ο πατέρας. Οι πιστοί στρατιώτες μας σε φρουρούν! Κι άμέσως, σ' ένα νεύμα του αυτοκράτορος, τα κρόταλα και τα τὰμ-τὰμ άρχισαν να χτυπούν πιο δυνατά, και οι τοξότες άπάνω στις ταράτσες άρχισαν να ρίχνουν τα θέλη τους πιο πυκνά ψηλά στον ούρανό. Άλλά τα μά-

τια του παιδιού έμειναν άνοιχτά, κ' η άναπνοή του γινόταν όλοένα πιο άδύνατη.

Ξαφνικά, στη μεγάλη, μαρμάρινη σκάλα του παλατιού, άκούστηκε κλαγγή δ' πλών και φωνές. Ο αυτοκράτωρ άγριεμένος γύρισε και κύταξε, ενώ στο χέρι του έσφιγγε το γιγασγάνι του, έτοιμος να υπερασπισθή τη ζωή του παιδιού του.

—Ένας από τους φρουρούς παρουσάστηκε τότε κι έπεσε μπροστά στα πόδια του κυρίου του.

—Μήλση! τον πρόσταξε ο αυτοκράτωρ. Ποιός τολμά να παραβιάνη τις διαταγές μου;

—Ένας σεβάσιμος γέροντας! τράβηξε ο στρατιώτης, θέλει να σε μιλήση!

Μά προτού προφθάσει ο αυτοκράτωρ ν' άπάντησε, στο τώφλι της πόρτας φάνηκε ένας γέροντας με μακρύ, κάτασπρο γενειάδα. Φορούσε μεταξωτά, ξεθωριασμένα ρούχα. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα μακρύ καλάμι και στο άλλο ένα μαρμαίνο χρυσάνθεμο.

—Εξάλλος ο αυτοκράτωρ, έτοιμαζόταν να διώξη τον άδικο αυτό έπισκέπτη, άλλά δεν πρόφθασε να μιλήσει, γιατί άγνωστος είπε με ήρεμη φωνή:

—Ήλθα για να σώσω το γιό σου!

—Εσύ! φώναξε ο αυτοκράτωρ. Και τί μπορείς να κάνεις στη στιγμή που οι σπουδαιότεροι γιοιτροί της χώρας μου, άποφάσαν να κάνουν τίποτα; Ωστόσο, δοκιμάσε, μά δ' έπιφύματα, θα ύποψης την τύχη των άλλων και θα έπαινος σενα που τολμήσες να μπής στο παλάτι μου παρά την άπειρή μου, τα φριχτότερα θάνασισηρία!

Ο γέροντας χαμογέλασε περιφρονητικά και είπε:

—Όταν φθάσει κανείς στην ηλικία μου, δεν φοβάται να θάνησισηρία! Η κλωστή που συνδέει ακόμα την ψυχή μου με το σώμα μου, είναι τόσο λεπτή, που οι θάνασισηρία σου θα θάνασισησουν ένα σώμα και τα τε άλλα...

—Εφάσα έχοντας συνεχίσει ο γέροντας, ενώ πησίαζε στο κρεβάτι του άρρωστου παιδιού. Άκόμα λίγο άργοντορούσα, θα ήταν πούλη γά!

Ο αυτοκράτωρ έτρεψε τον κορμό από την άκονη του. Κι ενώ μία νέα έπιθα γεννηταν στην καρδιά του, ρώτησε:

—Και ποιά θύνα το γιό σου, γέροντα;

—Αυτό το χρυσάνθεμο κρατώ! Μόλις το άκουω άπάνω στην καρδιά του παιδιού σου, νέο αίμα θ' άρχισι να λή μέσα στις φλέβες του! Λά ζητώ αντίταλγμα για τη θεραπεία που θα κάνω.

Ο αυτοκράτωρ, άκούσε τα λόγια αυτά, κούνηθηκε από άκράτητο θυμή.

—Άθλιε! φώναξε. Τόλμη! Ζητάς πληρωμή τη στιγμή που όλη η χώρα παρακαλεί να θή ο διάδοχος του θρόνου, τελευταίος άπόγονος των θείων που θάνασισησουν πέρα, πέρα από τα σύννεφα!

—Σεχάσε, γέροντα, έγώ είμαι ο κύριος σου!

—Είσαι κύριος της ζωής μου, αλλά όχι και της θέσης σου! Κάθε παιδί των θείων, νιέται, είναι παιδί των θείων, και έσύ, αν ήσουν θεός, δεν θα τοούσες τώρα την εσθήειά σου θητού!

—Σκότωσε με!

Ο Αυτοκράτωρ πέταξε το σκήπτρο του μπρος στα πόδια του γέροντα...

Κρατούσε το χέρι του άρρωστου γιού του...

θέλεις! Δεν φοβόμαι το θάνατο! Έχω ζήσει πολύ και ζητώ την άναπαύσι. Άλλά, για να γιαιτρευθή το παιδί σου, πρέπει έγώ ο ίδιος ν' άποθέσω στον άρρωστο το «χρυσάνθεμο της ζωής».

—Λέγε, λοιπόν, τί θέλεις; ρώτησε με άγανάκτησι ο αυτοκράτωρ. Θέλεις χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια, θέλεις να σου δώσω τιμές και αξιώματα ή μήπως προτιμάς να σου χτίσω ένα παλάτι και να σου άσφαλίσω άνετα γερνάματα; Λέγε γρήγορα!

—Μάταια είναι τά πλούτη κι η τιμές! Τί να τά κάνω; Ζώ με, σε μία σπηλιά και περιμένω το θάνατο. Μιά χούφτα ρύζι είναι ή τροφή μου και το κρυστάλλινο νερό της πηγής άρκει για να σβήση τη δίψα μου!

—Θά σου χτίσω τότε ένα λαμπρό ναό, οι ιερείς μου θα σε θυμάζον και θα ύμνουν τη δύναμή σου, και οι ύπηκοοί μου θα σε λατρεύουν σαν θεό.

Ο γέροντας κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Οι ναοί χτίζονται για την λατρεία των θεών και κανείς θνητός δεν μπορεί να παραβληθή μαζί τους.

—Τότε τί θέλεις; Τό μισό βασίλειό μου; Τό παλάτι μου, τους στρατιώτες μου... τά ύπάρχοντά μου όλα! φώναξε ο αυτοκράτωρ.

Μά ο γέροντας έξακολουθούσε να κουνά άρνητικά το κεφάλι.

Ξαφνικά, το άρρωστο παιδί άναστήναξε θάθειά, τά χέρια του σπασάθηκαν σε μία τελευταία άγωνία, το κεφάλι του έγειρε άπάνω στο μαξιλάρι και δεν σάλεψε πιά.

—Πέθανε! οβριλιάσε ο αυτοκράτωρ κι άμέσως πέταξε το σκήπτρο του μπροστά στα πόδια του γέροντα. Πάρ' το, φώναξε—άν ζητάς το άνάτατο αξίωμα που κατέχω!... Είνε άρηση για μία μέρα, άφοδ δεν μπόρεσα μ' βλή τη δύναμή μου, να σώσω το παιδί μου!

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, ο αυτοκράτωρ έπεσε γονατιστός κοντά στο κρεβάτι του νεκρού και άκούμπησε τα χείλη του άπάνω στο παγωμένο χέρι του παιδιού. Συγχρόνως οι φρουροί στρατιώτες γονάτισαν κι αυτοί. Ο θόρυβος των τὰμ-τὰμ στομάτισης μονομιάς και άπολυτη σιγή άπλώθηκε σ' όλη τη πόλη. Τότε ο γέροντας, που μονάχα αυτός είχε άπομείνει όρθος, άπλωσε το χέρι του και ύψωρίζοντας άκατανόητα λόγια, άκούμπησε το χρυσάνθεμο άπάνω στο χέλι του παιδιού και στην καρδιά του.

Και το θαύμα έγινε! Η καρδιά άρχισε πάλι να χτυπά, το χέλι του τολμήσε να μπής στο παλάτι μου παρά την άπειρή μου, τα φριχτότερα θάνασισηρία!

Ο γέροντας χαμογέλασε περιφρονητικά και είπε:

—Όταν φθάσει κανείς στην ηλικία μου, δεν φοβάται να θάνησισηρία! Η κλωστή που συνδέει ακόμα την ψυχή μου με το σώμα μου, είναι τόσο λεπτή, που οι θάνασισηρία σου θα θάνασισησουν ένα σώμα και τα τε άλλα...

—Εφάσα έχοντας συνεχίσει ο γέροντας, ενώ πησίαζε στο κρεβάτι του άρρωστου παιδιού. Άκόμα λίγο άργοντορούσα, θα ήταν πούλη γά!

Ο αυτοκράτωρ έτρεψε τον κορμό από την άκονη του. Κι ενώ μία νέα έπιθα γεννηταν στην καρδιά του, ρώτησε:

—Και ποιά θύνα το γιό σου, γέροντα;

—Αυτό το χρυσάνθεμο κρατώ! Μόλις το άκουω άπάνω στην καρδιά του παιδιού σου, νέο αίμα θ' άρχισι να λή μέσα στις φλέβες του! Λά ζητώ αντίταλγμα για τη θεραπεία που θα κάνω.

Ο αυτοκράτωρ, άκούσε τα λόγια αυτά, κούνηθηκε από άκράτητο θυμή.

—Άθλιε! φώναξε. Τόλμη! Ζητάς πληρωμή τη στιγμή που όλη η χώρα παρακαλεί να θή ο διάδοχος του θρόνου, τελευταίος άπόγονος των θείων που θάνασισησουν πέρα, πέρα από τα σύννεφα!

—Σεχάσε, γέροντα, έγώ είμαι ο κύριος σου!

—Είσαι κύριος της ζωής μου, αλλά όχι και της θέσης σου! Κάθε παιδί των θείων, νιέται, είναι παιδί των θείων, και έσύ, αν ήσουν θεός, δεν θα τοούσες τώρα την εσθήειά σου θητού!

—Σκότωσε με!

—Είσαι κύριος της ζωής μου, αλλά όχι και της θέσης σου! Κάθε παιδί των θείων, νιέται, είναι παιδί των θείων, και έσύ, αν ήσουν θεός, δεν θα τοούσες τώρα την εσθήειά σου θητού!

—Σκότωσε με!

—Είσαι κύριος της ζωής μου, αλλά όχι και της θέσης σου! Κάθε παιδί των θείων, νιέται, είναι παιδί των θείων, και έσύ, αν ήσουν θεός, δεν θα τοούσες τώρα την εσθήειά σου θητού!

—Σκότωσε με!

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ»

(Του JEAN MOREAS)

Ποτέ μην πής: είναι ή ζωή χαρά και γιορτασμός, 'Ετσι μιλάει μία άσοφη ψυχή και τιποτένια, Μ' άκόμα πιότερο μην πής: άτέλειωτος καύμος, γιατί θε νάσαι ο άτολμος που δεν θασά την έννοια. Γέλα καθώς την άνοιξι παλεύουν τά κλαριά. Και σαν τ' άγέρι στέναζε και σαν το κύμα μύρου, Κάθε χαρά δοκίμασε και κάθε συμφορά. Κ' ύστερα πές: είμαι κι' έγώ ίσκιος ενός άνιρου!

(Μετάφρ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΡΩΤΟΠΛΑΘΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ»

(Του ΣΑΪΣΠΗΡ)

Είχ'έναν άρχοντα τρεις κόρες. Μά έπρεπε ν' άρνηθή τον ένα, κι από τις τρεις ή πιο καλή, και ήταν ο πόνος της διπλός, που θολετό δεν έγινόταν, κι από τους δυό να παίρνη (φώς) πανόρη, να μη θασκαθή! Και πήρε από τους δυό τη (μπόρα) ή πρόθυμος λεδεντονιάς:—

Πολύν καιρό έρωτας μ' έρωτα, 'Ωμέ! τί νάκανε ή καύμένη; τόν πόλεμο είχανε θασάσει:—

—Τό δάσκαλο ν' άφήκη άνέρα (στο) 'Ετσι, με τ' άρματα παλαί (θοντας) κέρδιζε ή τέχνη τον άγώνα, και πήρε την κοπέλλα κ' έφυγε με της σοφίας την άρραδώνα.

Και τώρα, νάνι! — ο διαθα (σμένος) μας χαιρέτα την καλή κοίκανα, και το τραγούδι μου σπαίνα.

(Μετάφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

(Του Δανού HOSTUP)

Είς τά θορεϊνά μας μέρη τά λουλούδια είναι σπάνια. Έχουνε χλωμό το χρώμα και τη μύραδια φταγή. Το λουλούδι σ' έμάς είναι ή γυναίκα ή αύρα, που προκάθει και άνθίζει μέσ' στο κλίμα το τραχύ. Αύτη μόνο άγαπούμε, όσο ή καρδιάς χτυπούνε, Αύτη μόνο τραγουδούμε, όσο ή γλώσσες μας μπορούνε. Το μετάξι των μαλλιών της και τη χαρι του κορμιού της, Μουσική μέσ' στη φωνή της, στη ματιά της φως γλυκό. Η φωτιά μέσ' στην καρδιά της, την άγνότητα στο νου της. Απ' τη μάνα της τά έχει όλα, άδρο μαγικό. «Ω γυναίκα, ω γυναίκα!» λέει ο Φρίτχοφ με πόνο. Γαλανόφθαλμο ψέμμα που με δακρυστά μάτια. Πες καρδιάς μας μαγεύει και τις κανείς κοίκανα. Είσ' άφρόσθητο ψέμμα κι' έχεις ρόδινα χείλη. Κι' έχεις πίστι, που κι σαν το χιονί τ' άπρίλη. Στην καρδιά σου ο δόλος κ' ή άπάτη φιλιάζει. Και ο ψεύτικος όρκος απ' τα χείλη σου στάζει!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΦΕΙΔΙ

(Του Ε. ΧΑΪΝΕ)

Λούπες μικρή, πως τά τραγουδία μου είναι όλοπικρα, φαρμακωμένα, Λά τά φαρμάκια σου τά έχω σε, Ετα στήθη μου τά άθισμένα μου. Ω! και αλήθεια τά τραγουδία μου, Ω! όλοπικρα, φαρμακωμένα. Τά έχω τόσα φειδία στην καρδιά μου, Κ' απ' όλα μεγαλειότερο—Είσαι!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

(ABATE DE GIORGI BERTOL)

Είς την πόρτα μου, ο Πλούτος, Για σε Πλούτε κι' άλλους (δύο) ό,τι άρχινει το σκόταδι, ήρθε, έχτύπησε ένα θράυι:—

—Άνοιξε μου! Είμ' έγώ! ναύρω θέσι δεν μπορώ, —Δεν μπορώ ν' άνοίξω, τοδ' είναι ή Δόξα εδώ κοντά μου. —Δεν χωράει ή κάμαρά μου, παρά έμένα μοναχά.

Είνε ή φτώχεια μου μεγάλη, Δεν μπορώ την ηούχια και δεν έχω θέσι άλλη, για να κοιμηθής κι' έσύ.

—Άνοιξε, με συντροφεύουν, κάλλιο θέλω να περάσω, Δύναμις και Μεγαλειό, μιάς άδόαστης ζωής.

(Μετάφρ. ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ)

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Αυτό, λοχαγέ, μου εξήγησε, μου το έδωσε η νέα που παρέλαβε το άλογο.

Η χαρά μου ήταν απεριγράπτη.

Χτύπησα φιλικά τον μαύρο στόν ωμο, τον άφησα να φύγει και κατόπιν έπλανήθηκα ασκόπως στα στενοσόκακα του χωριού.

Ήταν ημέρα γιορτής, της πιο παράξενης τοπικής γιορτής. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο, χωρικούς και βοσκούς απ' όλα τα γύρω χωριά. Παρέες προσωπιδόφρων γυρίζαν δεξιά κι' αριστερά. Μερικοί απ' αυτούς κρατούσαν στα χέρια τους εικόνες και αγάλματα διαφόρων αγίων, εικόνες του Ποντίου Πιλάτου και του Χριστού!..

Στην πλατεία του χωριού καίγανε πυροτεχνήματα, φωνές και κακό γινόταν παντού γύρω...

Νεαρές Ίνδες, στολισμένες φανταχτερά, περνούσαν καμαρωτές-καμαρωτές, ανάμεσα στο πλήθος...

Όλη αυτή η κίνηση και το πανδαιμόνιο με κουράσανε, επί τέλους και μ' εξάλισαν. Γύρισα λοιπόν στον καταυλισμό και διάταξα να μου τοιμάσουν το άλογο μου, γιά να κάμω έναν περίπατο στις γύρω εξοχές και ν' αναπνεύσω καθαρόν αέρα...

Ενώ περίμενα να μου τοιμάσουν το άλογο μου, το βλέμμα μου έπεσε προς την αθιένδα του πατέρα της Ίζολίνας, η οποία εφάνταζε δολιευκή στο βάθος της πεδιάδος, έξω απ' το χωριό.

Ξαφνικά αντίκρισα να βγαίνει απ' την πόλη της αθιένδας ένας υπηρέτης, κρατώντας ένα λευκό άλογο.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά.

Ανεγνώρισα το λευκό Άλογο των λειμάνων!..

Πού το έπηγαναν άραγε;

Η άπορία μου αυτή δεν έκρατησε πολύ. Απ' την πόλη της αθιένδας βγήκε, σε λίγο, μία νέα ντυμένη στα κόκκινα.

Ήταν η Ίζολίνα!..

Η ώραία κόρη του ντε Βάργας, πλυσίσε κοντά στον υπηρέτη, έχάιδευε το περήφανο άλογο στη χαίτη του και κατόπιν πήδησε πάνω σ' αυτό κι' άρχισε να καλπάζει προς την άνοιχτή, καταπράσινη πεδιάδα...

Πού έπηγαναι άραγε;

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, ενώ έκανα τη σκέψη αυτή.

Η ώραία και πεπειραμένη δαμάστρια των άλόγων, προχώρησε λίγο προς το χωριό κι' άξαφνα στάθηκε.

Στάθηκε γιά λίγα λεπτά, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο προς τον καταυλισμό μας. Αυτό με συνεκίνησε βαθύτατα. Έλπισα, γιά μιá στιγμή, ότι θα έρχονταν ίσως να με εύχαριστησει γιά το δώρο μου. Μά η έλπίς μου αυτή δεν έπραγματοποιήθηκε.

Η κομψή ίππεύτρια χτύπησε ξαφνικά το άλογο της και χάθηκε σε λίγο, πίσω από τα δέντρα του δάσους...

Δεν έπρεπε να χάνω καιρό.

Ανυπομονούσα να τρέξω και νά την συναντήσω. Το άλογο μου ήταν έτοιμο. Πήδησα πάνω σ' αυτό κι' έτρεξα καλπάζοντας προς την πεδιάδα. Όταν έφτασα εκεί, αντίκρισα στο σπινθί της Ίζολίνας, συνάντησα έναν μικρό Μεξικανό. Ο μικρός αυτός έτρεξε προς το μέρος μου όταν με είδε

Τον άρπαξαν μιá μέρα οι Ίνδοι!..

και μου φώναξε κάτι. Δεν έδωσα όμως προσοχή στα λόγια του. Ίσως ο μικρός άστειεύθηκε, σκέφθηκα, κι' εξακολούθησε το δρόμο μου.

Όταν όμως απομακρύνθηκα αρκετά, μετάνιωσα γιά τήν στάθηκα ν' ακούσω τί έλεπε ο μικρός. Ήταν άπειστα μόνος της Ίζολίνας; Κι' άσφαλώς, κάτι τέτοιο θα συνέβαινε. Θα ήταν ο ίδιος μικρός που ρωτούσε γιά μένα, όταν άποιασάν τον τον καταυλισμό. Τώρα πειά όμως ήταν άσφα. Δεν μπορούσα νά ξαναγυρίσω πίσω. Κι' εξακολούθησα το δρόμο μου, καλπάζοντας προς το δάσος.

Σε λίγο είχα εισχωρήσει στο δάσος, αρκετά βαθιά. Άσπλητη σιγή άπλωνόταν γύρω μου. Τα δέντρα ήταν πυκνά και τήν φως λιγοστό. Προχώρησα ώστόσο άκόμη, ως πού έφτασα σ' ένα μέρος πού τα δέντρα ήταν πιο άραιά. Στο μέρος αυτό ήμουν νύκτα ένας μικρός λόφος κι' ανέβηκα, χωρίς να διστάσω στην κορυφή του, γιά νά μπορέσω νά δω τί γίνεται γύρω.

Όταν έφτασα εκεί πάνω, σταμάτησα τ' άλογό μου κι' έβλεπα ένα βλόμεμα δόλγυρα. Η Ίζολίνα δεν φαινόταν πουθενά. Τί είχε γίνει; Είχε ξαναγυρίσει τα πυκνά δέντρα του δάσους; Τί και τήν έγκρυσαν τα πυκνά δέντρα του δάσους;

Έμεινα έτσι σκεπτικός κι' άναποφάσιστος, ως πού άκούσα άξαφνα καλπασμό άλόγου πού πλησίαζε προς το λόφο.

Η καρδιά μου έσκιρτησε.

Θά ήταν η Ίζολίνα, δεν υπήρχε άμφιβολία γι' αυτό.

Όστόσο, κρύφθηκα πίσω από ένα βράχο και περίμενα. Μερικά δευτερόλεπτα έπέρασαν. Και τέλος, ανάμεσα από τα δέντρα και τους ψηλούς θάμνους του δάσους, έπρόβαλε η ώραία Μεξικανή κόρη, περήφανη πάνω στο λευκό Άλογο των λειμάνων.

Μ' όλη τή συγκίνηση πού άντιένοιμουν, δεν φανερώθηκα. Περίμενα νά δω τί θα συμβεί.

Η Ίζολίνα στάθηκε στη κορυφή του λόφου κι' άρχισε νά κοιτάζει προσεκτικά προς την πεδιάδα, νά άναζητούσε κάποιο. Αυτό με έβγαλε σέ ύποψία. Ποιών περιμένα άραγε; σκέφθηκα. Σε ποιόν νά δώσει τάχα ραντεβού, έδώ πού ήμουν?

Η σκέψις αυτές μ' έκαναν νύκτα φρενών.

Θυμήθηκα τον Ίχούρρα. Και μ' άπερίγραπτη λύσσα με κατέλαβε.

Αυτόν, αυτόν ήρθε έδώ πού ήμουν. Τον άγαπά!.. Πρέπει νά τόν μάθω. Πρέπει νά τόν εξακριβώσω...

Μόνο αυτό έχετε νά μου πείτε, Ίζολίνα; τήν ρώτησα, τρέμοντας από συγκίνηση.

Δεν έβρισκα λόγια γιά νά δικαιολογηθώ.

Είχα πάθει γλωσσοδέτη.

Έπ' τέλους πήρα μιá απόφαση. Τί χρειαζόντουσαν τά λόγια; Τα πολλά λόγια;

Ή Ίζολίνα με κούταξε χαμογελώντας, μελαγχολικά...

Έσκυφα κοντά της, βύθισα το βλέμμα μου στο βλέμμα της, το γλυκό και γοητευτικό, το μαγνητικό της βλέμμα και, συγκινητόντας όλες μου τίς δυνάμεις, ψιθύρισα:

—Να έσο! (Σ' άγαπά!..)

Η Ίζολίνα ντε Βάργας έπαψε νά χαμογελά.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο.

Τά ώραία της μάτια άστράψανε.

—Κανείς, σε νιορίτα, της είπα.

—Ο θες νά δώσω, νά φυλάξετε τόν όρκο σας, λοχαγέ.

Τά λόγια της με κατέπληξαν.

—Πώς! φώναξα. Μιλάτε έτσι γιά τόν εξάδελφό σας;

—Ναι, απάντησε. Μιλώ έτσι γι' αυτόν και δεν λέω καμιά ύπερβολή.

—Όποτε ο Ραφαήλ Ίχούρρα σας έινε μιστός;

—Μάλιστα, λοχαγέ. Ο εξάδελφός μου Ραφαήλ Ίχούρρα, έινε ο άσπουδότερος εχθρός μου, ο λυσσωδέστερος εχθρός της οικογενείας μου.

—Δεν σας ώδήγησε κανένας άπόλύτως;

—Όχι, σε νιορίτα.

—Και πώς βρήκατε μόνος σας τό μέρος αυτό;

—Μ' ώδήγησε ήθελα νά πώ, ή άγάπη πούχω γιά σας, έλλά συνκρατήθηκα μ' ώδήγησε, απάντησα, τό άλογο μου.

—Και ο Κύπριος;

—Ποιος Κύπριος, σε νιορίτα;

—Ο Κύπριος. Πού έινε ο Κύπριος;

—Δεν γνωρίζω ποιόν άποκαλείτε με τ' όνομα αυτό, σε νιορίτα.

—Αν όμως ώνομάζεστε έτσι τόν εξάδελφό σας, τόν Ίχούρρα, καλά θα κάνη νά μ' ήμφανιστή έδώ πέρα.

—Ο Ίχούρρας! Πού τόν θυμηθήκατε;

—Πού τόν θυμήθηκα; Δεν θα τόν ξεχάσω, σε νιορίτα, πριν κανονίσω μερικούς λογαριασμούς μαζί του. Καλά λοιπόν θα κάνη νά μ' ήμφανιστή έδώ πάνω. Γιατί αν έρθει έδώ, ένας από τούς δυό μας θα μείνη γιά πάντα στο μέρος αυτό, τροφή τών κοράκων. Ο άνθρωπος αυτός έπιβουλεύθηκε τή ζωή μου κι' άρρίστηκα νά τόν σκοτώσω, όπου κι' αν τόν συναντήσω και σ' οποιαδήποτε ώρα!..

—Ο θες νά δώσω, νά φυλάξετε τόν όρκο σας, λοχαγέ.

Τά λόγια της με κατέπληξαν.

—Πώς! φώναξα. Μιλάτε έτσι γιά τόν εξάδελφό σας;

—Ναι, απάντησε. Μιλώ έτσι γι' αυτόν και δεν λέω καμιά ύπερβολή.

—Όποτε ο Ραφαήλ Ίχούρρα σας έινε μιστός;

—Μάλιστα, λοχαγέ. Ο εξάδελφός μου Ραφαήλ Ίχούρρα, έινε ο άσπουδότερος εχθρός μου, ο λυσσωδέστερος εχθρός της οικογενείας μου.

Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα.

Ανέκραξα τήν χαρά πλημμυρίζε τήν καρδιά μου.

—Όποτε, έτραύλισα, δεν ήρθατε έδώ γι' αυτόν; Δεν έπεριμένατε αυτόν;

—Αστειεύεστε, λοχαγέ;

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αλλά είμαι κυριολεκτικώς άνω-κάτω. Σας παρακαλώ λοιπόν, εξηγήστε μου τί συμβαίνει.

—Έναι έλοχαγέ, απάντησε η Ίζολίνα, με κάποια λύπη στη φωνή της, ήρθα έδώ γιά νά σας εύχαριστήσω γιά τό δώρο σας, γιά τή έκιν-νέφρασε κι' αυτή τή ζωή σας προς τήν καρδιά μου. Άλλά δυστυχώς σας έβλεπα πολύ διαφορετικόν απ' ό,τι σας έγνώριζα. Φαίνεστε θυμωμένος, λοχαγέ...

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αν σας παρεξήγησα. Άλλά δεν μπορώ νά σας κασιλάω κάτι. Πέστε μου, σας παρακαλώ: Έρθατε έδώ, είπατε, γιά νά με συναντήσετε;

—Ακριβώς, λοχαγέ.

—Επεριμένετε έμένα έδώ πάνω; Η άτυχη κόρη χάθηκε μέσα στους άφρους!...

—Και ο Κύπριος, γιά τόν όποιο μου μιλήσατε, ποιος έινε;

—Ο Κύπριος; Ο μικρός υπηρέτης μου. Δεν σας συναντήσε λοιπόν; Δεν σας έλεπε τίποτε;

—Θεέ μου!.. Τώρα πειά τά έκαταλάβαινα όλα, τώρα καταλάβαινα καλά τί γκάφα είχα διαπράξει.

Ο μικρός πού συνάντησα προηγούμενως στήν πεδιάδα ήταν ο Κύπριος, ο μικρός άπειστα μόνος της άγαπημένης μου. Με περίμενε εκεί, γιά νά με ειδοποιήση νά τρέξω νά συναντήσω τήν καρδιά του. Γι' αυτό έτρεξε κοντά μου και μου μιλήσε όταν με είδα...

Τί παρεξήγησις, Θεέ μου!..

Δεν έβρισκα λόγια γιά νά δικαιολογηθώ.

Είχα πάθει γλωσσοδέτη.

Έπ' τέλους πήρα μιá απόφαση. Τί χρειαζόντουσαν τά λόγια; Τα πολλά λόγια;

Ή Ίζολίνα με κούταξε χαμογελώντας, μελαγχολικά...

Έσκυφα κοντά της, βύθισα το βλέμμα μου στο βλέμμα της, το γλυκό και γοητευτικό, το μαγνητικό της βλέμμα και, συγκινητόντας όλες μου τίς δυνάμεις, ψιθύρισα:

—Να έσο! (Σ' άγαπά!..)

Η Ίζολίνα ντε Βάργας έπαψε νά χαμογελά.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο.

Τά ώραία της μάτια άστράψανε.

—Κανείς, σε νιορίτα, της είπα.

—Ο θες νά δώσω, νά φυλάξετε τόν όρκο σας, λοχαγέ.

Τά λόγια της με κατέπληξαν.

—Πώς! φώναξα. Μιλάτε έτσι γιά τόν εξάδελφό σας;

—Ναι, απάντησε. Μιλώ έτσι γι' αυτόν και δεν λέω καμιά ύπερβολή.

—Όποτε ο Ραφαήλ Ίχούρρα σας έινε μιστός;

—Μάλιστα, λοχαγέ. Ο εξάδελφός μου Ραφαήλ Ίχούρρα, έινε ο άσπουδότερος εχθρός μου, ο λυσσωδέστερος εχθρός της οικογενείας μου.

Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα.

Ανέκραξα τήν χαρά πλημμυρίζε τήν καρδιά μου.

—Όποτε, έτραύλισα, δεν ήρθατε έδώ γι' αυτόν; Δεν έπεριμένατε αυτόν;

—Αστειεύεστε, λοχαγέ;

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αλλά είμαι κυριολεκτικώς άνω-κάτω. Σας παρακαλώ λοιπόν, εξηγήστε μου τί συμβαίνει.

—Έναι έλοχαγέ, απάντησε η Ίζολίνα, με κάποια λύπη στη φωνή της, ήρθα έδώ γιά νά σας εύχαριστήσω γιά τό δώρο σας, γιά τή έκιν-νέφρασε κι' αυτή τή ζωή σας προς τήν καρδιά μου. Άλλά δυστυχώς σας έβλεπα πολύ διαφορετικόν απ' ό,τι σας έγνώριζα. Φαίνεστε θυμωμένος, λοχαγέ...

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αν σας παρεξήγησα. Άλλά δεν μπορώ νά σας κασιλάω κάτι. Πέστε μου, σας παρακαλώ: Έρθατε έδώ, είπατε, γιά νά με συναντήσετε;

—Ακριβώς, λοχαγέ.

—Επεριμένετε έμένα έδώ πάνω; Η άτυχη κόρη χάθηκε μέσα στους άφρους!...

—Και ο Κύπριος, γιά τόν όποιο μου μιλήσατε, ποιος έινε;

—Ο Κύπριος; Ο μικρός υπηρέτης μου. Δεν σας συναντήσε λοιπόν; Δεν σας έλεπε τίποτε;

—Θεέ μου!.. Τώρα πειά τά έκαταλάβαινα όλα, τώρα καταλάβαινα καλά τί γκάφα είχα διαπράξει.

Ο μικρός πού συνάντησα προηγούμενως στήν πεδιάδα ήταν ο Κύπριος, ο μικρός άπειστα μόνος της άγαπημένης μου. Με περίμενε εκεί, γιά νά με ειδοποιήση νά τρέξω νά συναντήσω τήν καρδιά του. Γι' αυτό έτρεξε κοντά μου και μου μιλήσε όταν με είδα...

Τί παρεξήγησις, Θεέ μου!..

Δεν έβρισκα λόγια γιά νά δικαιολογηθώ.

Είχα πάθει γλωσσοδέτη.

Έπ' τέλους πήρα μιá απόφαση. Τί χρειαζόντουσαν τά λόγια; Τα πολλά λόγια;

Ή Ίζολίνα με κούταξε χαμογελώντας, μελαγχολικά...

Έσκυφα κοντά της, βύθισα το βλέμμα μου στο βλέμμα της, το γλυκό και γοητευτικό, το μαγνητικό της βλέμμα και, συγκινητόντας όλες μου τίς δυνάμεις, ψιθύρισα:

—Να έσο! (Σ' άγαπά!..)

Η Ίζολίνα ντε Βάργας έπαψε νά χαμογελά.

Τό πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο.

Τά ώραία της μάτια άστράψανε.

—Κανείς, σε νιορίτα, της είπα.

—Ο θες νά δώσω, νά φυλάξετε τόν όρκο σας, λοχαγέ.

Τά λόγια της με κατέπληξαν.

—Πώς! φώναξα. Μιλάτε έτσι γιά τόν εξάδελφό σας;

—Ναι, απάντησε. Μιλώ έτσι γι' αυτόν και δεν λέω καμιά ύπερβολή.

—Όποτε ο Ραφαήλ Ίχούρρα σας έινε μιστός;

—Μάλιστα, λοχαγέ. Ο εξάδελφός μου Ραφαήλ Ίχούρρα, έινε ο άσπουδότερος εχθρός μου, ο λυσσωδέστερος εχθρός της οικογενείας μου.

Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα.

Ανέκραξα τήν χαρά πλημμυρίζε τήν καρδιά μου.

—Όποτε, έτραύλισα, δεν ήρθατε έδώ γι' αυτόν; Δεν έπεριμένατε αυτόν;

—Αστειεύεστε, λοχαγέ;

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αλλά είμαι κυριολεκτικώς άνω-κάτω. Σας παρακαλώ λοιπόν, εξηγήστε μου τί συμβαίνει.

—Έναι έλοχαγέ, απάντησε η Ίζολίνα, με κάποια λύπη στη φωνή της, ήρθα έδώ γιά νά σας εύχαριστήσω γιά τό δώρο σας, γιά τή έκιν-νέφρασε κι' αυτή τή ζωή σας προς τήν καρδιά μου. Άλλά δυστυχώς σας έβλεπα πολύ διαφορετικόν απ' ό,τι σας έγνώριζα. Φαίνεστε θυμωμένος, λοχαγέ...

—Σας ζητώ συγνώμη, σε νιορίτα, αν σας παρεξήγησα. Άλλά δεν μπορώ νά σας κασιλάω κάτι. Πέστε μου, σας παρακαλώ: Έρθατε έδώ, είπατε, γιά νά με συναντήσετε;

—Ακριβώς, λοχαγέ.

—Επεριμένετε έμένα έδώ πάνω; Η άτυχη κόρη χάθηκε μέσα στους άφρους!...

οιωπή έπεκράτησε γιά μερικά δευτερόλεπτα.

Τέλος τά χείλη της έκινήθησαν.

Μου μίλησε. Μου μίλησε σιγανά, συγκινημένα, με φωνή πού-τρεμε:

—Κύριε, μου είπα, θέλω νά μάθω ένα πράγμα από σας και σας παρακαλώ νά μου απαντήσετε ειλικρινώς. Πέστε μου, κύριε, τά λόγια πού μου είπατε έινε ειλικρινή; Μου μιλήσατε με τήν καρδιά σας;

—Σε νιορίτα, απάντησα, τά λόγια μου προέρχονται από τό βάθος τής ψυχής μου.

—Εύχαριστώ, λοχαγέ! Και τώρα ;.. Τώρα δεν ζητάτε νά σας δώσω μιá απάντησι σ' αυτό πού μου είπατε;

—Λαχταρούσα ν' ακούσω τήν απάντησι αυτή. Κι' όμως, δεν τολμούσα νά κάμω μιá τέτοια έρώτησι. Δεν είχα τό θάρρος.

—Αν ή Ίζολίνα μου άπαντούσε κατά τρόπο, όχι και τόσο θερμό και παρήγορο;

—Διστάζετε, λοχαγέ; μ' έρώτησε, χαμογελώντας. Φοβάστε μήπως ή καρδιά μου δεν έινε έντελώς έλεύθερη; Ίσως όμως νάχετε και δικήν...

—Ετρόμαξα.

—Τι έννοεστε, σε νιορίτα; φώναξα μ' άγωνία.

—Ανησυχώσατε; Τι δειλός πού είστε, γενναίε λοχαγέ! Λοιπόν ναι... Υπάρχει κάποια ιερή γωνία στήν καρδιά μου. Είχα έναν άδελφό τόν όποιο άρπαξαν μιá μέρα οι Ίνδοι και δεν τόν ξαναείδα πλέον. Ο άδελφός μου άγαπούσε μιá άραιοτάτη Ίνδη. Τήν είχε πρωταντικώς μιá μέρα στά δάση και τήν άγάπησε παράφορα. Μά οι Ίνδοι τήν έκδικήθηκαν κι' αυτή σκληρά, γιά τήν άναποκρίθηκε στο αίσθημα τού άδελφού μου. Τήν έβάλαν—όπως μάθαμε—σε μιá πυρά, μιá μέρα και τήν έβριξαν σ' ένα ποτάμι, τού όποιου οι χείμαρροι έινε όρμητικοί, φρικτάδες, τεράστιοι. Έτσι ή άτυχη κόρη κομματιάστηκε στους βράχους, χάθηκε μέσα στους άφρους! Κι' ο δυστυχος άδελφός μου; Ποτέ δεν ξανακούσαμε νά γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μά πάντα τόν θυμώμαι, λοχαγέ... Υπάρχει, όπως σας είπα, μιá ιερή γωνία στήν καρδιά μου, μέσα στήν όποία ζή και θα ζή πάντα...

—Ενα άδερφός κύλησε σ' άδρά της μάγουλα.

—Ίδού, λοχαγέ, συνέχισε, πού σας τά είπα όλα. Η καρδιά μου έινε έλεύθερη. Γιατί λοιπόν διστάζετε νά με ρωτήσετε γι' αυτό πού τόσο πολύ σας ενδιαφέρει;

—Είχε δικήν. Κι' όμως έδίσταξα, έτρεμα, έλιγνισόσα.

Η ώραία κόρη μ' έκούταζε, χαμογελώντας πάντα στά μάτια και μου είπα μ' έντονη φωνή:

—Πέστε μου τουλάχιστον, γιά μιá άκόμη φορά ότι μ' άγαπάτε. Ξαναπείτε το... Πέστε το νά τό ακούσω μιá άκόμη φορά.

—Μόνον αυτό έχετε νά μου πείτε, Ίζολίνα; τήν ρώτησα, τρέμοντας από συγκίνηση.

ΕΝΑ ΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΓΓΙΣΙΝ

Ο „ΦΑΟΥΣΤ” ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε

την ψυχή του στο Διάβολο)

Η ιστορία, την οποία αρχίζουμε από σήμερα, είναι η ιστορία του ανθρώπου που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του. Είναι η ιστορία του ανθρώπου, που μολήθηκε σ' όλη του τη ζωή να λύσει το σκοτεινό άγχος της ανθρώπινης εδύχιας και που στο τέλος έχασε ανεπανόρθωτα τη δική του την ευτυχία, είτε κυνηγώντας με λατρεία την Γνώση, είτε σε σαρκωφωγαυμένους παπύρους και σκαληκόβρατα βιβλία, είτε κατακινώντας με της Μαγείας μυστήρια και ψάχνοντας να βρει το μυστικό της ζωής. Σε αυτά την προσπάθεια, να βρει το μυστικό της ζωής, ο άνθρωπος έχασε τη ζωή της ζωής τη χαρά. Και της ζωής τη χαρά δεν μπορεί να την ξαναφέρει ούτε ούτε στον Διάβολο, στον οποίο πούλησε τη ζωή του.

Βρισκόμαστε στη Γερμανία, στην εποχή, που μέσ' από τα σκόλη του Μεσαίωνα, μόλις είχε αρχίσει να παρουσιάζεται, δειλό και αβέβαιο, το γλυκοχάραγμα του πολιτισμού.

Την εποχή εκείνη, ζούσε στη Λειψία ένας άνθρωπος, που είχε γίνει διάσημος για τη σοφία του. Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Έρρικος Φάουστ. Ο κόσμος όλος τον εκτιμούσε, τον σεβόταν και τον θαύμαζε. Οι παλαιότεροι είχαν θαυμάσει κατά τον ίδιο τρόπο και σεβάσθη τον πατέρα του. Γιατί, και ο πατέρας του ήταν επίσης σοφός. Ήταν ένας γιατρός για τον οποίο λέγαν πως ήξερε τα μυστικά κάθε αρρώστειας και της κάθε επιδημίας, και τη σοφία του αυτή είχε φροντίσει να τη μεταδώσει και στο γιό του, προστού πεθάνει.

Στην εποχή όμως που βρισκόμαστε, ο Έρρικος Φάουστ είχε περάσει ξεπεράσει στη σοφία τον πατέρα του κ' είχε προσελκύσει, πολύ μεγαλύτερον, των ανθρώπων τον θαυμασμό. Ζώντας μακριά από όλες τις πρόσκαιρες χαρές του κόσμου, με άσθυστη τη δίψα της Γνώσεως, είχε μοχθήσει να συγκεντρώσει στο μυαλό του όλη τη σοφία της εποχής του. Δεν υπήρχεν επιστήμη, στην οποία τα μυστικά να μην είχαν εισχωρήσει θαθεία ο Φάουστ.

Τό σπύτι του υψωνόταν στην άκρη της πόλεως. Ήταν ένα παλιό, γοτθικό κτίριο, το εξωτερικό του οποίου είχαν μαυρίσει τα χρόνια, ή κακοκαιρίες κ' ή καταχνιές. Όσοι περνούσαν από κεί, φρόντιζαν να κάνουν όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο, και δείχνοντας με σεβασμό ο ένας στον άλλο το σκυθρωπό κτίριο έλεγαν ψιθυριστά:

—Νά, το σπύτι του Φάουστ. Έδω μέσα ζή ο σοφώτερος άνθρωπος του κόσμου!

Εκεί μέσα ζούσε, πράγματι, αποτραπηγμένος απ' τον κόσμο, ο Έρρικος Φάουστ. Μονάχα οι μαθηταί του, νέοι που πήγαιναν από άλλες μακρινές πολιτείες για ν' αντιλήθουν, ότι μπορούσαν από την πηγή της πανσοφίας του, μονάχα αυτοί τον έβλεπαν συχνά. Οι άλλοι σπανίως τον συναντούσαν στο δρόμο τους όταν έκανε κανένα μικρό περπάτο έξω και τότε τον χαιρετούσαν με θαυμάσιο σεβασμό και τον αποκαλούσαν «δόκτορα» και «μάγιστρο».

Ένας μονάχα δεν έμενε ικανοποιημένος με τη σοφία του Φάουστ, και αυτός ήταν ο ίδιος.

Ναί, ο ίδιος δεν ήταν διόλου ικανοποιημένος, με ό,τι είχε μάθει. Είχε σπουδάσει φιλοσοφία, νομική, Ιατρική, θεολογία, αστρολογία και μαθηματικά. Δεν είχε μείνει επιστήμη ξένη γι' αυτόν. Και όμως, μιά αλλόκοτη ιδέα είχε καρφωθεί στο μυαλό του: ότι, έπειτα από τόσες μελέτες, δεν ήξερε κατά βάθος περισσότερα από ό,τι ήξερε όταν πρωτανοίξε τα βιβλία του. Κ' ή ιδέα αυτή φλόγιζε την καρδιά του. Ναί, ήξερε θέβαια περισσότερα παρ' όσα όλοι μαζί, γιατροί και δικηγόροι και θεολόγοι της εποχής του. Και όμως είχε χάσει κάθε χαρά από τη ζωή του και δεν θεωρούσε τον εαυτό του ικανό να διδάξει κάτι καλό στους ανθρώπους.

Έτσι, απελπισμένος με τον εαυτό του, ο Φάουστ είχε επιδοθώ στο τέλος στη Μαγεία. Έλπιζε πως αυτή τουλάχιστον θα του απέκαλυπτε την αλήθεια, την οποία τόσο διωχόσε το άνησχο μυαλό του. Τα δαιμονικά, τα πνεύματα, τα οποία καλυπτόσαν με τη σοφία του και τα έκανε όργανά του, θα μπορούσαν αυτά τουλάχιστον να του δείξουν το μεγάλο μυστικό της ζωής. Η μαγική αλχημεία θα μπορούσε ίσως να του χαρίσει την ανθρώπινη ευτυχία, αν αυτή κρυβόταν στον πλούτο και στο χρυσάφι, στο άβυσσο χρυσάφι...

Μια νύχτα λοιπόν, ο Φάουστ είχε αποφασίσει να κάνει ένα παράτολμο πείραμα που από καιρό το μελετούσε. Για πρώτη φορά, επρόκειτο να επικαλεσθώ το Πνεύμα της Γης να φανερωθώ ενσάρκωμένο μπροστά του. Όχι μόνον είχε μελετήσει καλά το πράγμα, αλλά και είχε προετοιμάσει τη σκέψη του και

Ο Γκαίτε

Φάουστ. Τώρα, δεν μπορού να σε ύπομεινω. Μά, η αδυναμία που έδειξε ο Φάουστ, έκανε το Πνεύμα να αρχίσω να τον σαρκάζω.

—Και τότε, είπε με την ίδια υπόκωφη και άργη φωνή που τον φαινόταν σαν να έφτανε από έναν άλλον κόσμο, που τότε ή όρη της ψυχής σου, ο άνθρωπε! Πούς είσαι, αν θέλησες να έγγιγες τα Πνεύματα και τα Άερια; Με φωνάζεις, και τώρα τρέμεις εμπρός μου, σαν το σκυλί που λουριάζεται δειλό μέσα στα βάρη της Γης!

Τα λόγια αυτά πείραζαν πάρα πολύ τον Φάουστ. Κάθε δειλία από μέσα του, ορθώθηκε και κραύγασε:

—Εγώ τρέμω; Εγώ θέλω να φύγω απ' εμπρός σου, λοιπόν, ο Πνεύμα, ότι εγώ είμαι ο Φάουστ, ο δαίμονας σου! Ίσως σου!

Όλη η περηφάνεια του σοφού ήταν χυμένη στις λέξεις αυτές. Μάταια λόγια όμως. Άμέσως, το δράμα άρχισε να παίζεται εμπρός στα μάτια του, και το Πνεύμα να ξαναγίνεται μέσα στη φλόγα, από την οποία είχε θγί. Η φωνή ξαναανέστησε

την ψυχή του γιό του. Τίποτε δεν ήλπιζε πια.

Είχε κλειστή την καρδιά του στην σκληρότητα του. Ήταν εκεί, σίδηρος, λολήρης, που φταναν ως την κορυφή, σκεπάζοντας τους σκυθρωπούς τοίχους, τα έβγαζαν

του, οι πάπυροι, οι ρόλοι των χειρογράφων, τα πήρχαν χάρτες, ή σφαίρα της υδρογείου, τα γεωμετρικά και τα γεωγραφικά όργανά του. Ήπιρχε ή νεκρά δα, που τον είχε βοηθήσει να έμβασθώ στο μυστήριο

του Χρόνου, κύβοι, διασθήτες. Σε μία γωνία, ένα φαριόλα λαμπίκοι, μπουκάλια και φιαλίδια με ποικιλόχρωμα μυστηριώδη υγρά, όλα τα όργανα της αλλόκοτης αλχημείας. Ήπιρχε ακόμα σωροί από κόκκαλα, που τον είχαν βοηθήσει στις άσπαιμικές του σπουδές, υπήρχαν τέλος όλα τα εργαλεία και τα αντικείμενα που είχαν γονιμοποιήσει την σοφία του.

Περασμένα μεσάνυχτα! Ο Φάουστ αναποδογύρισε την ψύχρα του, έριξε μιά φευγαλέα ματιά στη νεκροκεφαλή που είχε επάνω στο γραφείο του και άρχισε να γυρίζει τα άλλα ενός σαρκωφωγαυμένου παμπάλαιου βιβλίου, που είχε άσπαι εμπρός του: Ήταν το βιβλίο του εξακουστού μάγου Ντοναδάμου, το Βιβλίο της Μαγείας!

Άφοι γύρισε μερικά φύλλα, έφτασε σε μία σελίδα, όπου σαν χαραγμένα διάφορα αλλόκοτα καθολικά σημεία και ανάμεσα τους το πιο αλλόκοτο σημείο του Πνεύματος της Γης. Ένδο ο Φάουστ ήταν θυθιμένος στη μελέτη αυτών των περιέργων σημείων, το σκοτάδι είχε αρχίσει να γίνεται πικρόρο μέσα στο σπουδαστήριό του. Το λυχνάρι που έφερε, άχισε να τρεμουλιάζει, και στο τέλος έσβυσε. Και τότε, μέσα στη σάβουσα, ένα σύννεφο απλώθηκε, σαν από πυκνό καπνό.

Ο Φάουστ ανατρίχιασε. Κάτι σαν πνοή ανέμου είχε χυθεί πάνω από τον γοτθικό θόλο και τον έπληξε με το δόκλαιο. Αισθονόταν πως σε λίγο το Πνεύμα που είχε επικαλεσθώ θα έκανε την εμφάνισή του, και για πρώτη φορά τον κινούσε ο φόθος.

Μά την ίδια στιγμή, όλο εκείνο το σύννεφο του καπνού άρχισε να μαζεύεται στην πέναντι γωνία του σπουδαστηρίου, φαινόταν άρχη, υπόλευκο έπειτα, άρχισε στο τέλος να ροδίζει. Σε λίγο έμοιαζε δόκλαιο σαν μιά φλόγα.

Πνεύμα! φώναξε τότε ανατρίχιαστος ο Φάουστ. Έδω, Πνεύμα της Γης, φάουστ! Φανερώσου, κ' ής μου στο γυμνάσιο, το τη ζωή!

Άμέσως τότε το Πνεύμα παρουσιάστηκε μέσα από εκείνη τη φλόγα. Είχε μια μωφή αλλόκοτη και πρόφερε άργα με ύληση φωνή:

—Πούς κράζεις; Μά ο Φάουστ δεν μπόρεσε να απαντήσει στην τρομακτική εμφάνισή. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά, ή παρηγορία ήταν πολύ μεγάλη. Γύρισε αλλού, το πωσπό του.

—Όραμα φοβερό!... ψιθύρισε, τρέμοντας, δολόκληρος πειά.

—Μέ ζητούσε! επανέλαθε το Πνεύμα, την ίδια άργη και υπόκωφη φωνή. Και τότε...

—Άλλοίμονο! απάντησε έξαλλος πειά ο Φάουστ. Τώρα, δεν μπορώ να σε ύπομεινω.

Μά, η αδυναμία που έδειξε ο Φάουστ, έκανε το Πνεύμα να αρχίσω να τον σαρκάζω.

—Και τότε, είπε με την ίδια υπόκωφη και άργη φωνή που τον φαινόταν σαν να έφτανε από έναν άλλον κόσμο, που τότε ή όρη της ψυχής σου, ο άνθρωπε! Πούς είσαι, αν θέλησες να έγγιγες τα Πνεύματα και τα Άερια; Με φωνάζεις, και τώρα τρέμεις εμπρός μου, σαν το σκυλί που λουριάζεται δειλό μέσα στα βάρη της Γης!

Τα λόγια αυτά πείραζαν πάρα πολύ τον Φάουστ. Κάθε δειλία από μέσα του, ορθώθηκε και κραύγασε:

—Εγώ τρέμω; Εγώ θέλω να φύγω απ' εμπρός σου, λοιπόν, ο Πνεύμα, ότι εγώ είμαι ο Φάουστ, ο δαίμονας σου! Ίσως σου!

Όλη η περηφάνεια του σοφού ήταν χυμένη στις λέξεις αυτές. Μάταια λόγια όμως. Άμέσως, το δράμα άρχισε να παίζεται εμπρός στα μάτια του, και το Πνεύμα να ξαναγίνεται μέσα στη φλόγα, από την οποία είχε θγί. Η φωνή ξαναανέστησε

την ψυχή του γιό του. Τίποτε δεν ήλπιζε πια.

Είχε κλειστή την καρδιά του στην σκληρότητα του. Ήταν εκεί, σίδηρος, λολήρης, που φταναν ως την κορυφή, σκεπάζοντας τους σκυθρωπούς τοίχους, τα έβγαζαν

του, οι πάπυροι, οι ρόλοι των χειρογράφων, τα πήρχαν χάρτες, ή σφαίρα της υδρογείου, τα γεωμετρικά και τα γεωγραφικά όργανά του. Ήπιρχε ή νεκρά δα, που τον είχε βοηθήσει να έμβασθώ στο μυστήριο

του Χρόνου, κύβοι, διασθήτες. Σε μία γωνία, ένα φαριόλα λαμπίκοι, μπουκάλια και φιαλίδια με ποικιλόχρωμα μυστηριώδη υγρά, όλα τα όργανα της αλλόκοτης αλχημείας. Ήπιρχε ακόμα σωροί από κόκκαλα, που τον είχαν βοηθήσει στις άσπαιμικές του σπουδές, υπήρχαν τέλος όλα τα εργαλεία και τα αντικείμενα που είχαν γονιμοποιήσει την σοφία του.

Περασμένα μεσάνυχτα! Ο Φάουστ αναποδογύρισε την ψύχρα του, έριξε μιά φευγαλέα ματιά στη νεκροκεφαλή που είχε επάνω στο γραφείο του και άρχισε να γυρίζει τα άλλα ενός σαρκωφωγαυμένου παμπάλαιου βιβλίου, που είχε άσπαι εμπρός του: Ήταν το βιβλίο του εξακουστού μάγου Ντοναδάμου, το Βιβλίο της Μαγείας!

Άφοι γύρισε μερικά φύλλα, έφτασε σε μία σελίδα, όπου σαν χαραγμένα διάφορα αλλόκοτα καθολικά σημεία και ανάμεσα τους το πιο αλλόκοτο σημείο του Πνεύματος της Γης. Ένδο ο Φάουστ ήταν θυθιμένος στη μελέτη αυτών των περιέργων σημείων, το σκοτάδι είχε αρχίσει να γίνεται πικρόρο μέσα στο σπουδαστήριό του. Το λυχνάρι που έφερε, άχισε να τρεμουλιάζει, και στο τέλος έσβυσε. Και τότε, μέσα στη σάβουσα, ένα σύννεφο απλώθηκε, σαν από πυκνό καπνό.

Ο Φάουστ ανατρίχιασε. Κάτι σαν πνοή ανέμου είχε χυθεί πάνω από τον γοτθικό θόλο και τον έπληξε με το δόκλαιο. Αισθονόταν πως σε λίγο το Πνεύμα που είχε επικαλεσθώ θα έκανε την εμφάνισή του, και για πρώτη φορά τον κινούσε ο φόθος.

Μά την ίδια στιγμή, όλο εκείνο το σύννεφο του καπνού άρχισε να μαζεύεται στην πέναντι γωνία του σπουδαστηρίου, φαινόταν άρχη, υπόλευκο έπειτα, άρχισε στο τέλος να ροδίζει. Σε λίγο έμοιαζε δόκλαιο σαν μιά φλόγα.

Πνεύμα! φώναξε τότε ανατρίχιαστος ο Φάουστ. Έδω, Πνεύμα της Γης, φάουστ! Φανερώσου, κ' ής μου στο γυμνάσιο, το τη ζωή!

Άμέσως τότε το Πνεύμα παρουσιάστηκε μέσα από εκείνη τη φλόγα. Είχε μια μωφή αλλόκοτη και πρόφερε άργα με ύληση φωνή:

—Πούς κράζεις; Μά ο Φάουστ δεν μπόρεσε να απαντήσει στην τρομακτική εμφάνισή. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ δυνατά, ή παρηγορία ήταν πολύ μεγάλη. Γύρισε αλλού, το πωσπό του.

—Όραμα φοβερό!... ψιθύρισε, τρέμοντας, δολόκληρος πειά.

—Μέ ζητούσε! επανέλαθε το Πνεύμα, την ίδια άργη και υπόκωφη φωνή. Και τότε...

—Άλλοίμονο! απάντησε έξαλλος πειά ο Φάουστ. Τώρα, δεν μπορώ να σε ύπομεινω.

Μά, η αδυναμία που έδειξε ο Φάουστ, έκανε το Πνεύμα να αρχίσω να τον σαρκάζω.

—Και τότε, είπε με την ίδια υπόκωφη και άργη φωνή που τον φαινόταν σαν να έφτανε από έναν άλλον κόσμο, που τότε ή όρη της ψυχής σου, ο άνθρωπε! Πούς είσαι, αν θέλησες να έγγιγες τα Πνεύματα και τα Άερια; Με φωνάζεις, και τώρα τρέμεις εμπρός μου, σαν το σκυλί που λουριάζεται δειλό μέσα στα βάρη της Γης!

Τα λόγια αυτά πείραζαν πάρα πολύ τον Φάουστ. Κάθε δειλία από μέσα του, ορθώθηκε και κραύγασε:

—Εγώ τρέμω; Εγώ θέλω να φύγω απ' εμπρός σου, λοιπόν, ο Πνεύμα, ότι εγώ είμαι ο Φάουστ, ο δαίμονας σου! Ίσως σου!

Όλη η περηφάνεια του σοφού ήταν χυμένη στις λέξεις αυτές. Μάταια λόγια όμως. Άμέσως, το δράμα άρχισε να παίζεται εμπρός στα μάτια του, και το Πνεύμα να ξαναγίνεται μέσα στη φλόγα, από την οποία είχε θγί. Η φωνή ξαναανέστησε

την ψυχή του γιό του. Τίποτε δεν ήλπιζε πια.

Είχε κλειστή την καρδιά του στην σκληρότητα του. Ήταν εκεί, σίδηρος, λολήρης, που φταναν ως την κορυφή, σκεπάζοντας τους σκυθρωπούς τοίχους, τα έβγαζαν

του, οι πάπυροι, οι ρόλοι των χειρογράφων, τα πήρχαν χάρτες, ή σφαίρα της υδρογείου, τα γεωμετρικά και τα γεωγραφικά όργανά του. Ήπιρχε ή νεκρά δα, που τον είχε βοηθήσει να έμβασθώ στο μυστήριο

του Χρόνου, κύβοι, διασθήτες. Σε μία γωνία, ένα φαριόλα λαμπίκοι, μπουκάλια και φιαλίδια με ποικιλόχρωμα μυστηριώδη υγρά, όλα τα όργανα της αλλόκοτης αλχημείας. Ήπιρχε ακόμα σωροί από κόκκαλα, που τον είχαν βοηθήσει στις άσπαιμικές του σπουδές, υπήρχαν τέλος όλα τα εργαλεία και τα αντικείμενα που είχαν γονιμοποιήσει την σοφία του.

Περασμένα μεσάνυχτα! Ο Φάουστ αναποδογύρισε την ψύχρα του, έριξε μιά φευγαλέα ματιά στη νεκροκεφαλή που είχε επάνω στο γραφείο του και άρχισε να γυρίζει τα άλλα ενός σαρκωφωγαυμένου παμπάλαιου βιβλίου, που είχε άσπαι εμπρός του: Ήταν το βιβλίο του εξακουστού μάγου Ντοναδάμου, το Βιβλίο της Μαγείας!

Άφοι γύρισε μερικά φύλλα, έφτασε σε μία σελίδα, όπου σαν χαραγμένα διάφορα αλλόκοτα καθολικά σημεία και ανάμεσα τους το πιο αλλόκοτο σημείο του Πνεύματος της Γης. Ένδο ο Φάουστ ήταν θυθιμένος στη μελέτη αυτών των περιέργων σημείων, το σκοτάδι είχε αρχίσει να γίνεται πικρόρο μέσα στο σπουδαστήριό του. Το λυχνάρι που έφερε, άχισε να τρεμουλιάζει, και στο τέλος έσβυσε. Και τότε, μέσα στη σάβουσα, ένα σύννεφο απλώθηκε, σαν από πυκνό καπνό.

Ο Φάουστ ανατρίχιασε. Κάτι σαν πνοή ανέμου είχε χυθεί πάνω από τον γοτθικό θόλο και τον έπληξε με το δόκλαιο. Αισθονόταν πως σε λίγο το Πνεύμα που είχε επικαλεσθώ θα έκανε την εμφάνισή του, και για πρώτη φορά τον κινούσε ο φόθος.

Μά την ίδια στιγμή, όλο εκείνο το σύννεφο του καπνού άρχισε να μαζεύεται στην πέναντι γωνία του σπουδαστηρίου, φαινόταν άρχη, υπόλευκο έπειτα, άρχισε στο τέλος να ροδίζει. Σε λίγο έμοιαζε δόκλαιο σαν μιά φλόγα.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Απ' την ιστορία ξέρουμε, ότι οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν τις οδοντογλυφίδες ήταν οι Ρωμαίοι. Η άριστοκρατία της Ρώμης χρησιμοποίησε οδοντογλυφίδες καμωμένες από καθαρό μάλαμα.

Κατά το 1901 γινήκανε στη Ρωσία 2.000 θανατικές εκτελέσεις, για πολιτικούς λόγους. Τον ίδιο χρόνο οι πολιτικοί κατάδικοι στις Ρωσικές φυλακές ήταν 594.165 κ' οι εξόριστοι 312.000!

Στις άμμόδεις εκτάσεις του Καναδά της Αμερικής υπάρχει ένα περιεργότατο είδος θατράχων, οι οποίοι έχουν... κέρατα!

Ο δολοφόνος νάος του Αμρτσάρ θεωρείται ως το δολοφόνος μνημείο των Ινδιών.

Στην Αμερική υπάρχει ένα φυτό, του οποίου ο κάλυκας είναι γεμάτος από ένα χυμό, με δυνατή μουδιά, ή οποία έλκει τους ποντικούς και τους δηλητηριάζει.

Στο Μπιονλιέ της Γαλλίας, ξεριζώθηκε εσχάτως από μια δυνατή θύελλα, μιά γερική έλθα 600 χρόνων, της οποίας ο κορμός είχε περίμετρο 14 μέτρων!

Πρό έτών, ένας Ιταλός έβαλοσάμω με μιά δική του μεθοδό τα λουλούδια, ώστε επί χρόνια δολόκληρα διατηρούσαν την ωμορφιά τους, το χρώμα τους και την δροσερότητά τους. Την μεθοδό του την κρατούσε μυστική, κ' όταν πέθανε δέσφαινα, μάταια ψάξαν στα «χαρτιά» του οι κληρονόμοι του. Το μυστικό του το πήρε μαζί του στον άλλο κόσμο.

Στάς Αθήνας, τα χρόνια που ζούσαν ο Δημοσθένης κ' ο Σωκράτης, τα θερμά λουτρά έθεσσαν το ασυμείδαστα πρὸς τὸν αρρενωπὸν χαρακτήρα.

Στις Ινδίες, πρό έτών, ένας Ινδός έτερός είδε μιά μέρα να χτυπούν μ' ένα τοσεκούρι κατακέφαλα έναν ταύρο. Τότε δέ ήταν ή συγκίνησή του, ώστε σαρρώθηκε κάτω νεκρός, λες και δέχτηκε ο ίδιος το χτύπημα!

Ένας γιατρός Έγγλέζος έδημοσίευσε μιά μελέτη για την εκδήλωση του έρωτικού μας ένστικτου. Μετά από πολλών έπιμένει πως όταν είμαστε τριών χρόνων, αγαπούμε τις μητέρες μας, έξη χρόνων τους πατέρες μας, δέκα χρόνων τις γιοιές, δεκάδη χρόνων τα φορέματα, είκοσι χρόνων τις φιλένες μας, είκοσιπέντε χρόνων τις γυναίκες μας, σαράντα τα παιδιά μας, έξήντα τους εαυτούς μας και έβδομήντα κάθε πράγμα που αντικρούμε.

Σ' ένα μοναστήρι του Παρισιού φυλάγεται μιά μεταξωτή παντούφλα, άπανά στην οποία είναι κειττημένος ένας σταυρός. Την παντούφλα αυτή την προσκυνούν μ' ευλάβεια οι πιστοί, γιατί είναι ή παντούφλα του Παπά Πιου του 7ου.

Στην Ιαπωνία υπάρχουν πολλά έντομα που, ψάλλουν περίφημα. Ένα απ' αυτά τα έντομα λέγεται «σουσουμπούσι», μ' άλλα λόγια «έντομο με καμπάνα». Όταν άκούσης για πρώτη φορά το έντομο αυτό, νομίζεις ότι άκούς πολλές μικρές καμπάνες από άσημ καμωμένες να χτυπούν χαρούσιμα.

Οι Ιάπωνες γιατροί έβρηκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Το παρασκευάζουν απ' τον χυμό ενός φυτού. Η ύποδο- ρεις ενόσεις του όρου αυτού σε θυθίζουν σ' έναν θαυμάσιο ύπνο, απ' τον οποίον ξυπνάς ευθυμωμένος.

Πρό έτών, κάποιος πάλμπροτος Έθρας της Πράγας, που όπερε τρομερά απ' το στομάχι του, σκέφτηκε ένα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Πήρε δυο υγιεινότες και όμορφότες ντανίδες και άδύσανε σαν να ήταν μωρό παιδί.

Όταν μαθεύτηκε αυτό και το αναγράψανε ή έφημερίδες—ή αντισημιακές γράψανε πύρινα άρθρα εναντίον του—οί σωθινί σταί φοιτηταί κανανε μιά τεραστιά διαδήλωση και βάσανε πυρκαγιά στο μέγαρο του Έθραλου. Εύτυχως γι' αυτόν ή αστυνομία έπενέθη έγκαιρώς και τον έσωσε από έθραο κάπνισμα και λυγισμά.

Οι Ιάπωνες γιατροί έβρηκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Το παρασκευάζουν απ' τον χυμό ενός φυτού. Η ύποδο- ρεις ενόσεις του όρου αυτού σε θυθίζουν σ' έναν θαυμάσιο ύπνο, απ' τον οποίον ξυπνάς ευθυμωμένος.

Πρό έτών, κάποιος πάλμπροτος Έθρας της Πράγας, που όπερε τρομερά απ' το στομάχι του, σκέφτηκε ένα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Πήρε δυο υγιεινότες και όμορφότες ντανίδες και άδύσανε σαν να ήταν μωρό παιδί.

Όταν μαθεύτηκε αυτό και το αναγράψανε ή έφημερίδες—ή αντισημιακές γράψανε πύρινα άρθρα εναντίον του—οί σωθινί σταί φοιτηταί κανανε μιά τεραστιά διαδήλωση και βάσανε πυρκαγιά στο μέγαρο του Έθραλου. Εύτυχως γι' αυτόν ή αστυνομία έπενέθη έγκαιρώς και τον έσωσε από έθραο κάπνισμα και λυγισμά.

Οι Ιάπωνες γιατροί έβρηκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Το παρασκευάζουν απ' τον χυμό ενός φυτού. Η ύποδο- ρεις ενόσεις του όρου αυτού σε θυθίζουν σ' έναν θαυμάσιο ύπνο, απ' τον οποίον ξυπνάς ευθυμωμένος.

Πρό έτών, κάποιος πάλμπροτος Έθρας της Πράγας, που όπερε τρομερά απ' το στομάχι του, σκέφτηκε ένα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Πήρε δυο υγιεινότες και όμορφότες ντανίδες και άδύσανε σαν να ήταν μωρό παιδί.

Όταν μαθεύτηκε αυτό και το αναγράψανε ή έφημερίδες—ή αντισημιακές γράψανε πύρινα άρθρα εναντίον του—οί σωθινί σταί φοιτηταί κανανε μιά τεραστιά διαδήλωση και βάσανε πυρκαγιά στο μέγαρο του Έθραλου. Εύτυχως γι' αυτόν ή αστυνομία έπενέθη έγκαιρώς και τον έσωσε από έθραο κάπνισμα και λυγισμά.

Οι Ιάπωνες γιατροί έβρηκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Το παρασκευάζουν απ' τον χυμό ενός φυτού. Η ύποδο- ρεις ενόσεις του όρου αυτού σε θυθίζουν σ' έναν θαυμάσιο ύπνο, απ' τον οποίον ξυπνάς ευθυμωμένος.

Πρό έτών, κάποιος πάλμπροτος Έθρας της Πράγας, που όπερε τρομερά απ' το στομάχι του, σκέφτηκε ένα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Πήρε δυο υγιεινότες και όμορφότες ντανίδες και άδύσανε σαν να ήταν μωρό παιδί.

Όταν μαθεύτηκε αυτό και το αναγράψανε ή έφημερίδες—ή αντισημιακές γράψανε πύρινα άρθρα εναντίον του—οί σωθινί σταί φοιτηταί κανανε μιά τεραστιά διαδήλωση και βάσανε πυρκαγιά στο μέγαρο του Έθραλου. Εύτυχως γι' αυτόν ή αστυνομία έπενέθη έγκαιρώς και τον έσωσε από έθραο κάπνισμα και λυγισμά.

Οι Ιάπωνες γιατροί έβρηκαν ένα φάρμακο κατά της μελαγχολίας. Το παρασκευάζουν απ' τον χυμό ενός φυτού. Η ύποδο- ρεις ενόσεις του όρου αυτού σε θυθίζουν σ' έναν θαυμάσιο ύπνο, απ' τον οποίον ξυπνάς ευθυμωμένος.

Ο ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Οι φίλοι και οι εχθροί του "Αγγλου διαδόχου στην Ακαδημία της Όσθέρνης. Η ζωή του στο πολεμικό "Ινδοστάν". Κριτικές περιπέτειες στο Παρίσι. Τα ιστορικά μεθυσία της Λέσχης Μπούλινγκτον. Ο πρίγκηψ της Ουαλλίας στον πόλεμο, και

ΣΤΕΡ' από τους αίματηρους αγώνες του ψωμιού που γίνονται καθημερινώς στις πρωτεύουσες του Παλιού και Νέου Κόσμου, καταλαβαίνετε πολύ εύκολα ότι κανείς δεν πολυσκοτίζεται για τα σημερινά πριγκηπόπουλα και τη ζωή τους. Κι' αυτά ακόμη τα παραμύθια των παιδιών δεν αναφέρουν πια ήρωικά και χρυσόστολα θασιλόπουλα. Όσο για τα όνειρα των εργαζομένων κοριτσιών, που φανταζόντουσαν ότι θα παντρευόντουσαν το νειρεμένο θασιλόπουλο, σήμερα είναι κάπως πιο πεζά κι' ή απαιτήσεις τους λογικότερες. Φαντάζεστε λοιπόν τις δυσκολίες του «επαγγέλματος» ενός πριγκηπού που είναι υποχρεωμένος να διατηρή την δημοτικότητα του και την αγάπη των μελλοντικών υπηκόων του. Ωστόσο, μία από τις πιο αξιολάγητες και τις πιο δημοφιλείς μορφές της εποχής μας είναι κι' ο διάδοχος του "Αγγλικού θρόνου, ο γοητευτικός Πρίγκηψ της Ουαλλίας, Σ' δολκλέρ, τον κόσμο δεν υπάρχει άνθρωπος που να μη τον ξέρη και να μη μιλάει για την καλωσύνη του και την παρομιώδη απλότητα των τρόπων του. Ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας ευχαρίστως θα εγκατέλειπε, αν αυτό ήταν δυνατό, τη διαδοχή του θρόνου και τις σκοτούρες του θασιλέως για ν' αφοσιωθεί στ' αγαπημένα του σπόρ.

Ο "Αγγλος δημοσιογράφος σερ Β. Μάρσντον, σ' ένα πολύκροτο άρθρο του που δημοσιεύτηκε εσχάτως σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες της Ευρώπης και της Αμερικής, κάνει μία σκιαγραφία της νεανικής ηλικίας του γοητευτικού πριγκηπού, η οποία, μά την αλήθεια, καθώς θα δοθούν οι αναγνώστες μας, δεν είναι τόσο ρόδινη και χωρίς λύπες και στενοχώριες.

«Όταν ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας, γράφει ο σερ Μάρσντον, συμπλήρωσε το δέκατο τρίτο έτος της ηλικίας του, αποφασίσθηκε σ' ένα οικογενειακό συμβούλιο που το συγκρότησαν ο τότε θασιλέας Έδουάρδος και οι γονείς του, να σταλή στη Ναυτική Ακαδημία της Όσθέρνης, χωρίς κανένα προνόμιο και να μη διαφέρει καθόλου από τους άλλους μαθητές. Ένας παλιός θαλαμηπόλος μάλιστα αναφέρει ότι ο σημερινός θασιλέας της Αγγλίας, για να πείσει τη σύζυγό του, που ήταν τόσο τυπική στα ζητήματα της εθιμοτυπίας, της είπε χαμογελώντας:

«Μη φοβάσαι, αγαπητή μου Μαρία, Έστω κι' αν όλοι θελήσουμε το αντίθετο, δεν θα θρεθώ κανείς να τον αφήσω να χρησιμοποιήσει και μία μόνο στιγμή, ότι είναι ο μέλλων θασιλέας της Αγγλίας».

Η ζωή του πριγκηπού στην Ακαδημία της Όσθέρνης με τους άριστοκράτες και πλουσίους συμμαθητές του δεν ήταν και τόσο καλή, γιατί τον πείραζαν διαρκώς για τον τίτλο του και του έδειχναν μία μεγάλη αδιαφορία. Οι μόνοι που ζήτησαν να τον βοηθήσουν και να γίνουν φίλοι του ήταν οι φτωχοί συμμαθητές του, στους οποίους έκρινε από την πρώτη μέρα εξαιρετική συμπάθεια κι' αγάπη.

Από την Όσθέρνη ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας εισήχθη στη σχολή του Ντάρτμουθ. Εκείνη την εποχή πέθανε ο θασιλέας Έδουάρδος κι' ο πατέρας του έγινε θασιλέας της Αγγλίας. Ο μικρός πριγκηψ έγινε τότε δούξ της Κορνουάλης και κληρονόμος του στέμματος...

Για το διάδοχο του Αγγλικού θρόνου άρχισε από αυτή τη μέρα μία ατέλειωτη σειρά δεξιώσεων και τελετών για την απονομή του τίτλου του Ιππότη της Περικνημίδος. Τέλος, στον πύργο του Κάρναθον, του έδωθε ύστερα από μία μεγαλοπρεπή γιορτή, ο τίτλος του Πριγκηπού της Ουαλλίας και σε λίγες μέρες έφευγε με το πολεμικό «Ινδοστάν», για ένα μεγάλο εκπαιδευτικό ταξίδι, σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων...

Όταν το «Ινδοστάν» άρχισε να εγκαταλείπει το λιμάνι, τα πράγματα άλλαξαν για τον νεαρό πριγκηπά! Δεν ήταν πια ο διάδοχος του Αγγλικού θρόνου, αλλά ένας νεαρός ναυτικός υπό τις διαταγές κάποιου τρομερών και ψημένων στη θάλασσα γερλόκων που δεν πολυσκοτίζονταν αν ήταν θασιλόπουλο. Ήθελαν να γίνουν οι δούλοι της δουλειάς του καραβιού με άκριβεια και με τυφή ύακοη.

Στη θάλασσα του Βορρά, το πολεμικό «Ινδοστάν» συνάντησε μεγάλη τρικυμία κι' ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας αναγκάστηκε

τότε να μάθει όλες τις θρησκείες των γερλόκων και να αντέξει τ' όστες των ναυτικών και στο ούτσκι με σόδα. Έμεινε λοιπόν να πίνει το περίφημο «θηρίο», δηλαδή ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο απ' όλα τα δυνατά λικέρ, χωρίς να κυλιέται μεθυσμένος στο κατάστρωμα και τραγουδώντας κι' αυτός τα παρμένα τραγούδια των ναυτικών, που δεν φημίζονται και τόσο για τη λεπτότητα των εκφράσεών τους...

Η πληροφορία όμως αυτές για τας... προόδους του πριγκηπού κατατρόμαξαν την μητέρα του, την θασιλίσσα Μαρία, η οποία φοβήθηκε για τον χαρακτήρα του παιδιού της κι' ύστερα από τρεις μήνες, το πολεμικό «Ινδοστάν» διατάσσεται να διακοπεί το ταξίδι του και να επιστρέψει στην Αγγλία...

Εκείνο τον καιρό, έπεταιρη στο νεαρό διάδοχο να έλπει φθί το Παρίσι, για να διασκεδάσει λίγο, γιατί ύστερα θα έλξειτάσεις για να εισαχθεί στο Μάγκνταλν-Κόλλετζ της Όξφορντ.

Στο Παρίσι, φιλοξενήθηκε από τον μαρκησιο ντε Μπωβουά, που ήταν φίλος του θασιλέως κι' εκεί γνώρισε και τις πρώτες εθιμικές γυναίκες. Η έρωτικές του κατακτήσεις μάλιστα ήταν τόσες πολλές, ώστε ο καθηγητής του Χάνσελ κι' ο ταγματάρχης Καντόγκαν αναγκάστηκαν να του υποδείξουν ότι, αν τις μνησθαινε ή θασιλίσσα Μαρία θα έτρωμοκρατείτο πάλι και θα τον ανακαλούσε στο Λονδίνο. Στόν ταγματάρχη Καντόγκαν προστάει ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας την μεγάλη αγάπη του για το σπόρ και την ιππασία κι' ακόμη και ημέρα μάλιστα βαρυσμασμού για την επιδεξιότητα και την εξυμνάση του συνοδού του.

Ο ανήσυχος όμως χαρακτήρας του δεν τον άφησε να περάσει μία φρόνιμη ζωή. Έτσι έγινε μέλος της περιφημής λέσχης Μπούλινγκτον, στην οποία από καιρούε καιρού γινόντουσαν θακκικά συμπόσια που διαρκούσαν ολόκληρη την νύκτα και στα οποία διασκεδάζει με θλίψη τους άριστοκράτες να κυλιούνται στο πάτωμα μεθυμένοι από το κρασί, ενώ εκείνος κέρδιζε πόντους το στοίχημα κι' εξακολουθούσε να πίνει, όπως τότε. Ήταν ήταν στο πολεμικό «Ινδοστάν».

Από τη μέρα ωστόσο που κλείστηκε στην Όξφορντ, άρχισε για τον πριγκηπά μία αίσθητη και προσεκτική μελέτη. Έκει συνεδού με πολλούς σοσιαλιστές φοιτητές, τους οποίους συναναστρεφότο και συζητούσε μαζί τους. Κάποτε μάλιστα, ένας από τους φίλους του έστειλε κατά των μοναρχών κι' ο Πρίγκηψ της Ουαλλίας τότε, όταν ήρθε η σειρά του για να μιλήσει, τους είπε:

«Ο πατέρας μου, καθώς έζηρε, είχε βασιλεύσει, ώστε δεν μπορώ να πάω τίποτα κατ' των θασιλέων!».

Ένας από τους παρισταμένους την διασταίγμνη τον παρακάλεσε να του παραχωρήσει το λόγο και τραγούδησε τον Αγγλικό Ύμνο. Ο Πρίγκηψ τότε σηκώθηκε από τη θέσι του ευχαριστημένος και τραγούδησε κι' αυτός έναν εργατικό ύμνο, που έδειχνε σε τους σοσιαλιστές φοιτητές.

Απειρα τώρα είναι τα ανέκδοτα της στρατιωτικής ζωής του Πρίγκηπου της Ουαλλίας. Ο σερ Μάρσντον στο πολύκροτο άρθρο του αναφέρει μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά.

Όταν ο ζωηρός πριγκηψ τελείωσε το πανεπιστήμιο της Όξφορντ, έστάλη με τον βαθμό του υπολοχαγού στο Ουάιτ του Έσεξ. Ένα πρωί του Σεπτεμβρίου του 1914, ενώ γινόταν μερικούς νεοσυλλέκτους, έχασε την ύπνονη του κι' έπεσε ένα γέρο λοχία που παρακολουθούσε τα γυμνάσια.

Περίεργο! Αυτό οι άνθρωποι, αν και φαίνονται τόσο ένοποι, χάνουν διαρκώς το θήμα τους και τη σειρά τους!

Κόριε υπολοχαγέ, του απάντησε ο λοχίας, αυτό οι μέν είναι έξυπνοι, μα έσείς τους μεταχειρίζεσθε σαν δεσποινίδες! Μεταχειριζόσθε τους με περισοτέρη ασητηρότητα και θα έλεγε τί ώραία που θα μάθουν να περπατάνε!...

Από κείνη τη μέρα πράγματι, οι νεοσυλλέκτοι έφθκαν κυριολεκτικώς το διάβολο τους από τον λεπτοκαμωμένο υπολοχαγό κι' αναγκάστηκαν να γίνουν εφετέρια.

Μετά από ένα μήνα, το σύνταγμα του ανεχώρησε για τη Γαλλία, μα ο πριγκηψ πληροφορήθηκε ότι θα έμενε στο Ουάιτ. Πειραγμένος λοιπόν, ζήτησε μία μικρή άδεια κι' έπρεξε στο Λονδίνο, όπου παρουσιάστηκε στο Υπουργείο των Στρατιωτικών και ζήτησε άκρόασι του λόρδου Κίτσενερ.

Γιατί δεν μου επέτρεψαν να μεταβώ στη Γαλλία; τον ρώ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ιδού μερικές συμβουλές, που δίνει ένα Γαλλικό περιοδικό στους αναγνώστες του, για να ζήσουν ευτυχισμένοι:

1) Μη χάνετε τον καιρό σας γκρινιάζοντας εναντίον της άτυχίας σας και της αναποδιάς του κόσμου.

2) Κάνετε μ' ευσυνειδησία και μ' ευχαρίστησι τη δουλειά που σας ανέθεσαν ή Μαύρα έδω κάτω στη Γη.

3) Θροντίζετε ν' αποδώουν όσο το δυνατόν περισσότερους καρπούς η προσπάθειές σας.

4) Η μεγαλύτερη και διαρκέστερη απόλαυσι που μπορούμε να απολαύσουμε, είναι εκείνη που μας δίνει η συνείδησι ότι είμαστε ευχαριστημένοι από τον εαυτό μας.

5) Η εργασία δεν είναι αγγαρεία. Και δεν είναι μονάχα το μέσο ν' απολαύσουμε, δι' τη χροιάζομας να ζήσουμε, αλλά είναι και αναγκαία συνθήκη για τη βελτίωσι της τύχης όλων μας. Είναι μία δράσις καλή, ήρεμη, ήμενη και ωφέλιμη.

6) Πρέπει ν' αγαπάμε την εργασία μας αυτήν και' εαυτήν. Έτσι κι' οι μύς φαίνεται ευκολότερη. Και θα εργαζόμαστε καλύτερα και περισσότερο.

7) Δεν ζούμε στη Γη για να είμαστε λυπημένοι και να κλαίμε τη Μαύρα μας.

8) Μην είστε πολύ ζηλιάρδες και φθονεοί. Ο φθόνος, είπε ο Σταντάλ, είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο για την ευτυχία. Αν δεν έχετε δικό σας απάντητο, παρηγορηθείτε με ταξί. Κι' αν τα οικονομικά σας μέν δεν επιτρέπουν το ταξί, παίρνουν το τραίνο. Αν δεν έχετε ούτε και' για το τραίνο, θυμηθείτε τι είπε κάποιος φιλόσοφος. Είπε πως ο καλύτερος τρόπος να ταξιδεύει κανείς είναι τον...τις' αριστεράς 2 τραίνο, δηλαδή η πεζοπορία. Αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια και δεν πρέπει να την ξεχνάμε.

9) Η ευτυχία είναι ένα πράγμα που είναι δύσκολο να καθορισθ. Σπάνιος βρίσκεται μεταξύ των πλουσίων και των μεγάλων, μέσα στα παλάτια και τα μέγαρα. Την βρίσκει κανείς συνηθέστερα στις καλύβες των στωικών και των ταπεινών. Την βρίσκουμε επίσης σ' εκείνους που λένε: «Θέλω νύμια ευτυχίας, το θέλω και θα γίνει, είμαι κιόλας ευτυχής».

10) Οι μεγάλοι και οι πλούσιοι έχουν κι' αυτοί τους υπελλίδες τους, τις στενοχώριες τους, τις ανησυχίες και τις κακομοιρίες τους, όπως κι' όλοι μας. Οι έλλοι, οι φτωχοί, έχουν την καλή τους καρδιά. Βέβαια και' αυτοί, όπως για όλην την ανθρωπότητα, το χεμώνα κάνει κρηό, χιονίζει, λυσσομανάει ο παγερός αέρας, το δέν καλοκαίρι και' ζεσταίει ο ήλιος, μα τα δέχονται όλα με α-καρπεία κι' άνοιχτη καρδιά.

11) Κι' ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος έχει κά-ποια λίπη, κάποια σκοτούρα, που θα διατάρασσει την ευτυχία του, αν δεν προσπαθήσει να την ξεχάσει. Κι' αν του τύχει να χυμιά μικρή άτυχία, δεν καθάει να κλασάει τη στενοχώρια και τη λίπη του, αλλά φροντίζει να μη την σκέφτεται καθόλου.

12) Αν πρόκειται να σκοτωθώ, αυτό δεν έχει καμιά σημασία, αφού έχω αδελφούς!

13) Σύμφωνα, του απάντησε ο Κίτσενερ, δεν έχει μεγάλη σημασία! Πιθανόν όμως να συλληφθήτε αιχμάλωτος κι' εγώ δεν μπορώ να διατρέξω ένα τέτοιο κίνδυνο!...

Ο πριγκηψ ωστόσο κατάρθεσε τον Νοέμβριο ν' αποβιβάσθ στη Γαλλία, αποστασμένος στο Άρχηγείο. Εκεί πέρα όμως δεν άργησε να καταλάβη ότι τον πρόσεχε διαρκώς ο ταγματάρχης Μάρρυ, στον οποίο είχε αναθέσει ο θασιλέας την επιτήρησι του γιου του υπό ατομικήν του εγγύη.

Μία μέρα, ο Μάρρυ έχασε τα ίχνη του πριγκηπού. Τρελλός τότε από την απελπισία του, αναστάτους τον κόσμο και τέλος επιπροφορήθη ότι ο αιχμάλωτος του είχε αναχωρήσει με τ' α-τομικό του για να διαβιβάσει διαταγές σ' ένα τμήμα του πυροβολικού κοντά στη γραμμή του πυρός! Όταν ο ταγματάρχης Μάρρυ έφτασε τρομοκρατημένος εκεί περ, είδε τον πριγκηπά να καπνίζει ήσυχα την πίπα του και να κυττάζει το α-τομικό του που το είχαν θρυνμάσει η γερμανικές δίδες...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο ταγματάρχης έστειλε ένα έπείγον τηλεγράφημα στον αρχιστρατήγη σερ Τζόν Φρέντς, στο οποίο του έλεγε ότι: «Ο νέος αυτός άρνα ή γρήγορα θα σκοτωθί και δεν θα είναι ν' αναλάβω την εγγύη του θανάτου του! Παρακαλώ να με στείλετε στη θέσι μου, στα χαρακώματα». Η αίτησί του, λοιπόν, έγινε δεκτή, ενώ ο πριγκηψ εξακολουθούσε να παραμένει γιατί δεν τον άφηναν να πολεμήση κοντά στους γερμανικούς, σαν ένας οποιοσδήποτε διαβωματικός...

Κι' ο σερ Β. Μάρσντον, τελειώνοντας το θιογραφικό σημείω-μά του για τα νεανικά χρόνια του Πρίγκηπου της Ουαλλίας, αναφέρει ότι δεν υπάρχει άλλο θασιλόπουλο που άγαπήθηκε τόσο από τους συντρό-φους του και τον κόσμο, όσο ο διάδοχος του Αγγλικού θρόνου.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Να τι θα πη προνοητικός άνθρωπος!...

—Ένας ιδιοκτήτης στο Παρίσι έφτιασε στον κήπο του σπιτιού του και εις βάθος έξι μέτρων, ένα εύχρηστο καταφύγιο, για την περίπτωση βομβαρδισμού.

—Το καταφύγιο αυτό είναι τόσο στερεά κατασκευασμένο, ώστε ν' αντέχει και στις ισχυρότερες βόμβες των αεροπλάνων, επίσης δε έχει και μηχανήματα να εξουδετερώνη την επίδρασι των δηλητηριωδών αερίων.

—Φαντασθήτε πια τί θα γίνει, αν γενικευθούν τα καταφύγια αυτά, από το φόβο προσεχούς πολέμου.

—Θα βλέπαμε να δημοσιεύονται στις εφημερίδες εννοιασθήρια ως

έξης συντεταγμένα: «Ενοικιάζεται οικία εύηλος, εύαερος, εις κεντρικ-ήν θέσιν, δωμάτια πέντε, χώλι, λουτρό, κουζίνα, μαγειρείον, ηλεκτρική εγκατάστασις, δωμάτιον υπηρεσίας και ... καταφύγιον b...».

—Ένας Γάλλος ψυχολόγος, ο κ. Μαρσέλ Έσπώ, σ' ένα άρθρο του αποδείχνει ότι στις γυναίκες άρσουν περισσότερο τα βιβλία, που τις κάνουν να κλαίει, παρά εκείνα που τις κάνουν να γελούν.

—Αυτό είναι και το συμπέρασμα από ένα δημοψήφισμα, που έλαμνε η Ένωσις των Γαλλίδων Γυναίκων.

—Υπέρ των συγγραμμάτων βιβλίων εφήμερον 7.654 γυναίκες, και υπέρ των κομικών, σατυρικών ή διασκεδαστικών 5.251.

—Στις γυναίκες υπερσχύει ή καρδιά, το αίσθημα, ή συγκίνησις, δη-λαδή τα δάκρυα.

—Το γέλιο είναι κυρίως υπόθεσι του μυαλού και άνδρες μάλλον στόν άνδρα.

—Ένας μουσικοδιδάσκαλος στην Αμερική δόγανωσε σε διάφορες πόλεις...δωχότερες υπερπαιδών.

—Ορχήστρες, δηλαδή, πλήρεις, στις οποίες τα διάφορα όργανα παίζουν παιδάκια ηλικίας μικρότερης των έξι ετών.

—Η πιο φημισμένη υπερπαιδιστική ορχήστρα είναι του Χόλλυγουντ, ή οποία έχει και πολλές εισορβείσι, γιατί όλοι την προτιμούν, για γού-στο, βέβαια, στις γιορτές που γίνονται.

—Συνεφίτη όμως τι ύπομονη πρέπει νάχει ο μουσικοδιδάσκαλος αυτός, για να μάθει μουσική και να υποτάσσει στην υπακοήν του τόσα κου-τσούβελα!...

—Ο καθηγητής της Ιατρικής Κύριλλος Λι-πουσι, στην Αγγλία, έδωσε τελευταίως μία διά-λεξι για τη σχέση του εγκεφάλου με την διανοη-τική ικανότητα.

—Επιστοποίησε δηλαδή κι' αυτός ότι το μέ-γεθος του εγκεφάλου και το βάρος του δεν έχει καμιά σχέση με την διανοητική ικανότητα.

—Όλοι βέβαια θέλανε δη σε διάφορα ταμεία επιγραφές να λένε: «Παρακαλούμεν, μετρά-τε καλά τα χρήματα που παίρνετε. Οδέν

λάθος αναγνωρίζεται μετά την απομάκρυνσιν εκ του τα-μείου».

—Κατ' απομνημόνι αυτής της επιγραφής, ο εφημέριος ενός χωριού στην Αγγλία έδωσε την εξής επιγραφή στην εκκλησία:

«Όσοι έρχονται να παντρευθούν, παρακαλούνται να σκεπτόνται πρώτα καλά τι πρόκειται να κάνουν. Μετά την απομάκρυνσιν εκ της εκκλησίας, οδέν...λάθος αναγνωρίζε-ται».

—Σύμφωνα με τις νεώτερες αστρονομικές παρατηρήσεις, ή διάμετρος της Σελήνης είναι 34.782 χιλιόμετρα.

—Η απόστασις δέ της Σελήνης απ' τη Γη είναι 384.395 χιλιόμετρα.

—Το Βέλγιο είναι ή χώρα, όπου ο άνθρωπος πίνει την περισσότερη μπόρα.

—Το έτος 1932 ή έτησις κατανύμειος, υπήρξε αντιστοιχισμός τής 185 λίτρης στον κάθε άτομο.

—Η άλλες γυναίκες ζουνται πολύ κάτω.

—Στην Αγγλία ή κατανομή των άτόμων ήταν 77 άνδρες, στην Δανία 72, στη Γερμανία 68, στη Δανία και Τσεχοσλοβακία 62, στην Ελβετία 46, στη Γαλλία και την Πολωνία 42, στη Σουηδία 38, στην Ολλανδία και στη Νορβηγία 26.

—Στη Γαλλία ολόκληρη ημερομηνία εν έλει 1.712.233 αιώσνητα, επιβιωσι και φορτίγια.

—Στο Παρίσι και τα περίε γύρω χωριά 26.579 αιώσνητα.

—Πόσους κατοίκους μπορεί να φέρει ή Γη ολόκληρη; Μετά μέση, που έχει σημει-ρα στη διάθεσι της ή ανθρωπότης, ή Γη μπορεί να φέρει 55 δισεκατομμύρια ζώον-των.

—Επ' του παρόντος το σύνολο των κατοίκων της υπολογίζεται σε 1.820 εκατομμύρια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ 74^{ΗΣ} ΛΕΩΦΟΡΟΥ

ΝΑ θράδυ θρισκόμουν στο γραφείο του φίλου μου αστυνομικού Τζάκ Χάουλαντ, όταν άξαφνα άνοιξε η πόρτα και μπήκε θιαστικά ένας άγνωστος. Τό πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από τον τρόμο και τα μάτια του είχαν μία έκφραση τρέλλας.

—Μίστερ Χάουλαντ, ψιθύρισε ανασταίνοντας θάρρος, βοηθήστε με! Δεν πρέπει ν' αφήσετε αυτή τη γυναίκα να με θασανίσει!... Κοντεύω να τρελλαθώ!...

Ο Χάουλαντ μου έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα, πράγμα που δεν ξέφυγε από την προσοχή του άγνωστου.

—Όχι! Δεν είμαι τρελλός! Δεν είμαι τρελλός! Έκανε. Σας παρακαλώ μονάχα

να μ' ακούσετε.

Και χωρίς να περιμένη απάντησι, έπεσε σε μία πολυθρόνα κι άρχισε να τρέμη σαν νευροπάστο.

Ο Χάουλαντ σηκώθηκε άμέσως, του έδωσε ένα ποτήρι νερό κι έπειτα του είπε:

—Διηγήθηκες μας τώρα τι συμβαίνει...

Ο ξένος μας κύταζε στενοχωρημένος κι άρχισε να διηγείται την ιστορία του:

—Είμαι ο έμπορος Λούις Μάκ Άλλαν και κάθουμαι με την οικογένειά μου σ' ένα διαμέρισμα της 74ης Λεωφόρου. Σ' αυτό το διαμέρισμα ζω τώρα δέκα δλοκλήρα χρόνια μία ήσυχη ζωή...

—Λοιπόν; ρωτήσαμε κι οι δυο με περιέργεια.

—Μιά στιγμή!... Η υπόθεσίς μου, καθώς θα δήτε, έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Ξαφνικά, έδω και λίγους μήνες εγκατεστάθη στο διαμέρισμα που βρίσκεται πάνω απ' το δικό μου μία Ισπανίδα, μία διαβολογυναίκα! Είναι γοργή και έχει έρθει στη Νέα Υόρκη μ' ένα μεγάλο σκυλί, από τη βορεινή ράτσα των Σαμογετών, που ούρλιαζε σαν λυσσασμένο όλη τη νύχτα και τη μέρα καθότανε στη σκάλα κι έδειχνε απειλητικά τα δόντια του σ' όποιον τολμούσε να περάσει από κοντά του. Έχω παιδιά, μίστερ Χάουλαντ και καταλαβαίνετε τον τρόπο μου. Μάλιστα, κι' εγώ κι' η γυναίκα μου, παρακαλέσαμε τη γειτονιά μας να μην αφήνει ελεύθερο το σκυλί της. Εκείνη όμως θάλεγε κανείς ότι διασκέδαζε με το φόβο μας. Έγώ τότε, απελπισμένος, απεφάσισα να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία. Ένα θράδυ λοιπόν, που έλειπε η Ισπανίδα, ανέβηκα ως το διαμέρισμά της κι επέταξα ένα κομμάτι δηλητηριασμένο κρέας στο σκύλο της. Όταν η χορεύτρια γύρισε τα ξημερώματα στο σπίτι, το θρήκε έξω από την πόρτα της ψόφιο. Τό τί έγινε τότε, είναι αδύνατο να περιγράψω! Άρκει να σας αναφέρω, ότι σηκώθηκαν στο πόδι όλοι οι ένοικοι της πολυκατοικίας...

Από εκείνη όμως τη νύχτα έχασα την ησυχία μου κι έγινα νευρασθενικός. Η Ισπανίδα δεν άργησε να καταλάβει, ότι ο μόνος που θα μπορούσε να δηλητηριάσει το σκυλί της ήμου εγώ, ο οποίος κάθε τόσο της έκανα παράπονα. Μου κήρυξε λοιπόν έναν άγριο κι εξοντωτικό πόλεμο... Τό διαμέρισμά μου έχασε την ατμόσφαιρα της οικογενειακής γαλήνης του και μεταβλήθηκε σε μία κατοικία φαντασμάτων! Μάλιστα, μίστερ Χάουλαντ, φαντασμάτων! Ύστερα από τά μεσάνυχτα ακούγονται ούρλιασματα κι άπεγνωσμένες κραυγές ενός ανθρώπου, που θέλουν να τον πνίξουν, υπόκωφα θήματα που φτάνουν ως την πόρτα μου και σταματούν απότομα κι' ένας ανατριχιαστικός θόρυβος από θάρεις άλυσσίδες που σέρνονται στο πάτωμα από δυνάτα κι' άόρατα χέρια. Τα παιδιά μου κι' η γυναίκα μου, είκοσι μέρες τώρα, δεν μπορούν να κλείσουν μάτι από τό φόβο τους! Όσο για μένα, έχω αφήσει τις δουλειές μου και καταλαβαίνω, ότι αν διαρκέσει ακόμη λίγο αυτή η κατάσταση, θα τρελαθώ!

Αυτά όμως δεν ήταν τίποτε μπροστά σ' εκείνο που διαδρα-

ματίστηκε απόψε. Είχαμε πέσει από νωρίς και προσπαθούνα να κοιμηθούμε, όταν σε λίγο διακρίναμε πάνω από το κεφάλι μας, μες στο σκοτάδι, ένα σκελετό, έναν άνθρωπο σκελετό που φωφόριζε άπαισία και που άνοιγόκλεινε τις μασημένες μ' ένα ξερό κι' ανατριχιαστικό χτύπο! Η γυναίκα μου έκανε μία σπαραχτική κραυγή και λιποθύμισε. Όσο για μένα, πιάχτηκα από τό κρεβάτι κι' άναμα τό φως. Μά τότε άνα έξαφανίστηκαν ως διά μαγείας και μόνο δυο-τρεις κηλίδες άμματος είχαν κοκκινίσει τα σκεπάσματά μου. Τρέμοντας άπο τό φόβό μου, ντύθηκα θιαστικά κι' ήρθα να ζητήσω βοήθειά σας.

—Πώς τη λένε αυτή την Ισπανίδα; τον ρώτησε ο Χάουλαντ.

—Κόντα Ροντέζ, του άπάντησε ο δυστυχής Μάκ Άλλαν.

—Από τί ώρα περίπου άρχίζουμε να σας άνησυχούν τα τέ-

τάσματα;

—Μά, από τά μεσάνυχτα ως την ώρα που γυρίζει στο δω-

μέρισμά της αυτή η διαβολική χορεύτρια...

—Πολύ καλά, μίστερ Μάκ Άλλαν... του είπε ο Χάουλαντ.

Θά προσπαθήσουμε να δώσουμε ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία.

Προσέεζε μόνο να μην πητε πουθενά ότι ζητήσατε τη συνδρομή

της αστυνομίας. Άλλοι τό θράδυ στις δώδεκα η ώρα άνα έ-

πισκεφθούμε... Και τώρα πρέπει να γυρίσετε στο σπίτι σας

και να ήσυχάσετε...

Όταν ο παρόδοξος εκείνος άνθρωπος έφυγε τριμυρίζοντας

από τό αστυνομικό γραφείο, ο φίλος μου άνοιξε ένα συρτάκι

έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο θιγλίο γεμάτο από φωτογραφίες

γύρισε μερικές σελίδες του και τέλος μούδειξε τη φωτογραφία

μιάς γυναίκας:

—Καθώς βλέπετε, μού έπε-

τη η Κόντα Ροντέζ, μία πολύ

χαριτωμένη. Μόνο δεν έβου-

σχείο μπορεί νάχη με τα πα-

δοξα μαρτύρια αυτού του δυσ-

τυχισμένου... Άς είναι άλη-

θες με συνοδούσης, θέταται, ότι

74η Λεωφόρος... θά διαμεί-

νομε...

Άρχισε να προσπαθή να συνεφέρει τον λιποθύμο Μάκ Άλλαν...

έκλεισε κάτι απότομα κι' έπειτα απλώθηκε μία βαριά ατμόσφαιρα.

—Άνοιξτε, αν δεν θέλετε να σπασούμε την πόρτα! ούρλια-

ζα θυμωμένος ο αστυνομικός.

Μά και πάλι δεν τού δόθηκε καμιά άπάντησι. Ο Χάουλαντ

έσπρωξε τότε δυνατά την πόρτα που άνοιξε με πάτονα. Τί-

ανθρωποι στεκόντουσαν άκίνητοι στη μέση του δωματίου,

μοντας από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

λετό από τό φόβο τους. Κάτω στο πάτωμα, ήταν ένα σκε-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Έμιλ Γιάνιγκς, ο οποίος επανήλθε πρό ολίγων ημερών στον κινηματογράφο, είχε γίνει άφαντος επί δεκαοχτώ μήνες. Έκόν-τεψε να ξεχασθή.

—Πού είσαστε κρυμμένος τόσον καιρό; τον έρώτησαν στο Βερολίνο οι δημοσιο-γράφοι.

—Στην Αυστρία, σ' ένα κτήμα μου, άσολούμενος στην όρνηκοκία. Στό ύπο-στατικό μου έτρεφα κόττες, αγελάδες και γουρουνία. Η κόττες μου γεννούσαν τα-

κτικά αυγά. Καλλιεργούσα επίσης και τον κήπο μου. Έμάζε-

ρα κάτι δαμάσκηνα τό περασμένο καλοκαίρι, μεγαλείο! Οι

χωριάτες άρχισαν να με άναγωνίζουσαν για καλόν καλλιερ-

γητή. Καί η έπιδιοκίμασία τους με συγκινεί τόσο, όσο και τά

χειροκροτήματα του κοινού, όταν μ' έβλεπε στις ταινίες. Ύ-

στερ από είκοσι πέντε έτών εργασία στόν κινηματογράφο, θέ-

λησα να άναπαυθώ. Άπέκρουσα όλα τά συμβόλαια που μού

έπρότειναν και άποσύρθηκα στό κτήμα μου. Θά μείνω εδώ στη

Γερμανία για πάντα. Δεν ξαναπάω στην Άμερική...

Στις 15 Φεβρουαρίου, ο περίφημος πρωταγωνιστής του Γα-

λικού κινηματογράφου Σάρλ Μπουαγέ

παντρεύτηκε την Άγγλιδα ήθοποιό Πάτ

Πάτερσον. Η νύφη είχε είκοσι δυό έτών,

άραιότατη και μόλις πρό δυό έτών έντε-

μπυάρισε στόν κινηματογράφο

Μιά άλλη παλιά γνωριμία της Γκρέ-

τα Γκάρμπο, μία συμμαθήτριά της στό

δημοτικό σχολείο είχε παραιτηθεί.

Έγινε χορεύτρια πρώτα κ' ύστερα, παίρ-

νοντας τόν κακό δρόμο, κατέληξε να πά-

ει ένα χρόνο φυλακή γιατί έσκότωσε τό παι-

δί της, καρπό ερώτων άνδρων.

Η Γκάρμπο διάβασε την ιστορία της

σε μία Σουηδική έφημερίδα κ' έγραψε στούς γνωστούς της στη

θια κι' ούρλιαζε από τό φόβό της, ενώ επάνω στό κρεβάτι

ήταν άκίνητος μ' άνοιχτά τά μάτια, ο δυστυχής έμπορος. Ο ά-

στυνομικός πέταξε τό σακκάκι του, άνασκολιτώθηκε κι' άρχισε

να προσπαθή να συνεφέρει τόν λιποθύμο Μάκ Άλλαν.

—Δεν είναι τίποτα, μη σοβάστε! φώναξε στην τρομοκρατημένη

γυναίκα του. Είναι λιποθύμος!...

Εκείνη όμως εξακολούθησε να ούρλιαζε σαν τρελλή με τά

μάτια καρφωμένα στό πάτωμα. Πάσο είχε δίκη! Εκεί, στη

μέση της κάμαρας ήταν ένας άνθρωπος σκελετός!...

—Α, οι κακοτροποι! Έκανε ο φίλος μου, τρίζοντας τά δόντια

του από τό λύσσα. Έχουν τρυπήσει τό ταβάνι και κατέβηκαν

από εκεί αυτό τό σκελετό για να τρομοκρατούν τόν Μάκ Άλ-

λαν και τη γυναίκα του. Την ώρα λοιπόν που χτυπήσαμε στην

πόρτα τό δωμάτιο της Ροντέζ, οι άλγες, τρομοκρατημένοι,

τόν άφησαν να πέση κάτω στό πάτωμα. Τό αποτέλεσμα; Η λι-

ποθύμια τού Μάκ Άλλαν κι' ο άπερίγραπτος τρόμος της γυ-

ναίκας του.

Αλή η κεραυνόβολος επέμβασις τού Τζάκ Χάουλαντ, ενός

από τούς περιφημότερους ντετεκτίβ της Νέας Υόρκης, διαφώ-

τισε τό μυστήριο τού στοιχειωμένου σπιτιού της 74ης Λεω-

φόρου.

Η έκδικτική χορεύτρια Κόντα Ροντέζ και τά τρία «φαντα-

σματα» της, άδηγήθηκαν την ίδια νύχτα στη φυλακή και πρό-

κειται τώρα να πληρώσουν πολύ άκριβά αυτή τη μακάβρια

φάρσα τούς που λίγο έλειπε να κάνει τόν δυστυχο έμπορο Μάκ

Άλλαν και τη γυναίκα του να τρελλαθούν από τό φόβό τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η Μπεμπέ Ντάνιελς

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Στοκχόλμη να περιμαζέψουν την άτυχη κοπέλλα. Πράγματι, μόλις θγήκεν από τη φυλακή, η νέα αυτή προσελήφθη οικονομός σ' ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα. Όταν έρώτησε κ' έμαθε ότι τη σωτηρία της την όφειλει σε μία παλιά της συμμαθήτριά, ά- πόρησε πολύ, γιατί πού να φαντασθή, ότι η ένδοξώτερη θεν- τέττα τού κινηματογράφου, η Γκρέτα Γκάρμπο είχε η Γκρέτα Γκούσταφσον, με την όποία άλλοτε καθόταν στο ίδιο θρανίο!...

Ένας άλλος όμως παλιός γνώριμος της Γκρέτας Γκάρμπο, κάποιος Νορμάν, θρήκε για καλά τό μπλεά του.

Ο Νορμάν αυτός έδούλευε στο ίδιο έμπορικό κατάστημα της Στοκχόλμης πρό έτών, όταν η δεσποινίς Γκρέτα Γκούσταφσον

έκανε την πωλήτριά και τό μανκενέ. Όταν η Γκρέτα δοξά-

σθηκε, ο παλιός συνάδελφός της έπήγε στο Χόλλυγουντ και

την είδεν. Άλλά ένας Άμερικανός ρέπορτερ που έμαθε τό

πράγμα, έπήγε στην έφημερίδα του και...κατεσκεύασε μία

συνέντευξη μέ... «τόν άνθρωπο που άυτοκτόνησεν έφτά φορές

ως τώρα για την Γκρέτα Γκάρμπο, που την άγαπάνε τρελλά δέ-

κα χρόνια».

Την άλλη μέρα έδημοσίευσαν την ψεύτικη συνέντευξη όλες η

Άμερικανικές έφημερίδες, άπ' αυτές δε την πήρε και μία

Σουηδική έφημερίδα. Η γυναίκα τού Νορμάν, διαθάζοντας

τά... έρωτικά κατορθώματα τού άνδρός

της, ένινεν έξω φρενών και φαντάζεσθε τί

μπελάνδες θρήκε ο δυστυχισμένος.

Αυτήν την έβδομάδα στο Χόλλυγουντ άρ-

χισε τό γύρισμα της ταινίας «Τό Καρνα-

βάλι τού Έρωτος» με τόν Γιούσταφ Φρά-

λιχ.

Η εσάνη Άλίκη Φιλντ θά πρωταγωνι-

στήση στο γύρισμα της ταινίας «Η φρο-

υλάιν Ντόκτορ». Θά ύποδυθι τό πρόσωπο

της μυστηριώδους και τοιμεράς δεσποινί-

δος Ντόκτορ, η όποία διεδραμάτιζε σπου-

δαιότατο ρόλο ως πράκτορ της Γερμανι-

κής κατασκοπείας κατά τόν παγκόσμιο πό-

λεμο.

Οι όπερατέο τών επικάίων γεγονότων

έδειξαν αξιοθαύμαστον ήρωισμό στις αίμα

τηρές σκηνές τού Παρισιού. Με κίνδυνο

της ζωής τούς παρηκολούθησαν κ' έκινι-

ματογράφησαν όλες τις συμπλοκές τών

διαδηλωτών με τόν στρατό.

Ο Σάρλ Λάστον, ο περίφημος Άγγλος

ήθοποιος που ύπεδυσεν τόν ρόλο τού Έρρικου θου, έκαμε μίαν

εύγενή χειρονομία συνάδελφικής αλληλεγγύης.

Έμαθεν, ότι ο Γαλλικός Θίασος τών Δεκατέντε» βρίσκεται

τώρα σε πολύ στενόχωρη οικονομική θέσι και δεν μπορούσε να

δώσει τις παραστάσεις που ανέλαβε στο Λονδίνο. Ο Λάστον

προσέφερε να καλύψι έξ ιδίων του τά έξοδα τού θιασού.

Τό τελευταίο νέο τού Χόλλυγουντ είναι, ότι τό διαζύγιο της

Λούις Βελές και τού Τζόννυ Βασαμούερ, τού ήθοποιού που έ-

δημοποίησε τόν τύπο τού Τάρζαν, άπορρόφηθηκε.

Ύστερ από τεσσάρων μηνών παινδρεία άποφάσισαν να χω-

ρίσουν. Έχωρίσαν πράγματι για τέσσερις... μήνες. Και κατόπιν

εσκέφθησαν ότι προτιμώτερο ήταν να μείνουν παντρεμένοι.

Κ' έτσι, η «Γυναίκα-Φλόγα» έμεινε πάλι με τόν «Άνθρωπο-

Πύθη».

Η Γυναίκα με τά λευκόχρσα μαλλία, η θορυβώδης Τζόαν

Χάρλου, σ' ένα άρθρο της που δημοσιεύθηκε σ' ένα Γαλλικό κι-

νηματογραφικό περιοδικό, περιγράφει τούς δεκατέεις έραστάς

που είχαν ως τώρα.

Έπειδή δε ο αριθμός 13 είναι γροθιστικός, η Τζόαν παν-

τρεύθηκε και τό Νο 14. Τουλάχιστο θά σσθι στο...δεκατεσσάρι

η θά τραβήξει για... τριαντάνα;...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀρτέμη μ' ἀναστατώσανε. Ἐσκόπευε νὰ καλέσῃ γιαντὸ; Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν με συνέφερε καθόλου, αὐτὸ θὰ μοῦ ἀνέτρεπε ὅλα τὰ σχέδια. Ὁ γιαντὸς θὰ καταλάβαινε ὅτι κάθε ἄλλο, παρὰ ἄρρωστη εἶμαι. Ἐπρεπε νὰ προλάβω τὸ κακό. Πῶς δὲμος;

Προσποιήθηκα ὅτι συνέρχομαι καὶ κῦταξα ξαφνιασμένη διήθεν ἐμπρός μου.

—Λίγο νερό, σὰς παρακαλῶ! ψιθύρισα.

Ἡ καμριέρα ἔτρεξε νὰ μοῦ φέρῃ νερό.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἀρτέμης με πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου;

—Κάπως καλύτερα, ἀπάντησα.

—Ξέρεις... ἀποφάσισα νὰ καλέσω τὸ γιαντὸ νὰ σὲ δῇ. Πρέπει νὰ τὸν δεχτῇς, Φλώρα. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἱατρικὴ βοήθεια ὅταν εἶνε μάλιστα ἀνάγκη.

—Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπα, δὲν ἔχω τόσο ἀνάγκη γιαντῶ, ὅσο ἡσυχίας. Εἶμαι βέβαιη πῶς αὐριο θὰ εἶμαι ἐντελῶς καλὰ. Ἀρκεῖ νὰ ἡσυχάσω λίγο.

Ὁ Ἀρτέμης ἐδίσταζε ἀκόμη.

Φοβόταν γιὰ τὴν κατάστασί μου, μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ με δυσαρεστήσῃ. Καὶ σὺν τὸν ὑποχώρησε.

—Ἀς γίνῃ ὅπως θέλετε, μοῦ εἶπε. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπιδεινωθῇ ἡ κατάστασίς σας...

Μοῦ μιλοῦσε ξανά στὸν πληθυντικὸ. Κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν κάπως ὑποπτος. Ἰσως δὲν πολυπίστευε στὴν ἀρρώστια μου. Μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ μοῦ τὸ δείξῃ ἀπολύτως.

Τὴ στιγμή αὕτη μῆλκε ἡ καμριέρα καὶ μοῦ ἔφερε τὸ νερὸ ποὺ ζήτησα.

Ὁ Ἀρτέμης με βοήθησε ν' ἀνασηκωθῶ στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ τὸ πῶ. Ἐμείναμε κατόπιν πάλιν μόνοι.

—Μήπως θέλεις νὰ κοιμηθῇς; με ρώτησε.

—Ὅχι ἀκόμα... ἀπάντησα.

—Δὲν σ' ἐνοχλῶ;

—Ὅχι, ἔχι... καθόλου.

Αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε.

Εἶδα μιά λάμψη ἱκανοποιήσεως στὰ μάτια του.

—Δὲν θὰ ἤθελες νὰ πῆς ἕνα γάλα μὲ τσάι; με ρώτησε σὲ λίγο.

—Ὅχι, εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκα. Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι.

—Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇς, ἄρχισε νὰ με συμβουλεύει. Μιά μικροαδιαθεσία εἶνε πού θὰ περάσῃ εὐκόλα καὶ γρήγορα. Ἦθελα νὰ φέρω τὸ γιαντὸ γιὰ νὰ εἴμαστε ὁπωσδήποτε ἡσυχιοι.

Ναί, ναί, δὲν ἔχεις τίποτε, ἀγαπητὴ μου. Εἶμαι μάλιστα βέβαιος πῶς μόλις δῇς τὴ μαμά σου, θὰ γίνῃς ἀμέσως καλὰ...

Τὰ λόγια του με συγκίνησαν.

—Σὰς εὐχαριστῶ! ψιθύρισα.

Ἐνοίωσα συγχρόνως τὰ μάτια μου νὰ βουρκώνουν. Βρισκόμουν σὲ μιά ἀλλόκοτη στιγμή μεγάλης συγκινήσεως...

Θὰ ἤθελα νὰ κλάψω, νὰ κλάψω πολύ.

Νὰ κλάψω γιὰ τὸν Ἀρτέμη, γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου, γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ πού δὲν ἤξερα ποῖο θάταν τὸ τέλος τῆς, γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλα...

Ἡ καταφάνερη αὐτὴ συγκίνη-

—Παιδί μου, ἀγαπημένη μου Φλώρα, κάμει κουράγιο....

οί μου, τὸ θούρκωμα τῶν ματιῶν μου, ἔκαναν τὸν Ἀρτέμη τρυφερό. Δὲν ἤξερε πειὰ πῶς νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Ἐπαύσε σφαλῶς τὰ δάκρυά μου γιὰ δάκρυα μετανοίας. Ἀρχίζω νὰ πιζῇ στὴ συμπάθειά μου, στὴν ἀγάπη μου... Νόμιζε πῶς ἡ γογὸς ἀναμεταξύ μας ἔσπασε πλέον, ὅτι ἡ ἀγκαλιά μου ἦταν νιοχτὴ πειὰ γι' αὐτόν.

Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ψιθυρίζε ἄλλὰ λόγια. Εἶχε σκύψει τόσο κοντὰ μου, ὥστε ἔνοιωθα τὴν πνοή του ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου. Κι' ἡ πνοή του αὐτὴ μ' ἔκανε σὰν λόγια καὶ μ' ἔκανε συγχρόνως ν' ἀνατριχιάζω.

Ὡστόσο συγκρατήθηκα. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν δείξω τί αὐτὸ νόμιζον, δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀπογοητέψω.

Πάνω στὴ χαρὰ του καὶ στὸν ἐνθουσιασμό του αὐτὸ γέλασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἡσυχάσε, ἀγάπη μου. Δὲν πρέπει νὰ συγκινηθεῖς. Ἦταν σε κι' ὅλα θὰ περάσουν, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ... Ἀλλοι πάλιν θάσαι θαυμασία στὴν ὑγεία σου... Ναί, ναί... Τὸ μαρτυρεῖ τὸ προαισθάνομαι. Μόλις μάλιστα κατέβω στὴν Ἀθήνα, σὺ στείλω, πρῶτ-πρῶτ, ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀνθῶν. Ἀνθῶν εἶνε τὸ γιαντὸ σου. Θὰ σοῦ μεταδώσουν τὴ δροσὶά σου, δὲν λείγα καὶ τὴν ὡμορφιά τους, μὰ εἶσαι τόσο ὠραία, Φλώρα, πού θὰ σὲ ζήλευαν κι' αὐτὰ τὰ λουλούδια...

Θεέ μου!... Ἐκανα κουράγιο γιὰ νὰ μὴ φανερώσω τὴν ἐλπίδα ποὺ μοῦ ἔκαναν τὰ λόγια του. Ἦμουν τόσο ἐκνευρωμένη πού ἄρχισα πάλιν νὰ ἐνοχλοῦμαι ἀπ' τὴν παρουσία του. Τὴ συγκίνησέ μου τὴν διεδέχθη τώρα μιά κούρασι ἀσυγκράτητη...

Μισόκλεισα τὰ μάτια μου...

Ὁ Ἀρτέμης τὸ πῆρε κι' αὐτὸ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς εὐχαριστήσεως πού μοῦ προέβησαν τὰ λόγια του καὶ συνέχισε:

—Ναί, ἀγάπη μου, ὅλα, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, νὰ τὸ δὲς, ἔρθῃ καὶ ἡ μητέρα σου, ἀφοῦ τὸ θές. Καὶ τὰ ἀνθῶν σου θὰ στείλω με τὸ Λεάνδρο... Τὸ καταλαβαίνω, ναί... Πρέπει νὰ χῇς κάποια συντροφιά... Νὰ βλέπῃς τοὺς δικούς σου, νὰ μιλάς, νὰ περνᾷς τίς ὥρες σου εὐχάριστα. Ἐταί δὲν εἶνε, ἀγαπητὴ μου:

—Εὐχαριστῶ, ναί, φέρεται.

—Ὁραία λοιπὸν! Εἶπα.

Μάλιστα βέβαιος πῶς κι' ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

Συγκρατιόμουν γιὰ νὰ μὴ κάνω καμμιά ἀπόπειρα νὰ καὶ φανερωθῶ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ὁ Λεάνδρος θὰ σὲ ἐπιθύμει καὶ φανερωθῇ. Γιατί μοῦ εἶπε: Ἡμέρες ποῦχετε νὰ ὀνειρεύεσθε. Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς.

Ναί, ναί... Εἶνε καλὸς νεῖς. Λεάνδρος, Παιδί ἀκόμα, μὰ κατὰ καλός...

ποιήσει καθόλου;

Ἄν καὶ ἡ φλυαρία τοῦ Ἀρτέμη με εἶχε ζαλίσει, ἂν καὶ αἰσθανόμουν τὴν ἐπιθυμία νὰ μείνω μόνη πλέον, γύρισα ἐν τούτοις καὶ τοῦ εἶπα:

—Εἰδοποιήσατε, εἰπατε, τὴ μητέρα μου;

—Καὶ βέβαια, ἀγαπητὴ μου. Γιατί ρωτᾷς; Ἀνυπομονεῖς; Θὰ ἔρθῃ, μὴν ἀνησυχῇς, Φλώρα μου. Ἐν ἀνάγκη θὰ τηλεφωνήσω, θὰ στείλω τὸ αὐτοκίνητο νὰ τὴν πάρῃ...

—Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησα. Ἀς περιμένουμε λίγο ἀκόμη...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπιρριλλάντη)

Συνέχεια.—Ἡ μητέρα μου ἦρθε τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ, πρὶν πρῶτ μάλιστα.

Ὅταν ὁ Ἀρτέμης μ' ἄφησε νὰ ἡσυχάσω, βλέποντας τὴ λύπη μου, μοῦ πρότεινε νὰ στείλῃ τὸ αὐτοκίνητο νὰ τὴν πάρῃ. Μὰ δὲν τὸ δέχτηκα. Ἡ ὥρα ἦταν πειὰ περασμένη. Κι' ἐξ ἄλλου ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ, ἀφοῦ προσποιόμουν τὴν ἀρρωστη.

Ἡ συγκίνησις ποῦνοιωσα στὸ ἀντίκρουσμα τῆς μητέρας μου, δὲν περιγράφεται. Ἀγκαλιαστήκαμε παράφορα, σὰν νάχαμε νὰ ἴδωθούμε χρόνια.

Ἡ καλὴ μου μαμά ἀνησυχῆσε, βλέποντάς με κρεββατωμένη. Μὰ τὴν καθυσάχασα. Τῆς εἶπα ὅτι ἤμουν ἀπλῶς κουρασμένη.

Κάποτε πλάι στὸ κρεβάτι μου καὶ μιλήσαμε ἐπὶ ὥρες, γιὰ χίλια-δύο πράγματα. Πόσο ἦταν ἀνησυχῇ! Ἦξερε τί εἶχε συμβῇ με τὸν Ἀρτέμη κι' εὐχαριστήθηκε ὅταν τὴν διαβεβαίωσα ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ πειὰ.

—Παιδί μου, μοῦ εἶπε, κι' ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε, ἀγαπημένη μου Φλώρα, κάμει κουράγιο, διῶδε κάθε κακὴ σκέψι ἀπ' τὸ κεφάλι σου, γιὰ τὸ καλὸ σου, γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας. Εἶσαι ἡ γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πλέον, Φλώρα. Σέκει τοῦ αὐτοῦ, κόρη μου, καλὴ μου κόρη...

Μὴν ἀνησυχῇς, μαμά, τῆς ἀπάντησα. Πρέπει νὰ εἶσαι ἀπολύτως ἡσυχῇ. Θὰ κάμω... ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά μου.

—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ, παιδάκι μου! Ἡ μητέρα μου σκεφτόταν νὰ φύγῃ τὸ μεσημέρι.

Μὰ δὲν τὴν ἄφησα.

Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτοῦσα πλέον τὸ πᾶν.

Ἄν ἔμενε κοντὰ μου, ὁ Ἀρτέμης δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μ' ἐνοχλήσῃ. Γι' αὐτὸ ἦν μοῦ ὑπερβέβαιη.

Ἦταν πρῶτ ἀκόμα.

Ὁ Ἀρτέμης εἶχε φύγει, πρὶν ἔρθῃ ἡ μητέρα μου. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ ἐπλη-

ροφορεῖ τὸν ἐρχομὸ τῆς, φτάνοντας στὴν Ἀθήνα. Φεύγοντας πρῶτ-πρῶτ, μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι πρῶτὴ του φροντίδα θὰ ἦτ' νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα μου.

Βρισκόμουν πειὰ σὲ μιά γλυκερία παραμονή. Θὰ ἐρχόταν ὁ Λεάνδρος. Ὁ Ἀρτέμης μοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ αὐτὸ ρητῶς καὶ θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του...

Ἔξω ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος.

Ὅλα γελοῦσαν.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὀλοκάθαρος καὶ καταγάλανος, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, μ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο. Χαρὰ Θεοῦ!.. Κι' ἡ γλύκα αὐτῆς τοῦ καιροῦ εἶχε μεταδοθῇ καὶ στὴν καρδιά μου.

Γιατί...;

Ὁ, στὸ γιατί αὐτὸ δὲν τολμοῦσα ν' ἀπαντήσω!..

Τὸ γιατί αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ σθύνω, νὰ λιποθυμῶ ἀπὸ εὐδαιμονία καὶ ν' ἀνατριχιάζω ἀπὸ φόβο...

Γιατί...; Γιατί...;

Γιατί χτυποῦσε ἐστὶ ἡ καρδιά μου, σὸν παραμικρὸ θόρυβος ποὺ ἀκούγονταν ἐπὶ δρόμῳ;

Γιατί με μεθοδῶς, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, τὸ φλόγο κελάρια τῶν πουλιῶν;

Γιατί ζήτησα τὸν καθρέφτη καὶ κυττάχτηκα μέσα σ' αὐτόν, ἐπὶ πολλὰ ὥρα, γιατί χτένισα με τόσο ἐπιμέλεια τὰ μαλλιά μου, γιατί ἔλασα κάθε φροντίδα νὰ εἶμαι ὠραία καὶ δροσερὴ τὸ πρῶτῷ αὐτό;

Γιατί...; Γιατί...;

Γιὰ νὰ με ζηλεύουν τὰ λουλούδια πού θὰ ἔβλεπε ὁ Λεάνδρος, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Ἀρτέμης;

Γιὰ τὰ λουλούδια ἢ γιὰ...;

Θεέ μου, δὲν τολμῶ νὰ συνεχίσω!..

Ἡ σκέψις μου σταματᾷ.

Φοβοῦμαι κι' ἐλπίζω, ἐλπίζω καὶ φοβοῦμαι!..

Εἶπα ὥστόσο στὴν μητέρα μου ὅτι πρόκειται νάρθῃ ὁ Λεάνδρος. Ἡ μητέρα μου ἔαφνιάστηκε. Τῆς φάνηκε παράξενο αὐτό, γιατί ἤξερε τίς διαθέσεις τοῦ Ἀρτέμη, ἀπέναντι τοῦ γιου τοῦ.

Μὴν ἀνησυχῇς, μαμά, τῆς εἶπα. Ὁ Λεάνδρος θάρθῃ με τὴν ἀδεια τοῦ πατέρα του. Μοῦ τὸ εἶπε ἀπὸ χτὲς ὅτι θὰ τὸν στείλῃ νὰ μοῦ φέρῃ ἀνθη.

Τὰ λόγια μου τὴν καθυσάχασαν.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... ψιθύρισε.

Συμπαθοῦσε κι' ἡ ἴδια τὸ Λεάνδρο πολύ, περισσότερο πᾶν τὸς ἀπ' τὸν πατέρα του.

Ἡ ὥρα ἦταν πειὰ δέκα. Κι' ὁ Λεάνδρος δὲν εἶχε φανῇ.

Τί ἄργα πού περνάει ἡ ὥρα!

Καὶ πόση ἀνυπομονή! μ' εἶχε πιάσει, Θεέ μου! Ἐρχονται στιγμὲς πού περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ μου κακὲς σκέψεις. Ἰσως ὁ Ἀρτέμης μετάνιωσε...

Ἰσως σκέφθηκε καλύτερα καὶ πὶο ψυχραῖμα κι' ἀποφάσισε ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησι αὐτῇ...

Ἰσως... Ἰσως, χίλια ἴσως, πού με βασάνιζαν τρομερά. Κῦταξα διαρκῶς τὸ ρολόγι.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν φαινόταν κανεὶς...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ "ΚΟΛΠΟ", ΤΗΣ ΛΙΛΥ ΡΟΜΕΡΥ

Πώς ανέκαλύφθη ο κατάσκοπος Χάνς Γκόλντμυθ. Η σχέση του Θωμά Μπράντλεϋ με την άριστοκρατία του Λονδίνου. Τα έρωτικά γράμματα μιας άριστοκράτισσας. Μία παράξενη σκηνη στα υπόγεια της «Τραπέζης της Άγγλιας». Το σατανικό σχέδιο της Λίλυ Ρόμερυ. Το διαβολικό εκπαιδευτικό μηχανήμα. "Όλα σταχτή!... κτλ. κτλ.

ΜΙΑ από τις πιο περιέργες υποθέσεις κατασκοπείας αναστάτωσε αυτές τις μέρες το Λονδίνο. Πρόκειται για την ανακάλυψη του Χάνς Γκόλντμυθ, ενός επανδρύνου κατασκοπού μιας ξένης Δυνάμεως, από μια ύποπτη, αλλά και σατανική, πράκτορα της «Ιντέλιτζενς Σέρβις».

Ο Χάνς Γκόλντμυθ είχε κατορθώσει να γνωρίσει με την ανώτερη άριστοκρατία της Άγγλικης πρωτεύουσας και να γίνει στενός φίλος των διασημότερων προσωπικοτήτων του Ήνωμένου Βασιλείου. Κι' έτσι κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο δόκτωρ Θωμάς Μπράντλεϋ, ένας παλιός φίλος του Χάνς Γκόλντμυθ, ήταν ένας κατάσκοπος. Ο άνθρωπος αυτός ζούσε μια εύθυμη και πολυτελή ζωή κι' όλα νόμιζαν ότι το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν η ερωτική του καταχήσεις.

Ταπεινά όμως ο δόκτωρ Μπράντλεϋ παραξένευε τους φίλους του με τις συχνές κι' άρροπτες εξαφανίσεις του, καθώς και με την ιδιαίτερη μανία του να πίνει φίλια με τους αξιωματικούς του Έπιτελείου και τους υπαλλήλους του υπουργείου των Έξωτερικών. Ήσαν οι μόνοι άνθρωποι που τον ενδιέφεραν και για τους οποίους το μέγαρό του ήταν πάντοτε ανοιχτό.

Αυτή η προτιμής του δεν άργησε να κινήσει την προσοχή της Λίλυ Ρόμερυ, μιας πράκτορος της «Ιντέλιτζενς Σέρβις». Άρχισε, λοιπόν, να τον παρακολουθεί άρρηκτα και τέλος κατορθωσε να μάθει ότι ο πλούσιος δόκτωρ, κατά τις μυστηριώδεις εκείνες εξαφανίσεις του, πήγαινε και περνούσε λίγες μέρες στο σπίτι ενός Γερμανού εμπόρου, ενός κάποιου Βάσερμαν, που καθόταν σ' ένα προάστιο του Λονδίνου και που κατά τον παγκόσμιο πόλεμο ήταν γνωστός ως ένας από τους μεγαλύτερους κατασκόπους. Δεν ίσχυε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι ο Θωμάς Μπράντλεϋ ήταν κι' αυτός ένας μυστικός πράκτορας...

Ύστερα από κάθε τέτοια έλλοψη, ο Μπράντλεϋ γυρώντας στο Λονδίνο, πήγαινε στην «Τράπεζα της Άγγλιας», κατέβαινε στο υπόγειό της, τοποθετούσε στο χρηματοκιβώτιό του, που είχε νοικιάσει εκεί πέρα, διάφορα έγγραφα, και κατόπιν ξαναγύριζε πάλι στην εύθυμη νυχτερινή ζωή της Άγγλικης πρωτεύουσας. Τα έγγραφα αυτά ήταν η συνθηματική αλληλογραφία του με την «Μυστική Υπηρεσία» του Βερολίνου.

Έπειτα όμως από τη δεύτερη εβδομάδα της άρρηκτης παρακολούθησής της, η Λίλυ Ρόμερυ είδε έντονη την δόκτωρ Μπράντλεϋ να γίνετα άχρως φίλος του συζύγου μιας φίλης της, ο οποίος είχε μια ανώτερη κι' εμπιστευτική θέση στο υπουργείο των Έξωτερικών. Πριν περάσουν, μάλιστα, λίγες μέρες, έμαθε από τη φίλη της ότι ο δόκτωρ Θωμάς Μπράντλεϋ της είχε κλέψει όλη την ερωτική αλληλογραφία της κι' ότι την απειλούσε ότι αν δεν του έδινε ένα αντίγραφο του συνθηματικού διπλωματικού κώδικος, το οποίο είχε στο σπίτι του ο άνδρας της, θα του έστελνε όλα τα ερωτικά γράμματά της...

Η Λίλυ Ρόμερυ τότε υποσχέθηκε να την βοηθήσει και κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο.

Μία απότομη σιδερένια σκάλα από μια μυστική είσοδο, οδηγεί στα υπόγεια της «Τραπέζης της Άγγλιας». Ο πελάτης, που θέλει να κατεβεί έχει κάτω, συνοδεύεται πάντα από δύο χειροδύναμους κλητήρες, παίρνει ότι θέλει από το χρηματοκιβώτιό του και ξαναεβαίνει με την ίδια συννοδεία. Το υπόγειο αυτό μοιάζει σαν ένα μεγάλο σιδερένιο θάλαμο, γεμάτον από απειρες μικρές κλειδωμένες θυρίδες.

Ένα πρωί, λοιπόν, σ' εκείνον το θάλαμο και κάτω από το έμπλεκτικό φως, βοισκόντουσαν μερικοί πελάτες της Τραπέζης και μια ξανθή κι'

Η σατανική Λίλυ Ρόμερυ

όμορφη κυρία, που προσπαθούσε να βοηθήσει στη θυρίδα της. Ένα όμως έβγαλε μια φωνή τρώμων και λίγο έλειψε να σωριαστεί στην οθόνη στο πάτωμα. Οι κυρίες, που βοισκόντουσαν κοντά της, προσπάσαν άμέσως να την καθησυχάσουν, κι' ο πιο περιποιημένος, την έφερε μ' εξαρετική ευγένεια :

— Συγγνώμη, λαίδη, μήπως θα μπορούσα να σας βοηθήσω κι' εγώ; Η κυρία μ' έναν βαθμό αναστεναγμό ξέσπασε τότε κι' απαντώντας άναυδολογία.

— Είμαι πολύ δυστυχισμένη, του είπε. Ήρθα στην Τράπεζα για να τοποθετήσω στη θυρίδα μου μερικά ακόμα από τα κοσμήματά μου, κι' όταν την άνοιξα, είδα ότι ήταν άδεια! Πούδ' τα πήρε από και πού; Στην αρχή δεν μπόρεσα να υποθέσω ότι ήταν ο σύζυγός μου. Μια νεύς άλλος, εκτός από μένα κι' από εκείνον, δεν ξέρει τη συνθηματική λέξη, με την οποία ανοίγει η θυρίδα. Δεν υπάρχει λοιπόν καμιά ελπίδα ότι μου τα πήρε ο άστατος σύζυγός μου, για να τα πωλήσει σε φίλες του...

Οι υπάλληλοι της Τραπέζης, ωστόσο, είχαν πληρώσει και πληρώσαν την κυρία ν' αποφύγει το σκάνδαλο...

— Απίστευτο! φηδύει εκείνη, χτυπώντας νευρικά το πόδι της. Και τώρα τί πρέπει να κάνω; Έχω μαζί μου μερικά κοσμήματα μερικές αξίας, που πρέπει άπωσή τους να φυλάξω καλά μέσα σε μια θυρίδα. Δώστε μου, τουλάχιστον, μια άλλη. Δεν μπορώ να τα κρατήσω σπίτι μου, γιατί δεν έχω πειστήριο ούτε στον άνδρα μου, ούτε στους ιππότες...

— Δυστυχώς, της απάντησαν οι υπάλληλοι, εδώ και λίγες μέρες δεν έχουμε και την τελευταία θυρίδα της Τραπέζης. Λυπούμεθα και δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε.

Έκείνη τη στιγμή ο έμπορος κέρως, που είχε τρέξει από την αρχή για να την βοηθήσει να συνέλθει και παρακολουθούσε τη σκηνή με μεγάλο ενδιαφέρον, θέωρησε καλό να επέμβει :

— Συγγνώμης με, λαίδη, της είπε. Είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω. Μπορείτε να φυλάξετε προσωρινώς τα κοσμήματά σας στη θυρίδα μου. Βεβαιώθηκε ότι δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Άλλωστε, δώστε τα χρεαστήρι. Δεν έχετε παρά να τηλεφωνήσετε στη θυρίδα μου. Όποτε την κάτα μου...

Η ξανθή κυρία διάβασε τότε με συγκινημένη φωνή το επιστάριο : **Δόκτωρ Θωμάς Μπράντλεϋ.**

— Δεν μου είχε άγνωστο αυτό τ' όνομα..., είπε κατόπιν. — Μά κι' εγώ, λαίδη, δεν σας βλέπω για πρώτη φορά. Δεν παίρνω το τσάι σας στο ξενοδοχείο «Ρίτς»; της είπε ο Μπράντλεϋ.

Η ξανθή κυρία χαμογέλασε, χωρίς να πη τίποτε, και τοποθέτησε τα κοσμήματά της στη θυρίδα του έμπορου κέρως.

Μπράντλεϋ κατόπιν έβλεπε στη θυρίδα του και βγήκεν κι' ο ίδιος απ' την «Τράπεζα» της Άγγλιας, σαν δύο παύροι φίλοι.

— Θα περάσω μεθαύριο πάλι με σήμερι να τα παραλάβω, του είπε η ξανθή κυρία.

Ο δόκτωρ Μπράντλεϋ έμεινε :

— Θα είμαι αμέσως στη θέση σου, λαίδη, της απάντησε.

Μάταια όμως, ύστερα από λίγες μέρες, ο Θωμάς Μπράντλεϋ έμεινε την όμορφη άγνωστη κυρία στην Τράπεζα. Για να περάσει, λοιπόν, την ώρα που καθόταν στο υπόγειο της Τραπέζης, ήθελε να τακτοποιήσει τα έγγραφα του. Μά μάλιστα άνοιξε τη θυρίδα του, έβγαλε μια χαρτί με λίγες κι' έχασε το χαρτί στο πάτωμα.

Μες στη θυρίδα δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά ένας σοφός και γρήγος άνθρωπος, που έβλεπε τον κατασκοπό κι' έρωτικές επιστολές γυναίκας που άνωτέρω από τον Χάνς Γκόλντμυθ, είχαν άρπάξει φωνή και ναν άνεξήγητο τούτο...

— Σας είπα, λαίδη, ότι είχαμε μια μικρή περιπέτεια...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς ζούσε ο άειμνητος Ρέπουλης. Το άπόμερο και γαλήνιο σπιτάκι του. Ο Έβραϊος πραγματευτής κι' η κατεργαριά του. Οι Μανιάτες και ο σεβασμός τους προς τους παπάδες. Ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. «Ειρήνη ύμν!...» Τέ χαλαρά των χρηστών της «Εταιρείας Υγιεινής» και το άστείο του κ. Άννινου. Ο τριουπόστατος κ. Μπότας! Και ένα άκρω ποιητικόν κείμενον, κλπ.

Πώς ζούσε ο άειμνητος Έβραϊος υφασματοπώλης να διαλλάξη το έμπορεύματά του :

— Τσίπια, πανιά, χαρτέδες και μαπαμάδες!... Πρώτης τάξεως λινά και πάμφθινα, τού... λαθρεμπορίου!...

Ο Κομμάς Ρέπουλης νόμιζε τότε ότι ήταν μοναδική ευκαιρία να γυμνάσει τον Έβραϊο και να φρονίσουν, ότι τους χρειαζόταν.

Κι' ο μακαρίτης Ρέπουλης έκτενε παθητικώς. Ο Έβραϊός τους παρουσίασε όλα τα υφάσματα του ως πρώτης τάξεως «αντικειμήλια» και κατόρθωσε να τους πείσει όλες τις παληοδιάνες και τους παληοχαρτέδες ως πρώτης τάξεως λινά για σεντόνια, για κουρτίνες, κλπ.

Αμα πληρώθηκε ο Έβραϊός και κατέθηκε αυτά, τον φωνάζανε και στο άπέναντι σπίτι, για να φρονίσουν.

Έτσι δὲ πὺ φρόνιζαν, τὸν ρώτησαν :

— Καί τί φρόνισε ὁ κ. Ρέπουλης;

— Πούδ' Ρέπουλης; ρώτησε ὁ Έβραϊός.

— Ο ἄνθρωπος πὺν κάθεται ἀπέναντί. Πῶς;

— Δὲν τὸν γνωρίζεις;

— Πρώτη φορά άκούω τὸ ὄνομα αὐτό! τούδ' ἄρα ὁ Έβραϊός. Καί τί δουλειά κάνει αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Τὸν Ρέπουλη, καί μένε, δὲν γνωρίζεις!...

— Πού εἶνε ὁ νοικοκυρὰ. Πού ζῇς!... Αὐτός εἶνε ὁ μεγάλος ἄνθρωπος!...

— Ο Έβραϊός τὴν κάταξε καλά-καλά.

— Πούδ', εἶπες, εἶνε σοφός; ρώτησε. Αὐτός...

— Μάλιστα, αὐτός.

— Καί τὸν λέτε σοφὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, πὺν τὸν πασάρισα ὅλα τὰ βαμπακερά πὺν εἶχα γὰρ ἀπὸ κι' οὐτὸ τὸ κατὰλεβε διόλου!...

Στὴ Μάνη στέβονται πάρα πολὺ τοὺς ἱερεῖς. Καί ὡς παρὰ τὸν τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ τὸν Μανιάτην στὸν κλήρο, διηγούνται τὸ ἑξῆς :

Πρὸ ἐτὼν ὁ ἱερεὺς ἐνὸς χωριοῦ τοῦ Δήμου Λαγείας, ἐκεῖ πὺν λειτουργοῦσε, κατὰ τὴν ἐορτή τὸν Χριστογενένιον, μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ, ἄνωσε ξαγνικά νὰ πέλτουν ντουφέκια στὸ χωριό.

— Θα είμαι αμέσως στη θέση σου, λαίδη, της απάντησε.

Μάταια όμως, ύστερα από λίγες μέρες, ο Θωμάς Μπράντλεϋ έμεινε την όμορφη άγνωστη κυρία στην Τράπεζα. Για να περάσει, λοιπόν, την ώρα που καθόταν στο υπόγειο της Τραπέζης, ήθελε να τακτοποιήσει τα έγγραφα του. Μά μάλιστα άνοιξε τη θυρίδα του, έβγαλε μια χαρτί με λίγες κι' έχασε το χαρτί στο πάτωμα.

Μες στη θυρίδα δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά ένας σοφός και γρήγος άνθρωπος, που έβλεπε τον κατασκοπό κι' έρωτικές επιστολές γυναίκας που άνωτέρω από τον Χάνς Γκόλντμυθ, είχαν άρπάξει φωνή και ναν άνεξήγητο τούτο...

— Σας είπα, λαίδη, ότι είχαμε μια μικρή περιπέτεια...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

— Α, έτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα για να ξαναπαράσθ...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

Ρώτησε τότε κι' έμαθε ότι δύο οικογένειες, που είχαν «ελαγισμοὺς αἱμάτων» ἀναμεταξύ τους, πιάστηκαν κι' άρχισαν νὰ πυροβολοῦνται. Ἀμέσως, λοιπόν, δὲν χάνει ὁ παπὰς καιρὸ, διακόπτει τὴ λειτουργία, βγάινε τὰ ἱερά του ἄμφια, τὰ ἀφέρει μέσα στὸ ἱερό, καί, μὲ κίνδυνον μεγάλου νὰ τὸν βοῇ καμιά σφαῖρα, τρέχει, στέκεται μεταξὺ τὸν ἀλληλοπυροβολομένων μεριδῶν καί φωνάζει, σπρόνοντας τὸ χέρι του, μὲ τὸν σταυρὸ, ψηλά :

— Ειρήνη ὦν, ἀδέλφια! Τὸ θεῖο βρέφος, ὁ Χριστὸς, ζητάει νὰ πάψει ἡμεῖς τὸ ντουφέκι καί ν' ἀγαπήσετε!...

Ἀμέσως τότε οἱ πυροβολισμοὶ κατέπαυσαν, οἱ ἔνοπλοι τρέξανε κοντὰ στὸν ἱερέα, φιλήσανε τὸ σταυρὸ καί ἀγκαλιάστησαν, ἀδελφωμένοι πειά!...

Εἶνε τώρα κάμποσα χρόνια, πὺν ἡ «Εταιρεία Ὑγιεινῆς», ἡ ὁποία ἵσχυε τότε στὴν Ἀθήνα, εἶχε τὴν ἐμπειρίαν νὰ τοποθετῇ ἕνα... μοναδικὸ καλὸν, γὰρ νὰ πετᾷ ὁ κόσμος τὰ ἀχρηστα χαρτιά, στὴν Ὀμόνοια.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ προκάλεσε πολλὰ, ...ὄχι ἀχρηστα παληοχαρτά, ἀλλὰ σκάμια, εἰς βάρος τῆς «Εταιρείας», γιατί κανεὶς κακομαθημένος Ἕλλην, βέβαια, δὲν θὰ κινεῖται ἀπὸ τὰ Περσάλωνα ἢ τὸ Βατραχονήσι γὰρ νὰ ρίξῃ τὰ παληοχαρτά του στὴν Ὀμόνοια...

Τὸ ἴδιο αὐτὸ γεγονός ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ στὸν Μπάμπη Ἀννινὸ νὰ δεῖξῃ τὸ χιούμορ του.

Ὁ κ. Ἀννινὸς καθότανε στὸν Ζαχαράτου καὶ συζητοῦσε μὲ μιὰ παρὰ φίλον του. Ἀπάνω στὴν κουβέντα, ἔβγαλε τὸ πακέτο του, πὺν περιεῖχε ἕνα μονάχα τσιγάρο, ἄναψε τὸ τσιγάρο καί ἔπειτα σηκώθηκε ξαφνικά, καί, χωρὶς ν' ἀποχωρήσῃ τὴν παρὰ του, προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου, κρατώντας μὲ ἐπιστημονικὰ τὸ ἀδειανὸ πακέτο στὸ χέρι.

— Ε! Μπάμπη, πὺν πᾶς; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

— Πᾶω, ἀπάντησε ὁ Μπάμπης, δείχνοντας τὸ πακέτο του, πὺν στὴν Ὀμόνοια, μὲ σιγὴν, γὰρ νὰ πετᾷ τὸ κοντὶ αὐτὸ στὸ καλὸν τὸν ἀχρηστὸν!...

Τὸ παίρνουμε ἀπ' τὸ «Νέον Ἄστυ» τῆς 22 Ἀπριλοῦ τοῦ 1917 :

«Εἰς τὸν ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ συνεγράσθησαν τὴν μεσημέριαν χθὲς ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου κ. Μπότας, ὁ ἀνώτερος δικαστικὸς ἐπιστάτης κ. Μπότας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ. Μπότας!...»

Κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἕνα παλὸ φιλοσοφικὸν ποίημα :

«...ὦ! πόσον μ' ἀρέσει, πόσον ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴ! Τί γοητεία πὺν ἔχει ὁ ὀρνιθὼνας μὲ τὰ κατάλευκα ἀβγά, πὺν ἀνίχνισον (!), μὲ τοὺς χοίρους τοὺς στρογγυλοὺς καὶ παχουλούς, μὲ τὴν καμπυλωτὴ ράχι, τὴν γεμάτη ἀπὸ λίπος, πὺν ἔπαυον τῆς ἀντανάγκωνται τὰ σύννεφα, πὺν τρέχουν στὸν οὐρανὸ!».

Τί ὕψος ἐπαινεῖσας, ἀήθεια, καί τί κάλλος εἰκόνας!... Ἐκεῖνα, μάλιστα, τὰ σύννεφα, πὺν ἀντανάγκωνται ἀπὸ τὴν ῥάχιν τὸν χοίρον, εἶνε... μούσλια!...

Ὅταν ὁ στρατηγὸς κ. Ἀναστ. Παπούλας ἦταν διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τὸν παραρῶσαν ἕναν σοβαρὸ ἄνθρωπο, Ἀντωνίου Χριστοδῶτη ἀνομιόλογον, στὸν ὁποῖον ὁ διάβολος εἶχε βάσει τὴν μανία τοῦ ποδηλάτου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χροῖματα νὰ πᾶν ἰσὺ τοῦ ποδηλάτου, ἔλεγε τὸ ποδήλατό τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τότε ξενοδοχείου τὸν Ἀθῆναι τὰ «Μετέωρα».

Ὅταν πᾶσανε τὸν... ἀπαγορεύει μὲ τὸ ποδήλατό καὶ τὸν πᾶν στὴν Ἀστυνομία, ὁ κ. Παπούλας τὸν ρώτησε :

— Καί τί θέλεις τὸ ποδήλατό, κ. Ἀντωνίη;

— Ε! ἔτσι... Νὰ κάνω ἕναν μικρὸ περιπατήσιον...

— Α, ἔτσι; Κόρησε, λοιπόν, τώρα μέσα, γὰρ νὰ ξαναπαράσθ!...

Καί τὸν ἔστειλε στὸ φρέσκο.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
χαρά του κοινού δεν είχε πειρά δόξα στο άκουσμα του εθνικού τραγουδιού του και σε κάθε στίχο ξεδύλωνε εντονότερα τον ενθουσιασμό του. Ο θολοιστής ήταν αναμφισβητήτως μεγάλος τεχνίτης. Άλλα αν άκουγε κανένας Ευρωπαίος τους σπαρτακτικούς λαρυγγισμούς της Ζένη, θάφευγε σαν να τον κυνηγούσαν. Κι όμως το ακροατήριο ενθουσιαζότανε περισσότερο, όσο ή φωνή της γινόταν πιό διαπεραστική.
Μετά την έκτέλεσι του «Γιάνκιν-ντάντλ», ο θεός Τόμ άρχισε να παίζει τον σκοπό του «κάκ-ούάκ» κι η Ζένη να χορεύει, κάνοντας τσακίσματα που καταγόητευε τους μαύρους. Τέλος, μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο ζητωκραυγών και χειροκροτημάτων, η νεαρή χορεύτρια σωριάστηκε μισολιποθυμισμένη άπάνω σ' ένα κάθισμα. Οι μαύροι για να την συνεφέρουν της προσέφεραν από ένα ποτήρι «ντρίνκς» και ρούμι, τα όποια εκείνη τα τράθηξε μονορούφι.

Ο θεός Τόμ, ακούραστος πάντα, άρχισε να παίζει κατόπιν ένα παλιό 'Αφρικανικό ναουρίσμα κι οι μαύροι, όλοι μαζί, άρχισαν να το σιγοτραγουδούν. Τό ξέρανε όλοι, γιατί μ' αυτό είχαν ναουρισθί άπ' τις μητέρες τους.

Στό μεταξύ, η Ζένη, χωρίς ν' άνησυχί καθόλου για την παρουσία του θεού Τόμ, άρχισε να χαριεντίζεται, κάπως τολμηρά, και να κουφομιλάει με τους θαυμαστάς της. Ένας όμως άπ' αυτούς, που τόλμησε να υπερβή τα όρια των φιλοφρονησεων, του άστραψε ένα μπότσο στό μούτρα. «Όλα αυτά καμωνότανε πως δεν τ' άβλεπε ο θεός Τόμ. 'Αξαφνα όμως έπαψε να παίζει. Και άφού έγεννε της άνεμιάς του να πάη κοντά του, φώναξε:

—Κυρίες και κύριοι, σάς εύχαριστώ. Τα χειροκροτήματα κι η έπαινεση σας με σκαθώσανε. Την εύμένειά σας δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

Και πριν οι μαύροι προφτάσουν καλό-καλά να του ρίξουν στό καπέλλο του μερικά νομίσματα, θγήκε έξω.

Η άνεψιά του τον άκολούθησε.
«Όταν άπομακρυνθήκανε αρκετά άπ' τό καμπλιό, ο θεός Τόμ, που δεν ήταν άλλος άπό τον Χόλμς, γύρισε λίγο τό κεφάλι του προς τά πίσω κι έβριξε μία έσσηνητική ματιά στό δρόμο. Κι άφού θεσβαίωθηκε πως δεν τους παρακολουθούσε κανείς, ρώτησε την άνεμιά του, η όποια δεν ήταν έπίσης... παρά ό μαθητής του Χάρρυ, θαυμασιώς μεταμφιεσμένος.

—Λοιπόν, τί έμαθες, Χάρρυ, άπό τους μαύρους;

—Ό,τι θέλαμε να μάθουμε, διδάσκαλε!

—Έμαθες που είναι τό σπίτι του Μασορί;

—Μάλιστα! Κάθεται εδω κοντά, στην όδον Λάιτερ σίρ.

—Θά τον θρούμε σήμερα έκει;

—Όχι. Πάνε δυό μέρες που δεν τον είδε κανείς.

—Και για την Ζαίρα, τί έμαθες;

—Τίποτε. Κανείς δεν την είδε.

Ο Σέρλοκ Χόλμς τότε έπαψε να θαδίζει γρήγορα και κουρδίζοντας τό θολιό του άρχισε να μονολογεί:

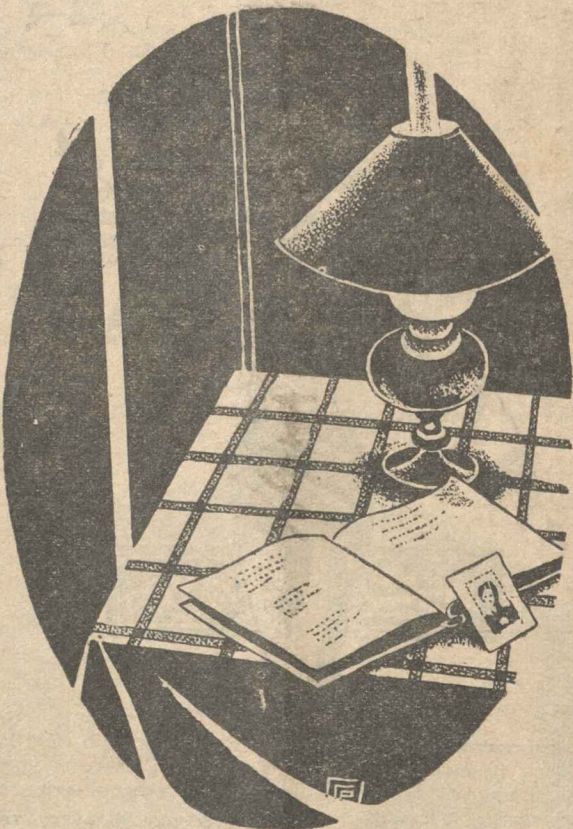
—Ποιος μπορεί να ξέρη ποτέ τί γίνεται μέσα σε μία μαύρη ψυχή, σαν του Μασορί;

Ο ΠΙΦ Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ

Ο Σέρλοκ Χόλμς κι ο βοηθός του, παίζοντας στον δρόμο διάφορα μουσικά κομμάτια, φτάσανε τέλος μπροστά σ' ένα απόμικο κ' έρημικό σπίτι.

Αυτό είναι τό σπίτι του Μασορί! μουρμούρισε ο Χάρρυ, τρίζοντας άπό θυμό τά δόντια του. Και αν ήξερα άκόμα πως μάς έχουν στήσει παγίδα, θα έμπαινα μέσα. Δεν μπορώ να φύγω άπό δω, χωρίς τη Ζαίρα...

—Υπομονή, Χάρρυ, υπομονή! τον διέκοψε ο διδάσκαλός του.

Σκέψου μόνον πως οι κακούργοι είναι φρόνιμοι, ότι τα ύποπτα γίνουν όλα και ότι μπορεί να την πάθει κανείς άπ' τους βουβούς. Άς πάμε λοιπόν κοντά στην πόρτα, χωρίς να πάουμε να παίζουμε.

Όταν φτάσανε μπροστά στην πόρτα, ο Σέρλοκ Χόλμς άρχισε να παίζει μία άπ' τις 'Αφρικανικές έκείνες μελωδίες, στις όποιες τό άκουσμα συγκινείται η ψυχή κάθε μαύρου. Την έπαίξε όμως όλόκληρη, χωρίς κανένα άπ' τά παράθυρα του να τσακώτουν έκείνου σπιτιού ν' άνοιχτεί, χωρίς να προβάλει κανείς.

—Άδικα πήγε ο κόπος μάς, Χάρρυ, μουρμούρισε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς. Ο Μασορί έφυγε, μαζί με τό φίλο του και την Ζαίρα.

—Και δεν θα μπορούμε μέσα στό σπίτι; τον ρώτησε άνησυχός ο Χάρρυ.

—Θά μπορούμε μήπως θρούμε κανένα ίχνος του, του άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Κι άφού κύτταξε δεξιά κι άριστερά, άνοιξε μ' ένα άπλόη-δι την πόρτα.

Μπήκανε μέσα άθρόοβα και άρχισαν να προχωρούν, με κάθε προφύλαξη. Άλλά δεν υπήρχε ψυχή εκεί μέσα. Δεν άντελήθησαν τίποτε τό ύποπτο, δεν άκούσανε τον παραμικρότερο ήχο. Μία νεκρική σιωπή θασίλευε μέσα στό ίσογειο και στην πρώτον δροφο, που έρευνήσανε.

Τότε ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε τό κλεφτοφανάρο του κι άνι-σε να έρευνά λεπτομερώς τά δωμάτια, τά όποια ήσαν γεμάτα άπό σκουπίδια και παληόρουχα.

—Έφυγαν για πάντα άπ' εδω οι κακούργοι, είπε άξαφνα στον βοηθό του, δείχνοντάς του μερικά κουρελιασμένα ρούχα.

—Και η Ζαίρα ήταν εδω! φώναξε την ίδια στιγμή ο Χάρρυ, κρατώντας στο γόνοια του μία γτένα. Θυμάσαι καί, διδάσκαλε, ότι την χτένα αυτή την κορούσε η Ζαίρα.

Ναί, αλλά δεν θρήκαμε τίποτε να μάς βοηθήσει να ανακαλύψουμε τό ίχνος τους, άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Οι κατεργάρηδες είναι σ' όλα προβλεπτικοί... Μολαταύτα δεν είναι δυνατόν να θρίσκονται μακριά. Ο λίγος καιρός που πέρασε δεν τό επιτρέπει αυτό. Πράσανε μονάχα 24 ώρες άπ' τη στιγμή που πήραν στην κατοχή τους τον ήσσασορό. Είναι αδύνατο να φύγαν άπ' εδω προτού να ημερώσει, δηλαδή πριν από δώδεκα ώρες. Τό πιθανότερον μάλιστα είναι να φύγανε για τη Γαλλία ή όπου είναι η πλησιέστερη σε μάς ξένη χώρα. Βέβαια, για κεί φύγανε, γιατί έκείνο-ροβόν και ασφαλέςτατα να κρυφτούν εύκολότερα να πουλήσουν τον ήσσασορό.

Άφού έρευνήσανε, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, τον πρώτον δροφο και τον σόγειο, άποφασίσανε να μάζουνε και στό υπόγειο. Άρχισαν λοιπόν να καταβαίνουν μία σαραβαλισμένη σκάφη, κρατώντας τά μαντήλια στις μύτες τους, άπ' την θρώμα που άνέβαινε κεί κάτω.

Κατεβαίνοντας δεν άκουσαν κανένα θόρυβο, όταν όμως φτάσανε στό τελευταίο σκαλοπάτι, άκουσαν άξαφνα ένα μυστημένο βογγητό και σταματήσανε. Σε λίγο έανακούσανε τό ίδιο βογγητό και τότε ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε τό κλεφτοφανάρο του λέγοντας:

—Κάποιος κινδυνεύει... Μας άκουσε και ζητάει να τον ήθσουμε.

—Ναί, ναί, τον βλέπω! φώναξε ο Χάρρυ.

Και ρίχτηκε προς τό μέρος, όπου ήταν εξαπλωμένος ένας θρωπος.

Μόλις έφτασε άπό πάνω του ο Χάρρυ και τον κύτταξε και άφησε μία κραυγή γεμάτη έκπληξη κι είπε στον διδάσκαλό του:

—Είπε ο ψευτοαστυνόμος που μούκλειπε την Ζαίρα, ότι σκαλεί!...

Η κατάσταση του ψευτοαστυνόμου ήταν κυριολεκτικά άπίστικη. Δεν ήταν μόνον γερά φιμωμένος και δεμένος χειροδάρα. Ένα γερό σχοινί ήταν περασμένο στό λαιμό του, σε-λειά, και δεμένο σ' ένα χαλκά στερεωμένο άπάνω στον τοίχο.

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΑ

ΔΙΕΘΝΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

ΝΑ ώμορφο, θερμό, μυρωμένο άνοιξιάνικο άπόγευμα στην έξοχή. Τό πανδοχείο ήταν έρημο. Στόν ήσυχο κήπο τους, ο Ραούλ και η Μαλβίνα κάθονται αναπαυτικά κοντά στα λουλούδια κι άκούνε τη βαθειά σιωπή της μοναξιάς. Τά μάτια τους, άφηρημένα, κυττάζουν τά νερά του Σηκουάνα, που στενεύουν στον δρίζοντα και γίνονται μία κορδέλλα... Η σκέψεις τους, χαμένες στον ίδιο δρόμο, άναίτητον πάλι τη χαρά, την εύτυχία.

—Τι ώμορφα σκαρπίνια που έχεις, αγάπη μου! λέει άργά, με ήρεμη φωνή ο Ραούλ, κυττάζοντας τά πόδια της.

Η Μαλβίνα, μ' ένα χαμόγελο, γυρίζει τό κεφάλι για να δη-άκονη μία φορά τό πρόσωπο του φίλου της. Τά μάτια του, τό στόμα του, έχουν μία έκφρασι άπερίγραπτης τρυφερότητας.

—Έλα, Ραούλ, πάμε να περπατήσουμε... Είναι τόσο ώμορφα εδω πέρα.

—Ναί, αγάπη μου... Άς διασκεδάσουμε σαν μικρά παιδιά. Άς πούμε ότι είμαστε άκόμη δεκαπέντε χρόνων. Θέλεις; θα γίνουμε τρελλοί, άμέριμνοι, σκληροί, όλο ύγεια...

—Κι άδιάφοροι, έ;

—Αυτές ή 'ερωτικές άνακαγχές' είναι άπαραίτητες, Μαλβίνα. Είναι σαν να έξορκίζουμε μ' αυτές τό κακό μάτι, τη γρουσουζιά... Είναι τόσο εύθραυστη ή εύτυχία. Νά, για κύττα... Η μέρα είναι γλυκειά, φωτεινή, γεμάτη άνοιξιάνικες εύωδιές. Μά ποιος ξέρει αν δεν σκοτεινιάσει σε λίγο άπό ένα σύννε-ρο...

Η Μαλβίνα δεν τον άκουγε, μά το χαμόγελο της με την ίδια τρυφερή έκφρασι, με την ίδια παράφορη αγάπη. Πόσο ήθελε να τον σφίξη στην άγκαλιά της, να τον γεμίσει φιλιά, να τον νοιώσει δί-απ' της!

Ο Ραούλ τότε σηκώθηκε, την τράθηξε άπ' τά χέρια και της είπε:

—Μαλβίνα, αγάπη μου, ές γυρισμάμε στό Παρίσι. Ξέρω... Θέλεις πάλι να ξανα-βρης τη φωλιά μας, την παρμαυθενία της άτμόσφαιρας, τό βαθύ μυστήριο της σιωπής της...

—Έλα. Έχουμε άφή-σει τό αυτοκίνητο στην άκρη τό κήπου.

Η Μαλβίνα, όλόχαρη, άφισε τό φίλο της να τραθή-ξη μπροστά στό κόκκινο μονοπάτι που έβγαζε στό δρόμο. «Ο-ταν έφτασαν στό αυτοκίνητο, θυμήθηκε την «άλλη» ζωή της και τό είπε:

—Ραούλ! δεν πρέπει ν' άργήσω σήμερα. Πρέπει να είμαι χωρίς στό σπίτι, άπόψε. Ο άνδρας μου θα γυρίσει άπό τό ταξίδι στις έπτές... Θέλω λοιπόν να πάω στό σπίτι πιό μπρο-στα άπ' αυτόν...

—Μά δεν θ' άργήσουμε, αγάπη μου...

Κι ο Ραούλ κάθισε μπροστά στό τιμόνι και με την ματιά του κάλεσε δίπλα του τη Μαλβίνα. Τό πρόσωπό της, φωγι-ωμένο λίγο άπό τον τρελλό έρωτά τους, είχε μία έκφρασι πα-ράξενης εύτυχίας.

Τό αυτοκίνητο τώρα έτρεχε με ήλιγγιώδη ταχύτητα προς τό Παρίσι. Τους περίμενε ή ερωτική φωλιά τους στην όδό Μπαλ-ζάκ... Σε κάθε τράνταγμα, τό πόδι της Μαλβίνας άκουμπού-σε στό πόδι του φίλου της. Ο Ραούλ έκανε μία κίνηση για ν' αλλοή την ταχύτητα. Η Μαλβίνα χάιδεψε με τό χέρι της τό στήθικο μπράτσο του. Έκείνος έσκόμπε τότε για να φιλήση τά δάχτυλά της.

—Ραούλ! φώναξε με τρόμο ή Μαλβίνα.

—Έπειτα, έπιασε κι' οί δυό στην άγκαλιά του θανάτου.

Τό αυτοκίνητο κείται μπροστά στον άσπρο τοίχο. Τό σώ-μα του Ραούλ, βαρύ, τρομαχτικά βαρύ, όπως έκείνων που δεν ζουν πια, είναι πάνω άπό τη Μαλβίνα που ψυχωρραγεί.

Τό αίμα τρέχει άπό τά μισόκλειστα χείλη της. Θεέ μου! Μά πως; Δεν είναι άλήθεια! Δεν μπορεί να τελειώση έτσι ή έρωτάς τους! Όχι! Όχι! Ήταν πιό δυνατός άπό τό θάνατο... Η Μαλβίνα άνοίγει τό στόμα της για να πη κάτω, κάτω μεγάλο,

τραγικό, μά δεν άκούγεται, παρά ένα πονεμένο παράπονο, τό στερνό της.

Η Μαλβίνα πέθανε, με τό χέρι πάνω στό χέρι του φίλου της. Τά δάχτυλά της τό σφίγγουν άκόμη, με δύναμη.

Ο Ραούλ άναγνώρισθηκε άπό τά χαρτιά του. Μά ή Μαλ-βίνα, άγνωστη, μεταφέρθηκε στό νεκροτομείο. Έκεί τέρας, ύ-στερ' άπό δυό μέρες, την άναγνώρισε ο άνδρας της.

—Ήταν δυό, του έξηγεί άδιάφορα ο φύλακας. Ο άνδρας μεταφέρθηκε στό σπίτι του. Αυτή ήταν γαντζωμένη άπάνω του με τέτοις τρόπο, ώστε για να τους χωρίσουν, αναγκάσθσαν να της σπάσουν τά δάχτυλα.

—Κανέτε μου τη χάρι να μ' αφήσετε λιγάκι μόνο...

—Πολύ καλά, κύριε. Ο Ιατροδικαστής θάρρη σε λίγο...

Ο άνδρας της Μαλβίνας, κατάχλωμος, άνατριχιάζει μπρο-στά στό τραγικό έκείνο θέαμα. Η φωνή του είναι σαν τό κλάμα ενός μικρού παιδιού.

—Μαλβίνα! Νεκρή! Τ' ώμορφο πρόσωπό σου είναι γεμάτο αί-ματα. Μαλβίνα!... Με φώναζες... Πόνεσες πολύ... Συλλογι-στηκες, για τελευταία φορά, με παράφορη στοργή τό παιδί σου; Μαλβίνα! Προχθές ήσουν τόσο ώμορφη, τόσο δροσερή, γελοίες κάθε τόσο κι' έλεγες ότι ήσουν εύτυχισμένη, εύτυ-χημένη όσο καμιά άλλη!...

...Μά τώρα, Μαλβίνα, γιατί έχεις αυτό τό άγνώριστο πρό-σωπο; Γιατί έχεις αυτή την έκφρασι της τραγικής άναμονής που την διατη-ρησες άκόμη κι' ως τό θά-νατο; Τί κυττάζεις με τά νεκρά μάτια σου, που λες και τά ζωντανεύει κάποιος πόθος άκατανίκητος; Ποιά χαρά έκανε στό χείλι σου, στό τόσο ήδονικά χείλη σου, αυτή την πτυχή που μου είναι άγνωστη; Άπάν-τησε μου λοιπόν... Πές μου για ποιόν είχες αυτό τό θεϊκό πρόσωπο που έγω δεν τό είχα δη ποτέ μου;...

Α! Τώρα καταλαβαίνα, Μαλβίνα... Ήσουν μία έ-ρη, μία έχθρά μου... Άν ο θάνατος σου μαρμάρωσε την καρδιά και τό σώμα, σ' άφησε άνεπαφή τη μα-σκα του ένόχου έρωτάς σου.

... Ποιος ήταν ο άλλος; Έμαθα ότι δεν ήσουν μόνη. Θά ήταν ώμορφος, δίχως άλλο και θα σε άπατούσε, γιατί άρέσουν στις γυναίκες αυτοί οί άνδρες... Έσπασαν τά δάχτυλά σου για να σε χωρίσουν άπ' αυτόν!... Άπ' τον έρωτά σου! Πόσο πονά, Θεέ μου, πόσο πονά! Πόσο είμαι μόνος, όλομόναχος στον κόσμο!...

...Α! Πώς ήξερες να κρύψεις τό μυστικό σου!... Άναστε-νάξες κάποτε με πίκρα... ήσουν μελαγχολική κι' άπορημένη.

Κι όταν πήγαινες μαζί του, εκεί κάτω, γινόσουν πάλι γα-ρούμενη, εξαθροίσκεις την εύτυχία και τότε τό πρόσωπό σου έπαίρνε αυτή την έκφρασι που διάλεξες για τις τελευταίες σου στιγμές. Την άλλη μάσκα, τη χαριτωμένη μάσκα του προσώ-που σου που έδειχνες σε μένα την περιφρόνησης μπροστά στό θάνατο. Ναί... Μίλησέ μου... Πές μου τί του έλεγες, όταν τον φιλούσες; "Α! Τί τραγωδία!

Τού έδωσες την καρδιά σου, την αγάπη σου, όλη την τρυ-φερότητα κι' όλο τον έρωτά που μπορεί να δώση μία γυναίκα και τώρα, σε μένα, μου δίνεις τό νεκρό σώμα σου... Άνιες στην έκδίκη μου τό νεκρό και θριαμβευτικό σώμα σου...

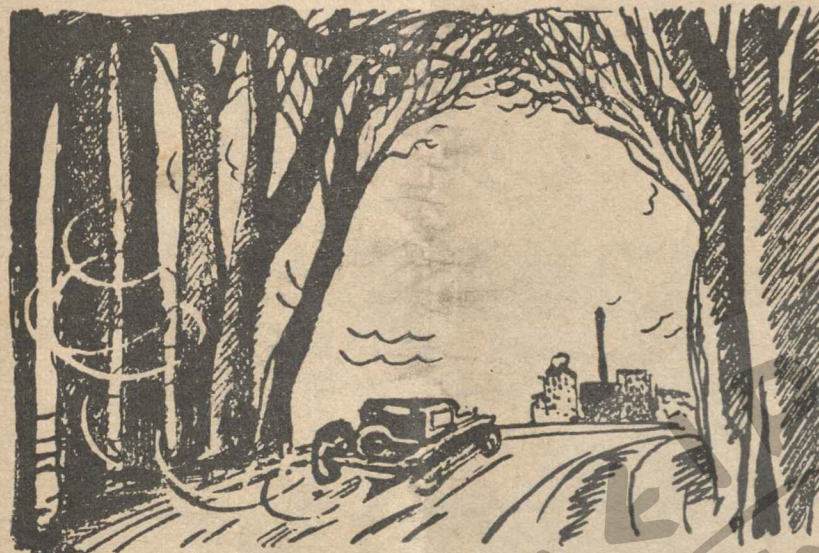
Α! Όχι! Όχι!...

—Κύριε, άναγνώριζες ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

—Όχι... Δεν είναι ή γυναίκα μου. Μία στιγμή πίστεψα ότι ήταν έκείνη... Μά δεν είναι... Μου είναι άγνωστος!

Κι ο άνδρας της Μαλβίνας, πνίγοντας τους λυγμούς του, βγήκε σαν τρελλός άπ' τό νεκροτομείο.

Μ. Α. ΣΟΝΤΑΖ

... Ποιος ήταν ο άλλος; Έμαθα ότι δεν ήσουν μόνη. Θά ήταν ώμορφος, δίχως άλλο και θα σε άπατούσε, γιατί άρέσουν στις γυναίκες αυτοί οί άνδρες... Έσπασαν τά δάχτυλά σου για να σε χωρίσουν άπ' αυτόν!... Άπ' τον έρωτά σου! Πόσο πονά, Θεέ μου, πόσο πονά! Πόσο είμαι μόνος, όλομόναχος στον κόσμο!...

...Α! Πώς ήξερες να κρύψεις τό μυστικό σου!... Άναστε-νάξες κάποτε με πίκρα... ήσουν μελαγχολική κι' άπορημένη.

Κι όταν πήγαινες μαζί του, εκεί κάτω, γινόσουν πάλι γα-ρούμενη, εξαθροίσκεις την εύτυχία και τότε τό πρόσωπό σου έπαίρνε αυτή την έκφρασι που διάλεξες για τις τελευταίες σου στιγμές. Την άλλη μάσκα, τη χαριτωμένη μάσκα του προσώ-που σου που έδειχνες σε μένα την περιφρόνησης μπροστά στό θάνατο. Ναί... Μίλησέ μου... Πές μου τί του έλεγες, όταν τον φιλούσες; "Α! Τί τραγωδία!

Τού έδωσες την καρδιά σου, την αγάπη σου, όλη την τρυ-φερότητα κι' όλο τον έρωτά που μπορεί να δώση μία γυναίκα και τώρα, σε μένα, μου δίνεις τό νεκρό σώμα σου... Άνιες στην έκδίκη μου τό νεκρό και θριαμβευτικό σώμα σου...

Α! Όχι! Όχι!...

—Κύριε, άναγνώριζες ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

—Όχι... Δεν είναι ή γυναίκα μου. Μία στιγμή πίστεψα ότι ήταν έκείνη... Μά δεν είναι... Μου είναι άγνωστος!

Κι ο άνδρας της Μαλβίνας, πνίγοντας τους λυγμούς του, βγήκε σαν τρελλός άπ' τό νεκροτομείο.

Μ. Α. ΣΟΝΤΑΖ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΟΣΙΘ

ΤΑ μάθατε τὰ νέα; μ' ἐρώτησεν ὁ Χάρρυ Τζὼν Χάρρις, χτυπώντας τὴν πῖπα του πάνω στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας, γιὰ νὰ πέση ἡ στάχτη, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι ἀερίζονταν κουνώντας τὸ πλατὺ καπέλλο του.

Τοῦ ἔγνευα ὅχι μὲ τὸ κεφάλι, γιατί κάτι ἄλλο σκεπτόμουν ἐκείνη τὴν ὥρα.

—Θὰ κάνετε λοιπὸν καλὰ νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας, γιατί οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Μαύροι ἐτοιμάζουν ἐπιθεσι ἐναντίον τῶν Εὐρωπαίων. Ἐγὼ κοιμῶμαι ἔχοντας καὶ τὰ δύο μου πιστόλια γεμάτα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο. Κάμετε καὶ σεις τὸ ἴδιο, φίλε μου, ἂν δὲν θέλετε νὰ θρεθῆτε κανένα πρωὶ πνιγμένος, μὲ μιά θηλειὰ στὸ λαιμό.

Βρισκόμουν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Σάντου-Ρίβερς, μιά πόλι νέα, νοτίως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, κατοικοῦμενη ἀπὸ χίλιους περίπου Εὐρωπαίους κ' ἀπὸ καμμιά δεκαριά χιλιάδες Κινέζους μεταναστες, ἀπὸ Μαύρους κ' ἀπὸ ἕναν πληθυσμὸ προερχόμενο ἀπὸ ἐπιμειξία Κινέζων καὶ Μαύρων, πού εἶνε ὁ χειρότερος ὅλων.

Πρὸ ἐτῶν εἶχε γίνῃ ἐκεῖ μιά ἐξέγερσι, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἐστραγγαλίστηκαν στὸ σπῆτι τους μέσα ἀπὸ μιὰν ὁμάδα στραγγαλιστῶν Μπόξερς.

Τὸ ἴδιο ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ καὶ τώρα, γιὰ τοὺς ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι εἴχαμε λάβει τὰ μέτρα μας.

Μὲ διάφορες προφάσεις ἐδιώξα πρώτα-πρώτα ὅλους τοὺς Κινέζους καὶ τοὺς Μαύρους ὑπηρετές ἀπὸ τὸ σπῆτι μου κ' ἐκράτησα μονάχα μιά μικρὴ Μεξικανή, πού τὴν ἔλεγαν Ξοσίθ, καμμιά δεκαπενταριά ἐτῶν, πού σὲ πολλές περιπτώσεις μοῦ εἶχε δείξει τυφλὴν ἀφοσίωσι. Δὲν εἶχα χρήματα γιὰ νὰ τὰ κρύψω, εἶχα ὅμως μέσα σὲ κάσες μιά πλούσια μεταλλοιολογικὴ συλλογὴ, πού ἡ θέα τῆς μποροῦσε νὰ γεννήσῃ τὴν ἐπιθυμία κλοπῆς.

—Ὅταν ὁ φίλος μου Χάρρις ἔμαθε πὼς ἐκράτησα κοντά μου τὴν μικρὴ Μεξικανή, μ' ἐπῆρε γιὰ τρελλό. Τὴν εἶδε, μοῦ εἶπε, πολλές φορές νὰ μιλάω ἐξω μὲ ὑπόπτους ἀνθρώπους.

Αὐτὸς εἶχε διώξει ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπῆτι τοῦ κ' ἔκανε μόνος του ὅλες τίς δουλειές. Ἐβαλε σίδηρα στὰ παράθυρα καὶ στὴν πόρτα κ' ἐκοιμότανε ἔχοντας κοντά του γεμάτα τὰ δύο του πιστόλια καὶ μιά καραμπίνα μὲ σφαῖρες νιότης ντοῦμι.

Ἀστυνομία καλὰ-καλὰ δὲν ὑπῆρχε στὸ Σάντου-Ρίβερς κ' ὁ καθένας ἐλάμβανε μόνος του μέτρα ἀμύνης. Ἡ πόλις ἔπῃρε ἔτσι μιά παράξενην ὄψιν. Δὲν ἔβλεπες στοὺς δρόμους παρά ἀνθρώπους φοβισμένους, ἀνησυχούς, δυσπίστους κ' ἄλλους πού εἶχαν τὸ ὄψος συνωμοτῶν. Διάφορες φήμες διεδίδοντο πὼς κάτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ τί ἀκρίβως, πότε, πού, ἀπὸ ποιόν, κανεὶς δὲν ἤξερε.

Ἐνα θράδυ, στρίβοντας ἕνα δρομάκο, ἀκουσα πνιχτές κραυγές καὶ φοβέρες προφερόμενες ἀπὸ μιά βαρεὶά ἀνδρική φωνή. Ἐτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ κ' εἶδα μιὰν ὁμάδα ἀνθρώπων ποῦμοιαζαν σὰν Κινέζοι ἐργάτες. Κάτω ἦταν πεσμένη ἡ μικρὴ Μεξικανὴ ὑπηρετριά μου καὶ τὴν χτυποῦσαν καὶ τὴν ἐφοδερῖζαν μὲ τὰ μπασιτούνια τους. Μόλις ὅμως μὲ εἶδαν, ἐξαφανίστηκαν στὴ στιγμή, τόσο πού ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ ἡμποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς γιὰ μιά ὁπτασία, γιὰ μιά παραίσθησι. Τοὺς ἐκυνήγησα καὶ μῆλκα μὲσα σ' ἕναν λαθῦρινθο στενῶν δρομάκων, ὅπου τοῦ κάκου περιτλανήθηκα ἐπὶ ὄψεος. Δὲν ἤρκα κανέναν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χάθω.

Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπῆτι, θρήκα τὴν Ξοσίθ ἐκεῖ. Ἦταν κλαμμένη καὶ στοὺς γυμνοὺς τῆς ὤμους φαίνοντουσαν κόκκινα τὰ σημάδια ἀπὸ τίς μπασιτουιές. Τῆς εἶπα ὅτι τὰ εἶχα δῆ ὅλα καὶ τὴν ἐρώτησα τί συνέβη. Μὰ τοῦ

Τὴ χτυποῦσαν καὶ τὴ φοδερῖζαν μὲ τὰ μπασιτούνια τους

κάκου ἐπέμενα. Μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα, ἔμενε σιωπὴ καὶ θογγάζοντας μιὰ. Ἐχασα τότε τὴν ὑπομονή μου καὶ θέλησα νὰ τὴν φιλοτιμήσω.

—Ξοσίθ, τῆς εἶπα, ἐνόμιζα πὼς εἶχες πέσει θύμα κακοποιῶν. Ἐτοὶ ὅμως πού φέρνεσαι, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶσαι συννοχὸς τους. Αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα ἔχω κάνει γιὰ σένα; Μὴν ξεχνᾷς πὼς σὲ πῆρα πεθαμένη τῆς πείνας καὶ τοῦ χρωστᾷς τὴ ζωὴ σου. Λοιπὸν, λέγε. Τί συνέβη; Ποιὰ ἦσαν αὐτοὶ πού σὲ χτυποῦσαν;

Ἡ μικρὴ ἔσκυψε πρὸς τὸ κεφάλι τῆς, μὰ καὶ πάλι δὲν ἀπάντησε. Τὴν εἶδα συγχρόνως νὰ ρίχνῃ ματιὰς πρὸς τὴν πόρτα, σὰν ζῶο πού πιόσθηκε στὴν παγίδα καὶ ζητεῖ νὰ ξεφύγῃ.

Προσπάθησα νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ καλὸ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Καὶ στὸ τέλος ἐθύμωσα σ' ἀλήθεια.

—Λοιπὸν, Ξοσίθ, σὲ διώχνω, δὲν ἔχω πειὰ ἐμπιστοσύνη σὲ νὰ καὶ δὲν σὲ θέλω στὸ σπῆτι μου. Φεύγα!

Εἶχα τὴν ἰδέα, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θάφερα ἀποστάσει. Μὰ κατὰπληκτος εἶδα, ὅτι διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα μὲ προθυμία, σχεδὸν μὲ χαρὰ.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μ' ἐρρίξε σὲ σκέψεις καὶ πῆγα καὶ τὴν διηγῆθκα ὅλα στὸ φίλο μου Χάρρις.

—Μὰ δὲν σὸν τῶπα! Ἀνέκραξεν ἐκείνη θριαμβευτικὰ. Δὲν σὸν τῶπα! Αὐτὴ ἡ μικρὴ καταλάβαινε ὅτι ἡ συλλογὴ σας εἶναι θησαυρός. Μὰ μόνη τῆς δὲν μπορεῖ νὰ σὰς κλέψῃ, γιὰ τοὺς πῆδες τῆς θρησκείας ἀνάμεσα στὸ σκυλόλοϊ τῆς Κινέζικης συνειδήσεως. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν συμφώνησαν πὼς θὰ ἐμορμαζοῦν κλοπιμαῖα καὶ τὴν ἔδειραν. Χωρὶς ὅλο δὲν μπορεῖ νὰ αὐτὴ τῆς κανεὶς μ' αὐτὲς τίς γυναῖκες... Μὰ ἐννοια σου δὲν τὰ παριάζουν καὶ θὰ κλέψουν τὴν συλλογὴ σας.

—Θέλω ἀκόμα νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ μικρὴ δὲν εἶνε ἔνοχος. Τὴν ἔδειραν γιατί δὲν θάθελε νὰ προδώσῃ τὰ μυστικά μου καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴν κλοπὴ, τοῦ ἐξήγησα.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γιατί δὲν ἀπαντοῦσε σὲ τί τὴν τῆσσε; Ἀγαπῆτε μου φίλε, εἶπες, συγχωρεῖτε με νὰ τὰ πῶ πολλὸ ἀφελὴς. Κρατεῖτε τὴν ἀγκαλιά σας αὐτὴ τὴν μικρὴν χεντρα... Ὅσα σὰς δαγκώσῃ, σὰς τὸ λείω!

—Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπῆτι, δὲν θρήκα ἐκεῖ τὴν Ξοσίθ, ὅπως τὴν ἄλλη μέρα ἐγύρισα, οὐτε τίς ἐπόμενες. Τὴ διαβόλο ἀπάντησε; Ἐπέρασεν ἡμέρες, ὅδομάδες, μῆνες, χωρὶς νὰ γίνῃ πάλι μιά ἐξέγερσι τῶν Μαύρων κ' ἡ πόλις ἦταν ἡσυχία. Ἐπέρασαν χειμῶνας, ἦρθεν ἡ ἀνοιξί, τὸ

καλοκαίρι. Ἀπὸ μίαν ἐξέγερσι μου ἔφερα στὸ μεταξὺ αὐτὸν ἄλλα πολὺτιμα εἰρημότητα καὶ τὴν συλλογὴ μου.

Ἐνα θράδυ κοιμώμενος θεθεῖα. Μέσα στὸν ὕπνο μου, ὄνειρο, μοῦ φάνηκε πὼς ὅπου σὰ ψιθυρισμοὺς, ἔθματα αὐτὸς νὰ καὶ πνιχτές κραυγές... Ἐξαφνικὰ, μιά δυνατὴ κραυγὴ ἀντήχησε:

—Ἀφεντικό! Ἀφεντικό! Ἐχονταί! Φυλάξου!

Ἀμέσως κατόπιν, κατὰ τὸν ὁρμαλιστὸ ἀκούστηκε, μερικοὶ κραυγὲς καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἐύπησα τρομαγμένος ἐπὶ τὴν πόρτα μου κ' ἀφῆκα τὴν πόρτα. Δὲν ἀκούγονταν τίποτ' ἄλλο. Σιγὴ ἀπόλυτη μέσα στὸ σπῆτι. Ἀνοιξί τὸ παράθυρό μου καὶ κῦταξα ἔξω. Ὁ δρόμος ἦν ἔρημος...

—Ὀνειρο θάταν! εἶπα μὲς μου καὶ ἐξανέστηκα στὸ καλὸ θάτι μου.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅμως, καθὼς ἐδύνηκ' ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ἡ ψι τῆς πόλεως μὲ πάγινος ἀκούοντο κανεὶς πὼς θριαμβοῦσε ἐρημὴ πόλι, σὲ πάλι νεύοντο τὴ νύχτα κατὰ τραγικὸ ῥυθμό, ἀνῆκουστο, συνέβη. Δύο φῶνοι εἶχαν μῆλκ' ἀπὸ τὴν ἐστραγγαλίαν τοὺς Εὐρωπαίους κατοίκους κ' ἐφυγαν περνοῦντας μαζὺ τους χροῖματά κ' ὅτι τιμωρὴ θρήκαν.

Στὴν αὐτὴ τὴν στιγμὴ τῆς θρήκα τὸ πῶμα τῆς μικρῆς Ξοσίθ. Δὲν ἦταν ὄνειρο λοιπὸν. Αὐτὴ μὲ εἶχε φονάξῃ, αὐτὴ

(Ἡ ἱστορία τοῦ πιὸ παθητικοῦ, τοῦ πιὸ τρυφεροῦ καὶ συγκινητικοῦ ἔρωτος τοῦ μεγάλου Βιεννέζου μουσικοῦ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ὡ! καλύτερα νὰ μὴν ἐρχοῦν! τραύλισε ὁ Σοῦμπερτ. Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο, ρώτησε:

—Γιατί μοῦ παίξατε, δεσποινίς, τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιγνίδι... Ἡ Μαρία τὸν κύταξε μὲ βαθεῖα συμπόνια καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ὅχι, κύριε Σοῦμπερτ... Δὲν σὰς ἔπαιξα κανένα παιγνίδι... Ἡ Καρολίνα μὲ παρακάλεσε νὰ σὰς γράψω... Ἦθελε νὰ σὰς δῇ σήμερα, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς...

—Μὰ γιατί;

—Ὡ! αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Μαρία. Θὰ σὰς τὸ πῶ ἡ ἴδια σὲ λίγο... Μὰ ἔλατε μαζὺ μου μέσα...

Καὶ, παίρνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πύργου.

Ὁ Σοῦμπερτ τὴν ἀκολούθησε σὰν αὐτόματο... Μὰ πρὶν ἀκόμα μποῦνε στὸ σαλόνι, συνῆλθε κάπως. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἱδρῶν οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ πρίγκηπος σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι. Σκότισε τὰ μάτια του πού ἦσαν γεμάτα δάκρυα καὶ προχώρησε μέσα στὸ σαλόνι...

Στὴν ἀρχή, κανένας δὲν τὸν πρόσεξε... Οἱ προσκεκλημένοι, συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τοὺς νεονύμφους, οὐτε γύρισαν νὰν νὰ τὸν κυττάσουν...

Κι' ἐξαφνὰ, ὁ Σοῦμπερτ διέκρινε μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος τὴν Καρολίνα, τὴ λατρεμένη του Καρολίνα...

Ἐμοίσε μὲ ἀγγελοῦ μέσα στὴ νυφικὴ τῆς τουαλέττα. Λουλούδια ἀνυδαλίστα στέλιαν τὸ κεφάλι τῆς. Μὰ τὰ μάγουλά τῆς ἦσαν λίγο χλωμά καὶ τὰ μάτια τῆς κόκκινα σὰν νὰ εἶχε κλάψει...

Ὁ μουσουργὸς ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Καρολίνα τὸν εἶδε...

Τότε, χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή, προχώρησε πρὸς αὐτόν, παραμερίζοντας ἐλαφρὰ τοὺς προσκαλεσμένους πού τὴν περιτοίχιζαν.

Τοῦ πῆρε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά της, τοῦ τᾶσφιξε μὲ μιά παράφορη θερμὴ καὶ τραύλισε:

—Ὡ! Ἠρθάτε!... Ἠρθάτε... Σὰς εὐχαριστῶ πολύ...

Ὁ Σοῦμπερτ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ... Τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ...

Ὅλο τὸ πλήθος τῶν εὐγενῶν προσκαλεσμένων εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἐπάνω τους, μὰ ἡ Καρολίνα φαίνονταν σὰν νὰ ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα...

Γύρισε μόνο πρὸς τὸ σύζυγό της, ἕναν ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τοῦ Ὀυγγρικοῦ στρατοῦ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, φίλε μου, νὰ μιλήσω μερικὲς στιγμὲς στὸν κύριο Σοῦμπερτ... Θὰ γυρίσω σὲ λίγο...

Καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν του, παρέσυρε τὸ μουσουργὸ σ' ἕνα διπλάνο σαλονάκι πού ἦταν ἔρημο. Κάθησε σ' αὐτὸ καὶ ἔμεινε σιωπῶν.

Ἐφῶναξε γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ οἱ διανοητὴν τὴν ἐστραγγαλίαν μπρὸς τὴν πόρτα μου. Μοῦ ἔφανε τὴ ζωὴ θυσιάζοντας τὴν δική της...

Μὰ πάλι πὼς ἐξηγεῖται τὸ ὅτι κρατοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι τῆς τὰ κλειδιά τῆς συλλογῆς μου, πού τὴν προηγούμενη θραύει-τὸ θυμοῦμαι καλὰ—τὰ εἶχα ἔβαλε στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου;

Ἦταν συνένοχος τῶν στραγγαλιστῶν ἡ θύμα;

Ἀπὸ ποιὸν νὰ τὸ μάθω; Κι' ἂν ἐζοῦσε, δὲν θ' ἀπαντοῦσε σὲ ἐρωτήσεις μου.

Ὅσο γιὰ τὸ φίλο μου Χάρρις δὲν ἦταν πειὰ σὲ θέσι νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον. Τὸν θρήκαν κ' αὐτὸν στὸ σπῆτι του ἐστραγγαλίωσαν. Διπλά του θρискόντουσαν τὰ πιστόλια καὶ τὸ τσιγάρο του γεμάτα...

ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΕΒΟΡ

ἕνα ντιβάνι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθῇσι δίπλα τῆς. Καὶ τότε μὲ ἀργὴ φωνή, ἀρχισε νὰ τοῦ λέγῃ:

—Ἐγὼ σήμερα γυναῖκα καθόλου καὶ πού μοῦ τὸν ἐπέβαλε ὁ πατέρας μου... Μὴ μὲ κατηγορήσετε γι' αὐτὸ... Δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ... Ἐξέρετε πόσο αὐστηρὴ εἶνε ἡ Ὀυγγρική ἀριστοκρατία στὰ ζητήματα αὐτά... Ἄν ἀρνιόμουν, ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἀποκλήρωνε, θὰ μ' ἐδιώχνε ἴσως... Τὸν ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου, κύριε Σοῦμπερτ...

Ἦταν γιὰ μένα πατέρας καὶ μητέρα μαζύ... Δὲν θὰ ἤθελα ποτέ νὰ μοῦ φερθῇ ἔτσι... Γι' αὐτὸ, μολοντί μοῦ πλήγωσε τὴν καρδιά ἀναγκάστηκα νὰ ὑποταχθῶ στὴ θέλησί του... Ὡ! δὲν ξέρετε πόσο ὑπόφερα!

Πόσο ὑπόφερα... Ἡ σκέψις ὅτι ὑποφέρατε καὶ σεις, ἔκανε ἀκόμα μεγαλύτερο τὸν πόνο μου...

Στάθηκε, γιατί λυγμοὶ τῆς ἐπνιγαν τὴ φωνή.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε ἀργὰ, σφιγγοντας πάντα στὰ χέρια τῆς τὰ χέρια τοῦ Σοῦμπερτ:

—Τώρα δὲν μὰς μένει τίποτε ἄλλο, παρά νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐξαχάσουμε... Ἀλλοίμονο!... Εἶνε πολὺ δύσκολο αὐτὸ γιὰ μένα... Ἐσεῖς τουλάχιστον θὰ βρῆτε παρηγοριά στὴν τέχνη σας καὶ θ' ἀντλήσετε ἀπὸ τὸν πόνο σας θεῖες ἐμπνεύσεις...

Ἐργαστήτε, κύριε Σοῦμπερτ... Ἐργαστήτε γιὰ νὰ μὲ ἐξαχάσετε... Θέλω μιά μέρα νὰ εἶμαι περὶφραση, γιατί ἀγάπησα τὸ μεγαλύτερο μουσουργὸ τῆς ἐποχῆς μας...

Ὁ Σοῦμπερτ ἤθελε κάτι νὰ τῆς πῇ, μὰ τὰ λόγια δὲν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ λαιμό του.

Ἦταν σκληρὸ νὰ σὰς καλέσω ἐδῶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, ἐπρόσθεσε ἡ Καρολίνα. Πολὺ σκληρὸ!... Μὰ ἔπρεπε νὰ ῥθῇτε!... Σὰς ἤθελα γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρεῖτε... Μοῦ σκανάταν ὅτι χωρὶς τὴν συγγνὴ σας, θὰ ἦμουν δυστυχισμένη σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ... Μὲ συγχωρεῖτε λοιπὸν...

Ὁ Σοῦμπερτ τὴν κύταξε μὲσα στὰ μάτια καὶ εἶπε:

—Γιὰ νὰ σὰς συγχωρῶ... Μήπως γιὰ τὴν οὐρανία εὐτυχία πού μοῦ χάρισατε, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μέρες... Ποτέ μοῦ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ δεινύω θὰ μιά τέτοια εὐτυχία... Ἀντὶ νὰ σὰς συγχωρῶ, θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς εὐχαριστήσω...

Σὰς εὐχαριστῶ λοιπὸν τὴν εὐτυχία πού μοῦ χάρισατε τίς λίγες ἐκεῖνες ἡμέρες, νὰ τὴν ἔχετε σὲ ὅλη σας τὴν ζωὴ!

Τὰ μάτια τῆς Καρολίνας ἦσαν δακρυσμένα. Μὲ δυσκολία τραύλισε:

—Εἰσατέ τόσο καλὸς, ὥστε θὰ σὰς χάρισω μιά στιγμὴ ἀκόμα τέτοιας εὐτυχίας.

Καὶ τὸν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα παρατεταμένον φιλίμα, ἕνα φιλίμα πού εἶχε ὅλη του τὴν ἡδονὴ στὸν πόνο, στὸν ἀπέραντο κόπο δύο πληγωμένων καρδιῶν.

Σὲ λίγο, ὁ Σοῦμπερτ κ' ἡ Καρολίνα ἐξανέστησαν ἀπὸ τὸ σαλόνι, ὅπου ἡ ἀπουσία τους εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται ἀντιληπτή...

Ἡ Καρολίνα, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, εἶπε:

—Παρακάλεσα τὸν κύριο Σοῦμπερτ νὰ μοῦ δεῖξῃ τίς νέες του συνθέσεις. Σὲ λίγο μάλιστα, θὰ μὰς παίξῃ κατὶ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Σοῦμπερτ, τὸν ρώτησε:

Θὰ ἐκτελέσετε, κύριε Σοῦμπερτ, τὴ συμφωνία σας πού σὰς ἀκούσα νὰ παίξετε ἀλλοτε στὸ μέγαρο τῆς πριγκιπισσῆς Κίνου;

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησι, κυρία, ἀπάντησε ὁ Σοῦμπερτ, συγκρατώντας μὲ μεγάλην δυσκολία τὴν συγκίνησί του...

Ἐξ ἄλλου, τὴ σύνθεσι αὐτὴ τὴν ἔχω ἀφιερῶσι σὲ σὰς...

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ Σοῦμπερτ, καθισμένος μπρὸς τὸ πιάνο πού βρισκόταν σὲ μιά ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ, ἀρχισε νὰ ἐκτελῇ τὴν περιφρασην συμφωνία του, ἡ ὁποία μὲ τίς πρώτες νότες τοὺς πλημμύρισε μὲ ρίγην συγκινήσεως ὅσους τὴν ἀκούγαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

Τὰ πρώτα θέματα της Γκρέτας-Λουίζας Γκούσταφσον. Τί ἀφηγείται ἕνας παλὸς συναδελφός της. Ἡ Γκρέτα ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα της Στοκχόλμης. Ἡ ἰδιότητις της. Πῶς προεβίβασθη σὲ μαννεκέν. Πρὸ τοῦ κινηματογραφικοῦ φρονιμοῦ. Πρὸς τὴν δέξιν. Καὶ «σαπουνίστρα» σὲ κουρείο!... κτλ. κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ εἶνε γνωστόν, ὅτι ἡ μεγαλύτερη βεντέτα τοῦ κινηματογράφου σήμερα, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἐξεκίνησεν ἀπὸ πολὺ χαμηλὰ γιὰ νὰ φτάσῃ τόσο ψηλὰ στὸ κινηματογραφικὸ στερῶμα.

Τὸ σωστὸ ὀνοματεπώνυμό της εἶνε Γκρέτα-Λουίζα Γκούσταφσον καὶ ἀρχισε τὸ στάδιό της ἀπὸ μικρὴ ὑπάλληλος τῶν μεγάλων καταστημάτων Πούμπ στὴ Στοκχόλμη.

Ἐνας ὑπάλληλος τοῦ ἴδιου καταστήματος, ποὺ ἐργάσθηκε τότε μαζὺ της, ὁ Νόρμαν, σὲ μιὰ συνέντευξί του πρὸς ἕνα Γαλλικὸν περιοδικό, περιγράφει παραστατικώτατα τὰ πρώτα ἐκεῖνα χρόνια της Γκάρμπο.

—Φυσικά, λέγει, πρώτα-πρώτα θὰ μὲ ρωτήσετε νὰ σὰς πῶ τὴν ἡλικία της Γκάρμπο. Λοιπόν, ἡ Γκρέτα δὲν εἶνε οὔτε σαράντα, οὔτε σαρανταπέντε ἐτῶν, ὅπως θεοβαίνουν οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ της καὶ μερικοὶ λεγόμενοι φίλοι της. Δὲν εἶνε καλὰ-καλὰ οὔτε τριάντα. Γεννῆθηκε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1905. Εἶνε ἄλλως τε ὑπερήφανη γιὰ τὴν γεννήθειά της. Σὲπτέμβριον καὶ λέει ὅτι ὅσοι γεννιοῦνται αὐτὸν τὸν μῆνα εἶνε προωρισμένοι ἢ ν' ἀνέξουν πολὺ ψηλὰ, ἢ νὰ τελειώσουν τὴ ζωὴ τους πολὺ ἄσχημα. Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει.

Ἐντούτοις, τὰ πρώτα θέματα της Γκρέτας στὴ ζωὴ ὑπῆρξαν ἀσήμαντα. Ὅταν κοριτσάκι σχεδὸν ἀκόμα, στὰ 1920, προσελήφθη στὰ καταστήματα Πούμπ της Στοκχόλμης, τὴν ἔβαλαν στὸ τμήμα μας νὰ δέη τὰ πακέτα καὶ νὰ κἀνὴ θελήματα. Θυμίζω, ὅτι στὴν ἀρχὴ μὰς ἔβαζε σὲ μπελά τ' ὀνομά της, γιὰ τὸ ἐπώνυμο Γκούσταφσον εἶνε κοινότατο στὴ Σουηδία, ὥστε δὲν βρίσκει ἄκρη κανεὶς. Μέσα στὸ μαγαζὶ μὰς εἶχαμε ἕνα σωρὸ Γκούσταφσον. Ἡ μικρὴ μὰς ὑπάλληλος εἶχεν ἐπίσης δυὸ κύρια ὀνόματα: Λουίζα καὶ Γκρέτα. Ἄλλη σύγχυσις αὐτῇ, γιὰ τὴν εἶχαμε ἕνα σωρὸ Λουίζες καὶ ἄλλες τόσες Γκρέτες στὸ μαγαζὶ.

Ἐκεῖνο τὸν πρῶτον καιρὸ, ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν μοῦ ἦταν καὶ θάλου συμπαθὴς. Ἦταν ἕνα ἐπιπασμένο κορίτσι, μιὰ ἀπὸ κείνες τίς κοπέλλες ποὺ τίς λέν ἀρριβίστριες. Ὅπου κι' ἂν ἐπὶ γαίνε, ὅτι κι' ἂν ἔκανε, ἐννοῶ, σὲ ν' ἀναγνωρίζεται ἡ ὑπερογὴ της μπρὸς στίς ἄλλες συναδέλφους της. Δὲν ἀπαντοῦσε καθόλου, οὔτε σ' ἄστεϊα, οὔτε στὰ πειράγματα τῶν συντρόφων της κι' εἶχε ἕναν τέτοιον τρόπο ν' ἀπαντᾷ: «Μάλιστα, κύριε» ἢ «Ὁχι, κύριε», ὥστε ἔκαμιν ἐξέω φρενῶν τοὺς προϊσταμένους της.

Ἐργαζόταν ὅμως μὲ ζῆλον καὶ προσοχὴ καταπληκτικὴ γιὰ τὴν ἡλικία της καὶ γρήγορα προήχθη. Ἐγίνε πωλήτρια. Καὶ οἱ προϊστάμενοί της, προεβίβαντάς την, εἶχαν καὶ μιὰ πονηρὴ ὑπεροδοῦσία, ἤθελαν νὰ ἴδουν δηλαδὴ, πὼς θὰ τάγκαζε πέρα ὡς πωλήτρια ἕνα κορίτσι τόσο ἐπιπασμένο, μὲ μερικοὺς ἀδουλούς, ἀνυπόμονους καὶ γρουσουζήδες πελάτες. Αἱ λοιποὶ, ἡ Γκρέτα διέψευσεν ὅλες τίς ἐλπίδες τῶν ἐχθρῶν της. Ἦταν πολὺ εὐγενική, φιλόφρων καὶ ὑποχρεωτικώτατη μὲ τὸ κοινὸν καὶ μεταχειρίζοταν ἕνα κόλπο, ποὺ δὲν ἦταν μὲν δικό της, οὔτε καινούργιο, ποὺ ἔπαινε ὅμως καὶ πᾶναι ἀκόμα. Ἀντὶ νὰ βάζῃ τίς πελάτισσες νὰ δοκιμάζουν τὰ φορέματα ποὺ ἔθελαν ν' ἀγοράσουν, τοὺς ἔλεγε:

—Ἐπιτρέψατέ μου, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸ δοκιμάσω ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ ἴδῃτε ἀπ' αὐτὸ καλότερα. Ἐγὼ τὸ ἴδιο σχεδὸν ἀνάστημα καὶ σῶμα μὲ σὰς καὶ

καθὼς βλέπετε τὸ φόρεμα μοῦ πᾶει περίφημα.

Ἐνεῖντα τοῖς ἑκατὸ τὸ κόλπο ἔπαινε καὶ αὐτὸ φανταστικῶς τὰ διπλότυπα ποὺ ἔκοθε ἡ Γκρέτα. Οἱ προϊστάμενοί της τὴν περιτήρησαν αὐτό. Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ παρατήρησαν τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὸ ὡραῖο παράστημα της Γκρέτας.

—Μὰ αὐτὴ εἶνε γεννημένη γιὰ μαννεκέν! εἶπαν.

Ἡ καινούργια της δουλειά, τοῦ μαννεκέν, πολὺ κοσμοῦσε ἀλήθεια, ἀλλὰ σχετικῶς καλοπληρωμένη τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἄρεσε πολὺ στὴν Γκρέτα. Τῆς ἄρεσε νὰ φορᾷ καινούργια φορέματα καὶ κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔδιναν μιὰ τουαλέτα, ἐκεῖνη κυνε τροποποιήσεις ποὺ ἔκαναν τὸ φόρεμα καλύτερο. Σιγά ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθε ὅτι πὼς εἶχε γούστο κι' ἀστεία, πρῶτον μὲν τροποποιεῖ σ' ἕνα φόρεμα τὴν ἐξέγνω μὲ δευτέρου λόγου.

Τῆς ἄρεσε πολὺ ἀκόμα νὰ φωτογραφίζεται μὲ ὁμοίωμα ρέματα.

Τῆς ἄρεσεν ἐπίσης ἀπὸ τότε ὁ κινηματογράφος. Ἐπειδὴ εἶχε καὶ πρακτικὸν πνεῦμα, ἐπρότεινε αὐτὴ διευθύνει τὸν κινηματογράφον μας κατὶ, ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ ν' ἀνοίξῃ ἡ τυχὴ τῶν φημῶν.

Παρουσιάσθηκε μιὰν ἡμέρα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς διευθυντοὺς καὶ ἐπρότεινε νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸν κινηματογράφον γιὰ τὴν ἐκδήλωσιν.

—Ἀντὶ νὰ θυγάσουμε φωτογραφίες, εἶπε, τὸν μαννεκέν μὲ τὰ νέα μας φορέματα, γιὰ τὴν δὲν γυρίζουμε μερικὰ μικρὰ φιλμ, ποὺ θὰ παρουσιάζουν τίς κρεασίον μὰς μὲ πολὺ ζαινατοῦρο τῶν κατὰ τὸν διευθυντὴ καὶ ὅσοι ὑπάλληλοι τ' ἀκούσαν αὐτό, τὴν ἔπλησαν σ' ἄστεϊα, τὴν εἶπαν φαντασιόληκτη.

—Μικρὴ μου Γκρέτα, τῆς εἶπεν ὁ διευθυντής, γιὰ νὰ κἀνὴ αὐτὸ ποὺ λὲς πρέπει νὰ πληρώσω μιὰ ἡθοσιὰ τοῦ κινηματογράφου κι' εἶται ἡ ταινία θὰ στοιχίσῃ ὅλες τίς εισπράξεις ἐκεῖνους! Δὲν τρελλάθηκα ἀκόμα, παιδί μου!...

—Μὰ ὄχι, κύριε Διευθυντά, φώναξε ἡ Γκρέτα, γιὰ νὰ κἀνὴ κινηματογράφον, εἶπε, τὸν μαννεκέν μὲ τὰ νέα μας φορέματα, γιὰ τὴν δὲν γυρίζουμε μερικὰ μικρὰ φιλμ, ποὺ θὰ παρουσιάζουν τίς κρεασίον μὰς μὲ πολὺ ζαινατοῦρο τῶν κατὰ τὸν διευθυντὴ καὶ ὅσοι ὑπάλληλοι τ' ἀκούσαν αὐτό, τὴν ἔπλησαν σ' ἄστεϊα, τὴν εἶπαν φαντασιόληκτη.

—Μὰ ὄχι, κύριε Διευθυντά, φώναξε ἡ Γκρέτα, γιὰ νὰ κἀνὴ κινηματογράφον, εἶπε, τὸν μαννεκέν μὲ τὰ νέα μας φορέματα, γιὰ τὴν δὲν γυρίζουμε μερικὰ μικρὰ φιλμ, ποὺ θὰ παρουσιάζουν τίς κρεασίον μὰς μὲ πολὺ ζαινατοῦρο τῶν κατὰ τὸν διευθυντὴ καὶ ὅσοι ὑπάλληλοι τ' ἀκούσαν αὐτό, τὴν ἔπλησαν σ' ἄστεϊα, τὴν εἶπαν φαντασιόληκτη.

Στὸ τέλος ὁ διευθυντὴς κατέληξε νὰ δέχῃ τὴν πρότασίν της. Θὰ ἐδοκιμάζαν. Ἐκείνην λοιπὸν ἔκαν ὁπτατέρη καὶ ἐκινήθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν κινηματογραφῶν. Ἡ Γκρέτα μὲ διάφορα φορέματα τοῦ καταστήματος, μὲ μαγιὸ τοῦ νιου, μὲ κοστούμι τοῦ τέτοιου, μὲ πυτζάμες, μὲ φορέματα ποὺ μὲ πρῶτον ταγερὰν, κτλ.

Τὸ φιλμ αὐτὸ ἔκαμιν ἐπιτυχία στὴ Σουηδία, ἀπὸ δημοτικῆς φυσικῆς ἀπόψεως. Ἡ Γκρέτα ἐγύρισε τρεῖς-τέσσαρες ἀκόμα τέτοια «φιλμ-ρεκλάς» κι' ὕστερα καὶ διάφορα ἄλλα καταστήματα ἀρχισαν νὰ ζητοῦν νὰ κινηματογραφῶνται ἐκεῖνη καὶ τὰ φιλμ ποὺ πωλοῦσαν.

Ἡ Γκρέτα ἔπρεπε περὶ τὴν διαλέξιν: Θάμινε μαννεκέν ἢ γινόνταν... Ἡθοσιὰς τοῦ δημοτικῶν κινηματογράφων. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν ὁ κινηματογράφος ὅριστο καὶ πωλοῦσε στὴ Σουηδία. Καὶ φυσικῶς ἀδύνατον νὰ μαντεῖται καὶ ἀδύνατον νὰ ἀξέβγαλτο κατὰ τὴν ἡλικίαν της. Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, σχεδὸν ἐπαρχιαστικῶς, ἡ Γκρέτα-Λουίζα Γκούσταφσον γινόνταν μιὰ μέρα τὸ λαμπρὸν ἀστὲρ τοῦ κινηματογράφου, ὅσοις στερῶματος. Ὅσοις τῆς, χωρὶς νὰ διστάσῃ ποτε, ἡ Γκρέτα, ἀντὶ τοῦ ἐπαγγελματιῶς τοῦ μαννεκέν ἐπρότιμινε.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, σὲ μιὰ ἀπ' τίς πρώτες ταινίες, ποὺ γύρισε στὴ Σουηδία

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	1912/14	7%
6423	2%	25	2%
72	7%	29	7%
76	7%	29	7%

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΤΙΡΙΑ.

Τὰ Κράτη ὡς γνωστὸν εἰσπράττουν τοὺς φόρους διὰ νὰ τοὺς ἐξοδεύουν ἀμέσως. Δὲν ἀποθησαυρίζουν, οὔδε ἀποταμιεύουν, διότι μακράν παρατήρησις ἀποδεικνύει, ὅτι ὁσάκις ἐγίνετο ἀποθησαυρισμὸς ἤτο προσωρινός, διότι κατεργάων ὁ θησαυρὸς εἶπε ἀπὸ ἀρχόντας εἶπε ἀπὸ ἀρχομένους, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἀρχόντων. Ἐντούτοις ὑπάρχει μιὰ ἐξαιρέσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται τὸ Κράτος νὰ εἶνε ἀποθησαυριστής. Ἡ περίπτωση δηλαδὴ τοῦ ἰδιοκτικῶν κτιρίων, κτιρίων θύως τὰ ὁποῖα χρησιμοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ τίς τεράστιες ἀνάγκες τοῦ Κράτους. Ἀπὸ μιὰ ἔκθεσι τῆς Διοικήσεως Δημοσίων κτημάτων, πληροφοροῦμεθα, ὅτι δι' ἐνοικία τῶν ἐν Ἀθήναις μόνον δημοσίων ὑπηρεσιῶν πληρῶναι τὸ Κράτος 35 ἑκατομμύρια τὸ χρῶμα. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὰ οἰκήματα εἰς τὰ ὁποῖα στεγάζονται εἶνε ἀκατάλληλα καὶ οἰκονομικῶς ἀσύμφορα, γιὰ τὸν ποτὸς ἰδιωτικὸν κτήριον ποὺ εἶνε κατασκευασμένο γιὰ ἀνάγκης ἰδιωτῶν δὲν μπορεῖ νὰ ἰκανοποιῇ τίς ἀνάγκες τοῦ Κράτους. Τὸ ποσὸν αὐτό, ποὺ πληρῶναι τὸ Κράτος, μποροῦσε βασιμῶς νὰ ἀποτελέσῃ τὸ τοκογρεωδύσιο ἐνὸς δανείου 400 ἑκατομμυρίων, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ Κράτος θὰ κατασκευάζει τὰ εἰδικὰ κτίρια ποὺ τοῦ χρειάζονται. Γενικώτερον ὅμως, δὲν ὑπάρχει πολιτικὴ δημοσίαν κτιρίων» στὸν τόπον μας, οὔτε καὶ τεχνικὴ ὑπηρεσία, ὅτι ὁποῖα θὰ ἐμελετοῦσε τὸ σχετικὸ ζήτημα ἀπὸ τεχνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ Κράτος ὅτι τοῦ χρειάζεται γιὰ τὴν δουλειὰ του εἰς κατὰλληλα κτίρια ποὺ διευκολύνουν ἀνυπολόγιστος τὴν λειτουργία του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς πληρεστέραν ἰδέαν τοῦ ζητήματος, πρέπει νὰ γνωσθῇ, ὅτι τὸ Κράτος ἐξοδεύει ἐν συνόλῳ 123 ἑκατομμύρια τὸ χρῶμα δι' ἐνοικία, χωρὶς ὅπως εἴπαμε νὰ ἔχῃ καλὰ δημόσια καταστήματα, οὔτε τὰ πῶς ἐπὶ τοῖς κατασκευαζομένων, ὅπως τὰ ταχυδρομεῖα, αἱ ἀστυνομίαι καὶ τὰ ταμεία καὶ ἐφορίαι.

—Η ΑΛΙΕΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σοβαρωτέρους λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀλιεΐα στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἔχει τὸ μεγαλύτερον ἡλικὸν τὸν θαλασσινὸν ἀκτῶν, δὲν ἔχει προσδεσθεῖ ὥστε καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων της νὰ καλύπτῃ εἰς ψάρια, εἶνε δὲν ἡμετέραν. Ἡ ἀλιεΐα ὅμως τὴν ἀλιεΐαν ἐπιχειρήσεις μὲ μεγάλα διαφημιστικὸν κινηματογράφον.

Ἀπὸ τὰ φιλμ ποὺ ἐγύριζε τότε ἔθγαζεν ἀρκετούτσικα χρήματα καὶ ἔγινε λίγο γνωστὴ...

Τὰ παρακάτω τὰ ἔξερε ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ σκηνοθέτης Ἐρικ Πέταλον εἶδε μιὰ τέτοια διαφημιστικὴ ταινία της Γκρέτας. Καὶ ἀντελήφθη ἀμέσως, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιδεικνυόμενα φορέματα σπαρταροῦσεν ἕνα ταλέντο γερό. Ἐκείνην λοιπὸν τὴν Γκρέτα νὰ παίξῃ σὲ μιὰ κωμωδία ποὺ θὰ ἐγύριζε. Ὁ ρόλος ποὺ τῆς ἔδωσαν δὲν τῆς ἐπῆγινε καθόλου καὶ ἡ κωμωδία ἦταν πολὺ χοντρή. Μὰ μὲ τὸ φιλμ αὐτὸ ἡ Γκρέτα ἔκαμιν τὴν τυχὴ της.

Μὰ μέρα ὁ περίφημος σκηνοθέτης Στίλλερ ἀκούσε γιὰ τὸ φιλμ αὐτό κι' ἀποφάσισε νὰ πᾶν νὰ τὸ ἴδῃ. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, εἶται κι' ὁ Στίλλερ ἔκρινεν ὅτι ἡ κωμωδία δὲν ἀξίζει τίποτε, ἀλλὰ ἀνακαλύψεν ὅτι ἡ ἡρώς τοῦ φιλμ αὐτοῦ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ μεγαλύτερη ἀρτίστα τῆς ἁθῆνης. Τὴν ἔπληρε λοιπὸν καὶ τῆς ἔκαμε συμβόλαιον γιὰ τὸ φιλμ «Κόστα Μπέρ-λινγκ».

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός ἡ Γκρέτα ἐθάδισε πλέον μόνη της πρὸς τὸν θρίαμβον. Μὰ τὸ κοινὸν δὲν ἔξερε ἀκόμα, ὅτι τὸ πρῶτον ἐπάγγελμα της Γκρέτας δὲν ἦταν ὑπάλληλος καταστήματος. Δεκαεπταεὶς ἀπὸ τότε, πρὶν προσληθῇ ἀκόμα στὸ κατάστημα ποὺ ἐργαζόμην κι' ἐγὼ, οἱ γονεῖς της, ποὺ ἦσαν πᾶμπανχοι, τὴν ἔβαλαν ὑπάλληλον σ' ἕνα κουρείο, ὅπου ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνας ἐπρότεινε ὡς «σαπουνίστρια». Ἐσποῦνινε δηλαδὴ ὅσους ἐπρόκειτο νὰ ἐυρίσῃ τὸ ἀφεντικὸν της. Ὑπάρχουν πολλοὶ στὴ Στοκχόλμη, ποὺ βλέποντας τὴν μεγαλύτερη σημερινὴ δούλα τοῦ κινηματογράφου, εἶνε σὲ θέσιν νὰ καυχήσωντο πὸς κάποτε ἡ... βασιλίσσα αὐτῆς τοῦ ἐσποῦνινε τὰ γένεια!

Πὼς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἐδῶ κατὰ!...

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηναίων περιοδικῶν, ἐβδομαδιαίων κλπ.

καὶ συγχρονισμένα μέσα καὶ ἐπαρκὴ κεφάλαια. Ἡ ἀλιεΐα διενεργεῖται στὸν τόπον μας μὲ πρωτόγονα μέσα καὶ ἀνεπαρκῆ. Καίτοι ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν ἀλιεΐαν περὶ τὰς 3.200 ἀλιευτικὰς, συμβαίνει ὥστε ὅλα νὰ εἶνε μικρὰ πλοῖα δρῶντα εἰς περιορισμένην ἀκτίνα ἀπὸ τῶν ἀκτῶν, ἔχει δὲ τελείως παραμεληθῇ ἡ ἀλιεΐα ἀνοικτῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία μόνη ἀποδίδει τὰς μεγάλας ποσότητας ψαριοῦ. Οἱ εἰδικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μελετήσει τὰ «περάσματα» τῶν ψαριῶν, ἀποφαίνονται ὅτι ὑπάρχουν καὶ στίς Ἑλληνικὰς θάλασσας μεγάλα περάσματα, ἀλλ' ἀπαγορεύονται μεγάλα πλοῖα μὲ ἐγκαταστάσεις ψυγείων, μὲ μεγάλα δίκτυα καὶ λοιπὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα χρειάζονται κεφάλαια. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἀρχίσει νὰ δεικνύῃ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὰς προσπάθειάς «εἰδικῶν» μὲ κεφάλαια της, ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ Κράτος, πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἐκεῖνο τὰς προσπάθειάς αὐτάς μὲ κάθε λογικὸν μέσον, ἀλλὰ πρὸ παντός, εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν ἀλιευτικῶν χαρτῶν, τοὺς ὁποίους μόνον τὸ Κράτος μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει μπορεῖ νὰ κἀνῃ. Οἱ χαρταὶ δηλαδὴ αὐτοὶ φανερώουν τὴν διαμόρφωσιν τῶν θυθῶν στὰ μέρη ποὺ γίνεται ἡ ἀλιεΐα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφύονται αἱ καταστροφαὶ τῶν δικτύων. Μὲ τέτοιους χαρτάς βοηθοῦνται ὅλα αἱ ἀλιεΐαι στὴν Εὐρώπῃ καὶ μόνον ἐμεῖς δὲν ἔχομε. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἐπιβάλλεται διὰ τὸν λόγον ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μόνον θὰ ἀποφύγομε νὰ ἐξαγάγουμε κάθε χρόνον συνάλλαγμα ἀξίας 225 ἑκατομμυρίων δραμῶν γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν ψαριῶν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

—Η ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΣΟΔΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΑΣΜΟΥΣ.

Οἱ βαρεῖς δασμοὶ ποὺ ἐπέβαλε τὸν τελευταῖον καιρὸ τὸ Κράτος σὲ μερικὰ εἶδη καὶ πρὸ παντός ἡ πώσις τοῦ νομίσματος μὰς ἀπέναντι τῶν ἄλλων νομισμάτων, περιώρισεν τίς εἰσαγωγὰς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν πολλῶν εἰδῶν καὶ ἰδιαίτερος θιομηχανικῶν, τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος πλέον εὐρίσκει μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς Ἑλληνικῆς θιομηχανίας. Ὁ περιορισμὸς ὅμως αὐτὸς εἶχε ὀλέθριον ἀντίκτυπον εἰς τὰς εἰσπράξεις τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τὰ τελωνεῖα. Ὅταν συγκρίνῃ κανεὶς τὸ τελευταῖον ἔτος 1931, ποὺ δὲν εἶχε ἐκτραγὴ ἡ παγκόσμιος κρίσις μὲ τὸ 1933, παρατηρεῖ, ὅτι αἱ τελωνειακαὶ εἰσπράξεις τοῦ 1933 εἶνε ὀλίγωτεροι ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τοῦ 1931 κατὰ 800 ἑκατομμύρια δραχμὰς. Το ρήγμα εἶνε τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη τοῦ Κράτους, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ ληφθῶν ἀμέσως μέτρα γιὰ νὰ ἐξευρεθῇ τὸ ποσὸν ποὺ ἐχάθη ἀπὸ τὸν περιορισμὸν τῶν εἰσαγωγῶν. Γι' αὐτὸ ἐπεβλήθησαν οἱ νέοι φόροι α) τοῦ κύκλου ἐργασιῶν, ὁ ὁποῖος προϋπολογίζεται, ὅτι θὰ ἀποδώσῃ 270 ἑκατομμύρια καὶ θὰ πληρωθῇ, κυρίως ἀπὸ τοὺς θιομηχανοὺς, ποὺ κερδίζουν ἀπὸ τὴν κατάστασιν, β) ἀπὸ τὴν ἀσθενίαν τῆς φορολογίας τοῦ καπνοῦ, γ) ἀπὸ τὰς καταργήσεις τῶν φορολογικῶν καὶ δασμολογικῶν ἀπαλλαγῶν, καὶ δ) ἀπὸ ἄλλων μικρότερες φορολογικῆς μεταρρυθμίσεις, ἡ ὁποῖα σκοποῦν ἔχουν νὰ μὴ διαφεύγουν τὴν φορολογίαν, οὔτε αἱ συνάλλαγμα οὔτε ἡ παραγωγή.

—Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΙΣ ΣΤΗΝ ΒΑΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ.

Σύμφωνα μὲ σχετικὴ μελέτη τοῦ ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου, ἡ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις ἐκαστοῦ κατοικοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶνε τριπλασία τῆς Τουρκικῆς καὶ τῆς Βουλγαρικῆς καὶ διπλασία περὶπου τῆς Γιουγκοσλαβικῆς καὶ Ρουμανικῆς. Ἐν ὅσον μὲ τὸ ἐθνικὸν ἐσοδόν, τὸ ὁποῖον παρέχει τὴν καλύτεραν βάσιν συγκρίσεως, ἡ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις στὴν Ἑλλάδα εἶνε διπλασία τῶν λοιπῶν Βαλκανικῶν χωρῶν, προεγγίζει δὲ κατὰ τὴν ἀναλογίαν αὐτὴν τὴν φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν πλουσιωτέρων Ἑυρωπαϊκῶν χωρῶν. Μολονότι ὅμως ἀναγνωρίζεται τοῦτο διὰ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ὑπόσχεσινται δὲ αἱ κυβερνήσεις, ὅτι δὲν θὰ ἐπιβάλλουν ἄλλους φόρους, ἐντούτοις μολὶς πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐπεβλήθησαν νέοι φόροι τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις προϋπολογίζεται εἰς περισσότερα τῶν 1000 ἑκατομμυρίων.

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα παίζεται

ΣΤΟ

“ΠΑΛΛΑΣ,”

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

μέ τούς **ΜΑΡΙΑ ΓΕΡΙΤΣΑ** τῆς Ὁπε-
ρας τῆς Βιέννης, ἡ καλυτέρα σοπράνο

τοῦ κόσμου

ΧΑΡΤΜΑΝ (Γερμανοέλλην) καὶ

ΣΕΖΑΚ

(Τενόρος τῆς Ὁπερας τῆς Βιέννης)

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε
τὴν μανούργια μας μὲ
γυναικα

— Ἀηχούλα! Θα πᾶς
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιόγυ-
ναί θα παρῇ ἀπὸ τοῦ
χρεώδη τῆς μουζινᾶς μας —

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἡ ΜΟΔΑ ΑΠΑΙΤΕΙ

ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΔΕΠΤΕΣ

Διὰ νὰ κατορθώσετε εἰς
τοῦτο χωρὶς νὰ βλάψετε τὴν
ὕγιαν σας, πρέπει νὰ χρησι-
μοποιήτε τὸ

ΤΣΑΪ RICHTER

τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ἅλα
τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγ. τοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται :
Ὁδὸς Κεφαλῆνης καὶ Τηγέας 1
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΔΥΟ ΣΦΙΡΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ

θα ἀποκτήσετε, πρὶν
μενεὶ καθημερινῶς
τόσαστα

EDELW

Συνιστῶμεν τὴν
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΝΤΙ
τῆς Ὁφθαλμολογίας
πιστημίου.
Μενάνδρου 27—Ἀθήναι

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἱατρός Παθολόγος

Ἐν Παρισίῳ

Δέχεται : Ἀπριλίου

8—11 καὶ 5—7

Τηλέφ. 20—

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑ
ΙΑΤΡΟΣ

Νεοσύματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ
Ἀχαρνῶν 149. Τηλ. 20—